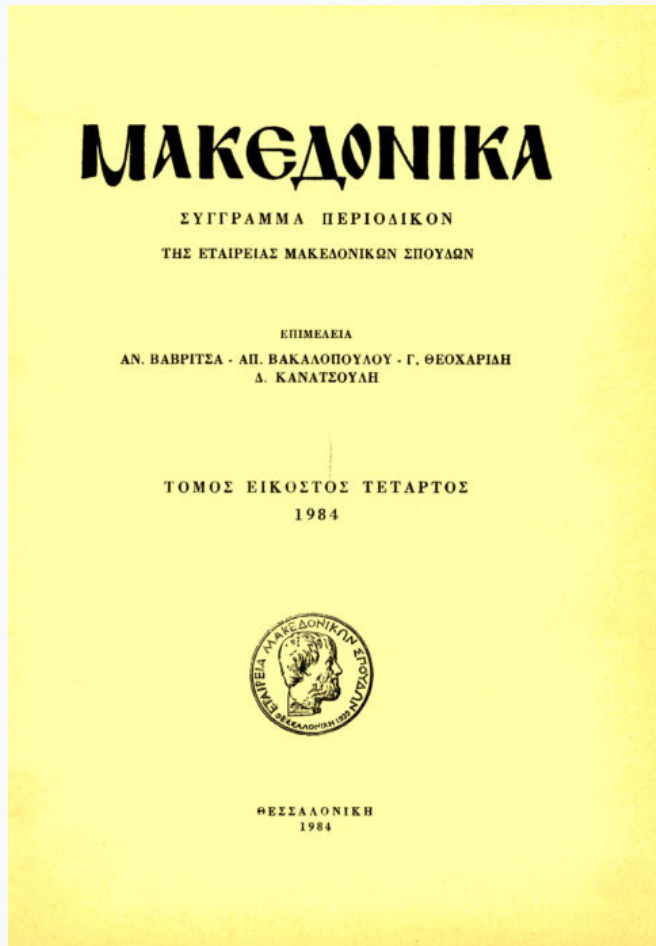

Μακεδονικά

Τόμ. 24, Αρ. 1 (1984)

Οι ανέκδοτες αναμνήσεις του Γιώτη (Παναγιώτη) Ναούμ για τους Βλάχους της Ηπείρου και της Μακεδονίας στη διάρκεια του 19ου αιώνα και για την επανάσταση του 1878 στη Μακεδονία

Γιώργος Χ. Χιονίδης

doi: [10.12681/makedonika.261](https://doi.org/10.12681/makedonika.261)

Copyright © 2014, Γιώργος Χ. Χιονίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Χιονίδης Γ. Χ. (1984). Οι ανέκδοτες αναμνήσεις του Γιώτη (Παναγιώτη) Ναούμ για τους Βλάχους της Ηπείρου και της Μακεδονίας στη διάρκεια του 19ου αιώνα και για την επανάσταση του 1878 στη Μακεδονία. *Μακεδονικά*, 24(1), 36-98. <https://doi.org/10.12681/makedonika.261>

ΟΙ ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΙΩΤΗ (ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ) ΝΑΟΥΜ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΛΑΧΟΥΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ
ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1878 ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

1. Τα χειρόγραφα του πρωτοτύπου και της μεταφράσεως του κειμένου και οι συντάκτες τους

Οι «Αναμνήσεις από την ταλαιπωρημένη ζωή των Βλάχων», που δημοσιεύονται πιο κάτω, γράφτηκαν στο πρωτότυπό τους (στη ρουμανική γλώσσα) από τον Βλάχο Γιώτη (Παναγιώτη) Ναούμ το 1954, όταν ήταν κιόλας 80 ετών.

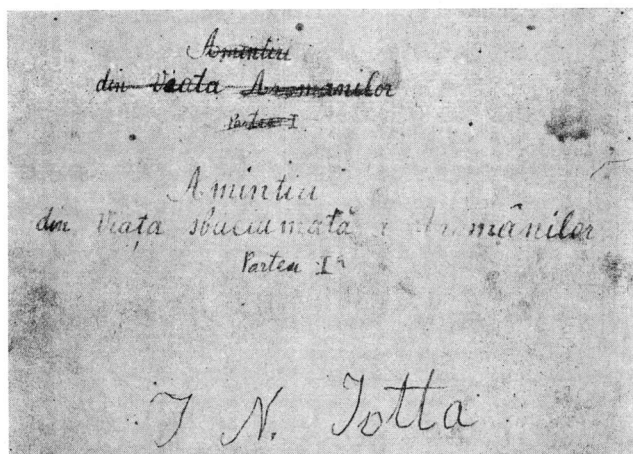
Ο συγγραφέας τους γεννήθηκε στη Βέροια το έτος 1874 και ύστερα σε ηλικία 46 χρόνων, δηλαδή το 1920, έφυγε και εγκαταστάθηκε στη Ρουμανία, όπου άσκησε το επάγγελμα του καθηγητή της Μ. Εκπαιδεύσεως. Πέθανε στο Βουκουρέστι το 1966, όταν ήταν 92 χρόνων. Δεν έγιναν γνωστές άλλες σημαντικές πληροφορίες για τουτόν, πέραν από όσες γράφει ο ίδιος στο κείμενό του για τη συγγενεία του με τους επικεφαλής πρωταγωνιστές των γεγονότων που εξιστορεί σε αυτές.

Το χειρόγραφο (εικ. 1, 2) παρέδωσε ο Γ. Ναούμ στον (Βλάχο της Βέροιας) Γεώργιο 'Αδ. Καπρίνη, σε μια από τις πολλές συναντήσεις τους, που έγιναν στα άλλεπάλληλα, αμοιβαία ταξίδια τους. Είναι γραμμένο με μελάνι στις μονές σελίδες (που ή καθεμιά της έχει 33 τυπωμένες σειρές) ενός τετραδίου, που αποτελείται από 39 γραμμένες σελίδες μεγάλου σχήματος (διαστάσεων 0,20×0,34), το οποίο έχει απ' έξω τον τίτλο που αναφέρθηκε στην άρχη (βλ. και τις 1η και 2η εικόνες). Βρίσκεται τουτό στα χέρια της κόρης του Γ.Α. Καπρίνη, δ. Βιργινίας Καπρίνη, άνωτερης ύπαλλήλου του δήμου της Βέροιας.

Ο Γεώργιος Καπρίνης του 'Αδάμ γεννήθηκε (1895), έζησε και πέθανε (1971) στη Βέροια και ήταν άνεπιός του συγγραφέα και συγκεκριμένα παιδί πρώτης εξαδέλφης του. Μαθήτευσε στη Βέροια και στα Βιτόλια (Μοναστήρι) και ήξερε να γράφει και να όμιλεί στα ρουμανικά και στα ελληνικά.

Η μετάφρασή του έγινε το 1967 και είναι γραμμένη με μολύβι σε 56 σελίδες (που καθεμιά έχει 30 τυπωμένες σειρές) ενός ειδικά κατασκευασμένου τετραδίου, από συνηθισμένες κόλλες (διαστάσεων 0,20×0,30), οι όποιες χρησιμοποιήθηκαν, επίσης, μονάχα από τη μονή (μπροστινή) πλευρά. Το

κείμενο τῆς μεταφράσεως (εἰκ. 3) ἔχει πάρα πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη ἀλλὰ καὶ συντακτικά, μερικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀφείλονται στὶς γνωστὲς ἑκφραστικὲς ἰδιορρυθμίες, ποὺ παρατηροῦνται στὴν ἀπόδοση ὀρισμένων λέξεων καὶ φράσεων τῆς νεοελληνικῆς στὴν καθομιλούμενη λαλιὰ τῶν Βλάχων. Ὁ μεταφραστὴς—ὅπως συμπεραίνεται—εἶχε ἐπίγνωση αὐτῶν τῶν ἀδυναμιῶν καὶ γι' αὐτὸ παρέδωσε τὸ κείμενο τῆς μεταφράσεώς του στὸν πατριώτη του καὶ λόγιο δικηγόρο τῆς Βέροιας κ. Ἀλέξανδρο Παπαβασιλείου, ὁ ὁποῖος διόρθωσε τὰ ὀρθογραφικὰ καὶ τὰ συντακτικὰ λάθη τῆς καὶ ἔτσι δόθηκε, τελικά, τὸ κείμενο γιὰ δακτυλογράφηση.

Εἰκ. 1. Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ χειρογράφου τοῦ Π. Ναοῦμ (στὰ ρουμανικά).

Τὸ δακτυλογραφημένο κείμενο πιάνει 51 συνηθισμένες σελίδες γραφομηχανῆς. Ἄπ' ἔξω μῆκαν οἱ ἐξῆς ἐνδείξεις-τίτλος: «ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ (ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ) ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΛΑΧΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ἡ ΓΙΩΤΗΣ ΝΑΟΥΜ: ΕΓΡΑΨΕ/Μετάφρασις: Γεωργίου Καπρίνη/Ἐπιμέλεια: Ἀλεξ. Παπαβασιλείου/Βέροια 1967». Προτάχθηκε τὸ ἐξῆς κείμενο:

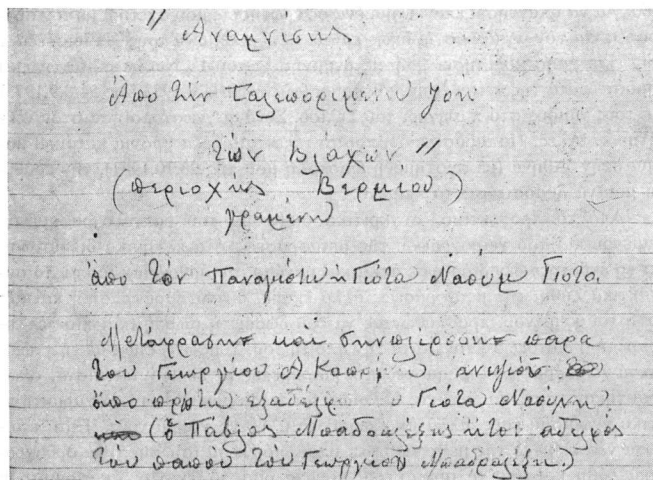
«Πρόλογος τοῦ ἐκδότου

Ὁ Παναγιώτης ἢ Γιώτης Ναοῦμ, γεννήθηκε στὴ Βέροια τὸ ἔτος 1874 καὶ σὲ ἡλικία 46 ἐτῶν μετανάστευσε στὴ Ρουμανία, ὅπου καὶ ἤσκησε τὸ

επάγγελμα του καθηγητού, απέβίωσε δέ τὸ 1966 στὸ Βουκουρέστι, σὲ ἡλικία 92 ἐτῶν. Ὁ ἀνωτέρω συγγραφεὺς τῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων τῶν Βλάχων περιφερείας Βεροίας, ἀνεψιὸς ἀπὸ μητέρα τοῦ Δημήτρη Μπαδραλέξη καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Παύλου Μπαδραλέξη, πρωταγωνιστοῦ τῆς ἐπανάστασεως τοῦ Κολινδρού, τίς ἱστοροῦμενες ἀναμνήσεις τίς πληροφορήθηκε ἀπευθείας ἀπὸ τοὺς πρωτοστατήσαντας, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Κολινδρού τὸ 1878, θεῖους αὐτοῦ καὶ λοιποὺς συγγενεῖς του. Τὸ παρὸν πόνημα εἶναι χρονικὸν τῶν Βλάχων τῆς Πίνδου, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὸ ὄρος Βέρμιον καὶ οἱ σημερινοὶ ἀπόγονοι αὐτῶν μποροῦν νὰ βροῦνε τὸ γενεολογικὸ δένδρο τους ἀπὸ τῆς πέμπτης πρὸ τῆς σημερινῆς γενεᾶς των.

Ἐκδότης».

Εἰκ. 3. Τὸ ἐσόφυλλο τῆς ἐλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ κειμένου τοῦ Π. Ναούμ ἀπὸ τὸν Γ. Καπρίνη.

Ἀντίγραφο τοῦ (δακτυλογραφημένου) κειμένου ἀπέκτησα χάρις σὲ δανεισμό του ἀπὸ τὸν συνάδελφο δικηγόρο τῆς Βέροιας κ. Νικόλαο Δημ. Τζίμα. Μὲ τὴν ἄδεια τοῦ κ. Ἄλ. Παπαβασιλείου καὶ τοῦ Γ. Καπρίνη (ποὺ ζοῦσε, ἀκόμα) δημοσίευσα (1970) τίς σελ. 43 μέχρι 51 τοῦ δακτυλογραφημένου κειμένου, δηλαδὴ ὅσα ἀναφέρονται στὴν ἐπανάστασιν τῆς περιοχῆς τῆς Βέροιας-Νάουσας καὶ τῆς Κατερίνης στὰ 1878.

Ἄπο τότε πίστευα ὅτι ἔπρεπε νὰ δημοσιευθοῦν ὀλόκληρες οἱ ἀναμνήσεις αὐτὲς σὲ εἰδικὴ αὐτοτελὴ ἔκδοση, εἴτε, στὴν ἀνάγκη, σὰν μελέτη σὲ ἱστορικὸ περιοδικό. Περιμένα λοιπὸν τὴ δημοσίευσή τους ἀπὸ τὸν μεταφραστὴ ἢ ἀπὸ τὸν «ἐκδότη», ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔγινε καὶ τὸ ὀλικὸ κείμενο ἔμεινε ἀνέκδοτο. Ὁ «ἐκδότης» τοῦ ὅμως εἶχε δημοσιεύσει εὐρεία περίληψη τοῦ κειμένου αὐτοῦ σὲ βιβλίον τοῦ γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἐτυμολογίας, ἱστορίας κ.λ. τῶν Βλάχων.

Τελευταῖα ἀνανεώθηκε ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ἐκδοθοῦν ἡ ἀναμνήσεις τοῦ Ναοῦμ. Σὲ συζήτηση πού εἶχα μὲ τὴ δ. Βιργινία Γ. Καπρίνη πληροφορήθηκα ὅτι ἔχει στὸ σπίτι της τὸ πρωτότυπο χειρόγραφο καὶ τὴν ἑλληνικὴ μετάφρασή του. Δέχτηκε, μάλιστα, εὐχαρίστως νὰ τὰ θέσει στὴ διάθεσή μου καὶ γιὰ τοῦτο τὴν εὐχαριστῶ καὶ ἀπ' ἐδῶ, ὅπως καὶ γιὰ τὸν πολὺν κόπο πού κατέβαλε γιὰ νὰ ἀπαντήσει ἐπανειλημμένα σὲ ἐρωτήσεις μου σχετικὰ μὲ τὸν συγγραφέα καὶ τὸν μεταφραστὴ, ὅπως καὶ μὲ τὰ δύο κείμενά τους. Ἡ ἴδια, ἐξάλλου, εἶχε χρησιμοποιήσει ἤδη τὶς ἀναμνήσεις τοῦ Γ. Ναοῦμ σὲ (ἄνώνυμα) δημοσιεύματά της, στὴν ἐφημ. «Βέροια» (φύλλ. 50/11.8.1973 ἕως 54/8.9.1973) γιὰ τοὺς γάμους στὸ πανηγύρι τοῦ Σελίου. Συνάμα γνωστοποίησα στὸν «ἐκδότη» κ. Ἀλέξ. Παπαβασιλείου, πού τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια κατοικεῖ μόνη στὴν Ἀθήνα (μὲ συστημένη ἐπιστολή μου τῆς 23.10.1981), τὴν πρόθεσή μου νὰ δημοσιεύσω τὸ κείμενο.

Ἄπο τὸ προσεκτικὸ, συγκριτικὸ διάβασμα τοῦ δακτυλογραφημένου κειμένου καὶ τοῦ χειρογράφου τῆς μεταφράσεως στὰ ἑλληνικὰ διεπίστωσα ὅτι «ὁ ἐκδότης» δὲν διόρθωσε ἀπλὰ καὶ μονάχα τὰ ὀρθογραφικὰ καὶ τὰ συντακτικὰ λάθη τῆς μεταφράσεως ἀλλὰ ἔκαμε, συχνά, παράφραση ἢ καὶ ἀλλαγὴ τοῦ κειμένου, προσπαθώντας νὰ τοῦ δώσει τὴ σωστή (καὶ πῶς «ἑλληνοπρεπὴ») διατύπωσή του, κατὰ τὴν ἄποψή του. Συμφωνῶ ὅμως μὲ τὴ γνώμη ὅτι τὰ χειρόγραφα ἀπομνημονεύματα κ.λ. πρέπει νὰ ἐκδίδονται πιστά, ὅπως γράφτηκαν, γιατί, ἀλλιῶτικα, ἀλλοιώνεται ἡ ἰδιορρυθμία καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμά τους, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὸ ἀληθινὸ νόημά τους. Ἔτσι, ἐτοίμασα νέο κείμενο τῆς μεταφράσεως, ὅπου διόρθωσα (σιωπηρὰ) τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ ἀπὸ τὰ συντακτικὰ μονάχα ὅσα τὸ ἔκαναν ἀκατανόητο ἢ πολὺ δυσνόητο. Ἐλάχιστες φορές ἔβαλα σὲ παρένθεση ὅποια ἐπεξηγήση χρειαζόταν ὅπωςδήποτε, πράγμα πού εἶχε κάμει προηγουμένα καὶ ὁ «ἐκδότης», ὁ ὁποῖος εἶχε διαιρέσει τὸ κείμενο τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως σὲ κεφάλαια, τὰ ὅποια ὑποδιαίρεσε σὲ μέρη, πού δὲν ὑπῆρχαν στὸ χειρόγραφο. Στὰ κεφάλαια καὶ στὰ μέρη ἔβαλε καὶ τίτλους. Ἐντὶ τούτων, διαίρεσα τὸ κείμενο τῆς μεταφράσεως σὲ δύο μέρη καὶ τούτα πάλι σὲ ἐνῆρθημα κεφάλαια. Σὲ ὄλα ἔβαλα τίτλους. Εἶναι ἄλλωστε ἡ μόνη, ἄξιοσημείωτη παρέμβασή μου στὸ κείμενο, πού νομίζω ὅτι δὲν τὸ ἀλλοιώνει, ἀλλὰ ἀντίθετα κάνει εὐκολότερο τὸ διάβασμά του καὶ μεγαλύτερη τὴ χρηστικότητά του.

2. Το περιεχόμενο και ή αξία των άναμνήσεων του Γιώτη Ναούμ

Σκοπός τής δημοσιεύσεως των άναμνήσεων του Γιώτη Ναούμ δέν είναι ή κριτική έκδοσή τους, γιατί κάτι τέτοιο θα άπαιτούσε νά γραφεί ένα μεγαλύτερο εισαγωγικό κείμενο, με τό όποιο θα έπρεπε νά συμπληρωθούν, νά αξιολογηθούν αναλυτικά και νά διορθωθούν σχολαστικά τά όσα αναφέρει ό συγγραφέας, όπως και νά γίνουν, σέ ύποσημειούμενους πίνακες, οί άπαραίτητες διορθώσεις ή ή άναφορά των λαθών του χειρογράφου, άκόμα δέ και ό έλεγχος τής πιστότητας τής μεταφράσεως. "Άλλωστε, φοβήθηκα ότι θα έπιβράδυνε ή θα ματαίωνε τελικά τή δημοσίευσή τους και ή επιδίωξη πραγματοποίησης τής έπιθυμίας μου νά έκδοθούν αυτές σέ αυτοτελές βιβλίο, άφου ή προσπάθεια αυτή δέν καρποφόρησε μιá όλόκληρη δεκαπενταετία (1967-1983).

"Έτσι, άπεφάσισα τελικά νά σχολιάσω τό κείμενο μονάχα όπου τούτο είναι τελείως άπαραίτητο και τούτο μάλιστα τό κάμνω με τή μορφή ύποσημειώσεων, πού δημοσιεύονται στό αντίστοιχο σημείο του, όπου γίνεται ή σχετική αξιολόγηση και ή κριτική των σπουδαιότερων δεδομένων πληροφοριών και καταχωρίζεται και σχετική βιβλιογραφία.

"Ο συγγραφέας στηρίζεται στην προφορική (στοματική) παράδοση και καταγράφει όσα άκουσε νά διηγούνται συμπατριώτες του, οί όποιοι έζησαν τά γεγονότα, τά όποια έξιτορεί. "Έτσι, οί «άναμνήσεις» του δέν είναι προσωπικές, άποκλειστικά δικές του, αλλά εκείνων, πού ύπήρξαν πρωταγωνιστές ή συμμετοχοί στα διαδραματισθέντα ή άμεσων συγγενών και συναγωνιστών-συμπatriωτών τους. Δέν πρέπει όμως νά μη σημειώσουμε τό γεγονός ότι οί άναφερόμενοι ως πρωταθλητές των γεγονότων αυτών ήσαν συνήθως κοντινοί συγγενείς του Γιώτη Ναούμ. Τούτο παρουσιάζει τό πλεονέκτημα τής δυνατότητας μεγαλύτερης ακρίβειας (άφου ό συγγραφέας είχε τήν ευχέρεια νά άκούσει τά σχετικά από εύκολοπλησίαστους ανθρώπους τής στενής ή τής ευρύτερης οικογένειάς του, με τούς όποιους συγχρωτιζόταν), αλλά και τό ταυτόχρονο και συνακόλουθο μειονέκτημα και τόν κίνδυνο τής αλλοιώσεως των διαδραματισθέντων από τούς συνομιλητές του ή από τόν ίδιο, με σκοπό νά υπερτονισθεί ή σπουδαιότητα τής ζωής και τής δράσεως των συγγενών ή, αντίθετα, για νά μειωθεί ή σημασία των όποιωνδήποτε, τυχόν, λαθών τους. Και ως σημειωθεί ότι, σέ μερικά άτομα, ή λατρεία προς τήν ύπαρκτή ή άνύπαρκτη δόξα τής οικογένειάς τους είναι θερμότερη από τόν θαυμασμό πού τρέφουν για τήν προσωπική τους συμβολή και αξία. Δέν μπορούμε όμως δέν νά πούμε ποιά είναι, τελικά, ή άλήθεια στην έξεταζόμενη περίπτωση, άφου δέν γνωρίζομε και δέν έχομε δεδομένη τή συγκεκριμένη ψυχολογία του συγγραφέα. "Έτσι και οί άναμνήσεις αυτές πρέπει νά αξιολογηθούν με καλή πίστη και άντικειμενική διάθεση, χωρίς προκατάληψη μά και με

μεγάλη προσοχή και με κάποια επιφύλαξη, μιὰ και φαίνεται, πὸς ὁ προαναφερμένος κίνδυνος, τῆς οἰκογενειολατρίας, ὑπῆρχε και στὸν Γιώτη-Ναοὺμ. Ἄρκει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ συγγραφέας θεωρεῖ τὸν συγγενή του Παῦλο Δ. Μπαδραλέξη (Πατραλέξη) ὡς τὴν κινητήρια δύναμη και σὰν τὸν πρωταγωνιστὴ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τῶν Μακεδόνων στὸν Κολινδρό, ἐνῶ τὸ σωστὸ εἶναι ὅτι τοῦτος ἦταν ἀπλῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιόλογους και περισσότερους πρωτεργάτες και συντελεστές της, ὅπως θὰ δοῦμε στὶς ὑποσημειώσεις τῆς σχετικῆς παραγράφου.

Πάντως, εἶναι ὁποσδήποτε ἀξιοσημείωτες οἱ ἀναλυτικὲς περιγραφὲς και οἱ πληροφορίες, ποὺ δίνει ὁ Γιώτης Ναοὺμ γιὰ τὴν ποιμενικὴ (ἀτομικὴ και οἰκογενειακὴ) ζωὴ, γιὰ τὶς γιορτές, γιὰ τὶς συνήθειες, γιὰ τὴ σύνθεση τῶν ὀμάδων, γιὰ τὰ ἦθη και γιὰ τὰ ἔθιμα, γιὰ τὴν οἰκονομία και γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες και τὶς συνεχεῖς μετακινήσεις τοῦ βλάχικου στοιχείου ἀπὸ τὴν Ἠπειρο σὲ πολλὰς περιφέρειες τῆς Μακεδονίας. Ἰδιαίτερη ἀξία ἔχουν οἱ εἰδήσεις τοῦ συγγραφέα γιὰ τὴν κατάσταση τῶν ὄρεινῶν και τῶν πεδινῶν περιοχῶν, κυρίως τῆς Ἠπείρου και τῆς Μακεδονίας, στὰ χρόνια τῆς ἐπικυριαρχίας (και σ' αὐτές) τοῦ Ἄλῃ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, γιὰ τὸντες στηρίζονται στὴν ἐντονα διατηρούμενη τότε νωπὴ ἀνάμνηση ἀνθρώπων, ποὺ ἐξῆσαν και «ὑπέστησαν» τὰ σχετικὰ προβλήματα, ὥστε νὰ καταλήγουν τοῦτες νὰ εἶναι σὰν πληροφορίες ἀνθρώπου, γνώστη «ἀπὸ πρῶτο χέρι». Καὶ τὸ σημαντικό εἶναι ὅτι οἱ πιὸ πάνω πληροφορίες δὲν σχετίζονται μονάχα με τὰ πολιτικοστρατιωτικὰ γεγονότα, ἀλλὰ και με τὰ ἦθη-ἔθιμα, με τὴν ἀτομικὴ και τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ, με τὴν οἰκονομία, με τὴν τοπογραφία, με τὴ ληστεία, με τὸν τρόπο ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, με τὸν κλεφταρματολισμὸ, με τὴ διοίκηση, τὴν αὐτοδιοίκηση, τὰ ἐπαγγέλματα, τὶς ἀσχολίες κ.λ. τῶν ραγιάδων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Τέλος, ὁ Γιώτης Ναοὺμ προσπαθεῖ νὰ πλουτίσει τὴ διήγησή του και με πληροφορίες γιὰ τὰ ἱστορικοπολιτικὰ γεγονότα τοῦ εὐρύτερου χώρου τῆς «καταρρέουσας» ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἰδιαίτερα στὰ Βαλκάνια, και τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους και τοῦτο γιὰ νὰ προλειάνει τὸ ἔδαφος γιὰ τὸν ἀκατατόπιστο ἀναγνώστη τοῦ κειμένου του, τὸ ὁποῖο στὸ σημεῖο αὐτὸ—ὅπως εἶναι φυσικὸ—δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάζει τὴν πρέπουσα πληρότητα, πρωτοτυπία και τὴν ἀκρίβεια γιὰ τὸν εἰδικὸ μελετητὴ του. Δὲν νομίζω, ἄλλωστε, ὅτι κάτι τέτοιο ἦταν στὶς ἐπιδιώξεις ἢ, πιθανό, και στὶς δυνατότητες τοῦ συγγραφέα, ὁ ὁποῖος ἐπεδίωξε κυρίως νὰ περισώσει γραπτὰ ὄσες πληροφορίες μάζεψε γιὰ τὸ βλάχικο στοιχεῖο και τὴν οἰκογένειά του, ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν και ἔτσι νὰ διαιωνισθοῦν τοῦτες, με τὸ νὰ διαβάζονται ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τους χωρὶς κόπο και εὐχόριστα, γι' αὐτὸ και διανθίζε τὸ κείμενό του και με μερικὰ, χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα και παραδείγματα. Ἐξάλλου, δὲν κρύβει, ὁ Γ. Ναοὺμ, τὶς προθέσεις του τοῦτες ἢ τουλάχιστο

δὲν ἐπιθυμεί (ἢ, ἴσως, καὶ δὲν μπορεῖ) νὰ παρακάμψει μιὰ ἀπλουστευτικὴ καὶ ἀπλοϊκὴ, συχνὰ, ἀφηγηματικὴ ἐφεσὴ του, τοῦτο ὁμως εἶναι δυνατὸ νὰ θεωρηθεῖ καὶ προτέρημα, ἀπὸ μιὰ ἄποψη.

Πάντως, ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πράγμα, οἱ ἀναμνήσεις, ποὺ δημοσιεύονται πρὸ κάτω, θὰ χρησιμεύσουν ὅπωςδῆποτε στοὺς εἰδικούς μελετητὲς τῆς ἱστορίας κ.λ. γιὰ νὰ διασταυρώσουν ἢ γιὰ νὰ πλουτίσουν τὶς πληροφορίες, ποὺ ἔχουν καὶ ὑπὸ ἄλλες πηγές, ἢ, ἀκόμα, γιὰ νὰ φωτίσουν καλύτερα ὀρισμένα γεγονότα καὶ ἄλλα προβλήματα τούς, ἐνῶ γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀπλοὺς καὶ ὀλιγαρκεῖς ἀναγνώστες τους, θὰ εἶναι ἓνα εὐχάριστο καὶ συχνὰ ὠφέλιμο κείμενο. Τὸ πιστεύῃ τοῦτο. "Ἄλλωστε ἔτσι θὰ δικαιωθεῖ ὁ συγγραφεὺς τους γιὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκαμε, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποὺ συνέβαλαν ποικιλότροπα γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς προσπάθειάς του τούτης, ὅπως προαναφέρθηκε...

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΓΙΩΤΗ ΝΑΟΥΜ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ. Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΒΛΑΧΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ
ΚΑΙ Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

1. Οἱ ρωσοτουρκικὲς σχέσεις στὰ 1806-1812

Στὰ χρόνια 1806-1812 ἡ Τουρκία βρισκόταν σὲ ἐμπόλεμη κατάσταση μὲ τὴ ρωσικὴ αὐτοκρατορία. Ἐπιδίωξη τῆς Ρωσίας ἦταν νὰ κυριαρχεῖ στὴ Βαλκανικὴ Χερσόνησο καὶ νὰ ἐλέγχει τὴν Κωνσταντινούπολη, ὥστε νὰ πραγματοποιήσει ἔτσι τὴν ἐπιθυμία τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Εἶχε καταλάβει ἤδη τὰ ρουμανικὰ πριγκιπάτα καὶ δὲν σκόπευε φυσικὰ νὰ τὰ ἐγκαταλείψει, οἱ Τοῦρκοι ὁμως (ποὺ εἶχαν ἐκεῖ τεράστια οἰκονομικὰ συμφέροντα) κρατοῦσαν καλὰ τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Δούναβη. Ἐντωμεταξὺ ἔγινε ἀνακωχὴ μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο παρατάξεων συγκεντρώθηκαν στὸ Βουκουρέστι γιὰ νὰ συζητήσουν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης. Οἱ Ρῶσοι ὁμως πρόβαλαν ἀπαιτήσεις καὶ γιὰ τὰ δύο αὐτὰ πριγκιπάτα καὶ πρότειναν νὰ ὀρισθεῖ σὰν μελλοντικὸ σύνορό τους ὁ Δούναβης ποταμὸς. Οἱ Τοῦρκοι δὲν ὑποχωροῦσαν καὶ παραχωροῦσαν μόνο τὴ Βεσσαραβία. Στὴ διάρκεια τῶν συζητήσεων τῶν δύο ἀντιπροσωπειῶν ἐπισυνέβηκε ἓνα νέο γεγονός. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ξέρει κανένας ποιὰ θὰ ἦταν ἡ τύχη τῆς Ρουμανίας, ἂν δὲν συνέβαινε τοῦτο, ἂν τὰ ρουμανικὰ πριγκιπάτα δὲν θὰ εἶχαν ἀπὸ τότε τὴν τύχη τῆς Βεσσαραβίας μέχρι τὴν ἔνωση καὶ ἂν ἀκόμα ἡ μεγάλη ἐνοποίηση τοῦ ρουμανικοῦ κράτους (στὰ χρόνια μας) θὰ γινόταν τόσο εὐκόλα. Ὁ μέγας Ναπολέοντας, αὐτοκράτορας τῆς Γαλλίας, κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ ἀπέστειλε γράμμα στὸν Τοῦρκο μέγало βεζύρη, μὲ τὸ ὅποιο τοῦ συνιστοῦσε νὰ μὴ κλείσει εἰρήνη μὲ τοὺς Ρώσους. Ὅμως, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ

ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ τότε μεγάλου δραγουμάνου (διερμηνέα) τῆς τουρκικῆς αὐλῆς Μουρούζη, τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφός ἦταν ἀντιπρόσωπος στὸ Βουκουρέστι. Ὁ Μουρούζης, ἀντὶ νὰ παραδώσει τὴν ἐπιστολὴ στὸν μεγάλο βεζύρη, τὴν ἔστειλε στὸν ἀδελφό του στὸ Βουκουρέστι καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του πρόδωσε τὸ μυστικὸ στοὺς Ρώσους, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ κλείσουν εἰρήνη. Μάλιστα ἦσαν καὶ εὐχαριστημένοι μὲ μόνη τὴν παραχώρηση τῆς Βεσσαραβίας. Ὅταν ὁ σουλτάνος καὶ ὁ μέγας βεζύρης πληροφορήθηκαν γιὰ τὴν προδοσίαν, δόθηκε διαταγὴ καὶ ἀποκεφαλίστηκαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ Μουρούζη.

2. Οἱ Γενίτσαροι

Οἱ Τοῦρκοι, ἀπὸ τότε ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἀποβιβάσθηκαν στὴν Εὐρώπη, κατόρθωσαν νὰ πηγαίνουν ἀπὸ νίκη σὲ νίκη ὀλόκληρους αἰῶνες καὶ νὰ φθάσουν μέχρι τὰ τεῖχη τῆς Βιέννης, κυρίως χάρι στὸ σῶμα τῶν γενιτσάρων, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα, ἀπὸ παιδιά χριστιανῶν, ποὺ μεγάλωναν μὲ τὰ κελεύσματα τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας, ἐνῶ σὰν πατέρας τοὺς γνώριζαν τὸν σουλτάνο. Ὅσο καιρὸ οἱ γενίτσαροι ἦσαν ἀληθινοὶ στρατιῶτες (καλόγεροι), ἢ αὐτοκρατορία δὲν εἶχε νὰ φοβηθεῖ ἀπὸ τίποτε, ὅταν ὄμως ἄρχισαν νὰ αἰσθάνονται τὴ γέυση μιᾶς ζωῆς πιὸ ἀνετης, νὰ πανιρεύονται καὶ νὰ ἀποκοτοῦν οἰκογένεια, ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἄρχισε καὶ ἡ παρακμὴ τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ γενίτσαροι κατάντησαν τελευταῖα ἕνας μέγας κίνδυνος γιὰ τὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία. Ἐκθρόνιζαν τοὺς σουλτάνους καὶ ἀνέβαζαν στὸν θρόνον ὅποιον ἤθελαν αὐτοί, ὅπως ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ οἱ πραιτωριανοὶ στὴ Ρώμη. Οἱ συχνὲς (στάσεις καὶ) ἐπαναστάσεις τῶν γενιτσάρων τὴν εἶχαν τραντάξει ἀπὸ θεμέλια.

3. Ἡ ἐπικυριαρχία τοῦ Ἄλη πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων

Εἶχαν ἀρχίσει νὰ σχηματίζονται ἀνταρτικὲς συμμορίες ἀπὸ χριστιανοὺς ἐπαναστάτες σὲ ὅλες τὶς ἐπαρχίες τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Εὐρώπης, μὲ σκοπὸ τὴν ἀποτίναξη τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Στὶς σημερινὲς περιοχὲς τῆς Βουλγαρίας, Σερβίας, Βοσνίας, Μαυροβουνίου, Μακεδονίας, Παλαιᾶς Ἑλλάδος, Θεσσαλίας, Ἡπείρου καὶ πιὸ κάτω, ὀρισμένοι Τοῦρκοι πασάδες, διοικητὲς μερικῶν ἐπαρχιῶν, εἶχαν ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τοῦ σουλτάνου. Μεταξὺ τούτων ἦταν καὶ ὁ Ἄλη πασᾶς Τεπελενλῆς (ἀλβανικῆς καταγωγῆς), ὁ μέγας σατράπης τῆς Ἡπείρου, ἔχοντας τὴν πρωτεύουσά του στὴν πόλη Γιάννενα. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνα, ὁ Ἄλη πασᾶς διορίστηκε πασᾶς τῶν Τρικάλων, πρωτεύουσας τότε τῆς Θεσσαλίας. Αὐτὸς πέτυχε ὕστερα νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πασᾶ ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ μεγαλύτερα συμφέροντα,

γιατί έτσι βρισκόταν σε στενότερες σχέσεις με τους παντοδύναμους μπήδες της νότιας Άλβανίας. Μετά πολλές μάχες κατόρθωσε να κυριεύσει τὸ Δέλβινο και νὰ υποτάξει τελείως τούς Σουλιώτες και τὰ ἐπτά χωριά του Σουλίου, πού είχαν ἀντισταθεῖ μέχρι τὸ 1803. Ἡ Πύλη τοῦ ἀνεγνώρισε ὅλες αὐτὰς τίς κατακτήσεις.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων και ὁ πασάς τῆς Θεσσαλονίκης ὑπήχθηκε στὶς διαταγές του¹. Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἄλῆ ἔλαβαν μέρος στὶς μάχες τοῦ 1806-1812. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, στὴν ἐπιστροφή, κατέκτησε μιὰ περιοχὴ στὴν παραλία τῆς Ἀδριατικῆς, στὸν Αὐλώνα και στὸ Μπεράτι. Ὁ Μοριάς και ἡ Θεσσαλία είχαν παραχωρηθεῖ στὴν οἰκογένεια τοῦ Ἄλῆ πασᾶ και ἔτσι ὅλες οἱ ἐπαρχίες, πού κατοικοῦνταν ἀπὸ Γραικοὺς και Βλάχους, είχαν πέσει στὰ χέρια τοῦ δυνάστη πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων.

Ἡ Ἠπειροὺς ἦταν μιὰ ἐπαρχία, πού τὴν κατοικοῦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Βλάχοι, μόνο δὲ πρὸς τὸν βορρᾶ εἶχε μερικά χωριά Ἀλβανῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια ἄλλα ἦσαν χριστιανικά και ἄλλα μωχαμεδάνικα (μουσουλμανικά).

4. Οἱ Βλάχοι τῆς Ἠπείρου και οἱ διώξεις τους ἀπὸ τὸν Τεπελενλή

Στὴν Ἠπειροὺς είχαν ἀκμάσει ἀπὸ αἰῶνες τὰ Βλαχοχώρια, ὅπως τὸ Μέτσοβο, τὸ Συρράκο, ἡ Σαμαρίνα, τὸ Περιβόλι, ἡ Σμιξή, ἡ Βοβούσα, ἡ Λάϊστα, ἡ Τούρια, ἡ Λάκκα και ἄλλα, χάρη και στὴ προνομία και τῆς τελευταίας, πού είχαν ἀπὸ αἰῶνες². Κάθε χωριὸ ὅμως ἔστειλε ἕνα χρονιατικὸ δῶρο στὴ Βα-

1. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἄλῆ πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἀσκούσε τὴ δικαιοδοσία του και στὴν Κεντρικὴ και Δυτικὴ Μακεδονία. Ὁ συγγραφέας ὁμοῦ γράφει πῶς κάτω ὅτι ὁ Βαρδάρης (Ἀξιός) ἦταν τὸ σύνορο τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Τεπελενλή. Ἐτοιμάζω (ἀπὸ τὸ 1971) μελέτη γιὰ τὴν ἐπικυριαρχία τοῦ Ἄλῆ πασᾶ στὴν Κεντροδυτικὴ Μακεδονία με βάση ἀνεκδοτα ἔγγραφα ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο του και τὴ σχετικὴ βιβλιογραφία.

2. Γιὰ τὰ χωριά Ἀβδέλλα, Σαμαρίνα, Περιβόλι, Σμιξή και Γράμμοστα βλ. τὸ πάντοτε ἀξιόλογο βιβλίο τῶν A. J. B. W a c e και M. S. T h o m p s o n, *The Nomads of the Balkans*, Λονδίνο 1914 (και ἀνατύπωση τοῦ 1972), 39 κ.έ., 60 κ.έ., 144 κ.έ., 173 κ.έ., 210 κ.έ., 275 κ.έ. και 281 κ.έ. Ἐκκληϊκευμένη ἀπόδοση τμημάτων τοῦ πῶς βιβλίου δημοσίευσε ὁ Φώτης Πέτσας, στὶς κυριακάτικες «Περιηγήσεις στὸν Ἑλληνικὸ Βορρᾶ», στὴν ὁμώνυμη ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης και συγκεκριμένα στὸ φύλλο τῆς 24.7.1977 κ.έ. Πρβλ. ἀκόμα F. C. H. L. P o u q u e v i l l e, *Voyage de la Grèce*, 2η ἐκδ., Παρίσι 1826, τ. 1, 232-233 και 264, τ. 2, 389-391, 396, 504-514 και 516, τ. 3, Παρίσι 1824, 98 και 100-104 και ἑλληνικὴ μετάφραση (μεῖ εἰσαγωγή και σχόλια) στοῦ Γίαννη Τσάρα, Ταξίδι στὴ Δυτικὴ Μακεδονία (Ἀνοιχτὴ τοῦ 1806), Θεσσαλονικὴ [1983], 31, 41, 75, 95, 99, 100, 101, 111 και 119, και W. M. L e a k e, *Travels in Northern Greece*, Λονδίνο 1835, τ. 1, 304, 317, 322, 334, και 425, τ. 3, 333, και τ. 4, 111. Μετὸ ἴδιο θέμα ἀσχολήθηκε (1891) διεξοδικά και ὁ γνωστὸς ποιητῆς Κώστας Κρυστάλλης. Βλ. τὸ μελέτημά του «Οἱ Βλάχοι τῆς Πίνδου», πού (ἀνα-) δημοσιεύθηκε και στὰ «Ἀπαντα Κρυστάλλης», με πρόλογο, εἰσαγωγὴ και ἐπιμέλεια Γ. Βαλέτα, Ἀθήνα 1959 (ς), 457-657 και κυρίως 473-504. Βλ. ἐπίσης N. G. L. H a m m o n d,

λιδε χανοῦμ (μητέρα τοῦ σουλτάνου) στήν Κωνσταντινούπολη. Ὑπῆρχαν χωριά ποῦ εἶχαν 150.000 πρόβια. Τὸν χειμῶνα τὰ κοπάδια κατέκλυζαν ὄλη

στή συλλογικὴ ἔκδοση «Μακεδονία», τῆς «Α. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν», Ἀθήνα 1982, 77-78, ὅπου γίνεται παραλληλισμὸς τῆς νομαδικῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων καὶ τῶν Βλάχων τῆς Σαμαρίνας, τῆς Ἀβδέλλας καὶ τοῦ Περιβολιοῦ, καὶ τοῦ Ἰδίου. Τὰ προβλήματα καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν μεγάλων Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, Θεσσαλονικὴ 1982, 6 (ὅπου παραλληλισμὸς μὲ τοὺς σύγχρονους Σαρακατσάνους) καὶ 8. Πρβλ. καὶ Νικ. Σβρόβω, «Τὸ ἴδιο βιβλίο, 355, 358-359, 371 καὶ 383 (354-385) γιὰ τὶς ἐγκαταστάσεις, μετακινήσεις κ.λ. τῶν πληθυσμῶν σ' αὐτὸν τὸν χώρο, καὶ Ἀποστολοῦ Ε. Βακαλόπουλου, Ἱστορικαὶ ἔρευναι ἐν Σαμαρίνῃ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, «Γρηγόριος Παλαῦς» 21 (1937) 316-323, 363-369 καὶ 424-438 (καὶ σὲ ἀνάυπο, Θεσσαλονικὴ 1937). Ἡ μελέτη αὐτὴ συμπεριλαμβάνεται καὶ στὴ συλλογὴ τοῦ «Παγκάρπια μακεδονικῆς γῆς», Θεσσαλονικὴ 1980, 449-473. Ὁ Ἰδιος γράφει σχετικὰ καὶ σὲ πολλὰς σελίδες τοῦ βιβλίου του: Ἱστορία τῆς Μακεδονίας, 1354-1833, Θεσσαλονικὴ 1969. Πρβλ. ἀκόμα Νικολάου Κασσοπούλου (ἐπιμέλεια κ.λ. Γιάννη Βλαχογιάννη), Ἐνθουμήματα στρατιωτικὰ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων, 1821-1833, τ. 1, Ἀθήναι 1939, 103-107, Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη, Σαρακατσάνοι, τ. 1, μέρος Α', Ἀθήναι 1957, ξα'-β', σημ. 11 καὶ 1 καὶ πγ', Χρήστου Μ. Ἐνισλεύιδου, Ἡ Πίνδος καὶ τὰ χωριά τῆς Σηπλίου-Γρεβενά-Σαμαρίνα, Ἀθήναι 1951, καὶ κυρίως τὴ σ. 84 κ.έ. Ἀπὸ τὴν ξένη βιβλιογραφία πρέπει νὰ μνημονοῦν καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Ν. Ηάτσι, Aromāni, comert, industrie, expansiune, civilizatie, Foscani 1936, 82-100, ὅπως καὶ ἡ νεώτερη μελέτη τοῦ Μ. Σινιγνον, Les pasteurs du Pind septentrional, Λυὸν 1968. Ὁ Σέρβος ἱστορικὸς Дуσαν Ј. Роговић στὸ βιβλίο του γιὰ τοὺς Κουτσόβλαχους (Oincarima. Prilozi pitanju postanka našeg gradtjanskog društva) δὲν ἀναφέρει τίποτε γιὰ τὴ μετακίνηση τῶν Κουτσόβλάχων τῆν περιοχῆ τῆς Βέροιας-Νάουσας, οὔτε στὴν πρώτη ἔκδοση τῆς ἐργασίας του (Βελιγράδι 1927), οὔτε στὴ δεύτερη (Βελιγράδι 1937), ὅπου γράφει διεξοδικὰ γιὰ τὸ θέμα τῶν μετοικησῶν τους (19 κ.έ. καὶ 34 κ.έ., ἀντίστοιχα). Τὴν πληροφορία αὐτὴ ὀφείλω στὸν ἐπιστημονικὸ συνεργάτη τοῦ Ι.Μ.Χ.Α. Δρ. φιλολογίας κ. Γιάννη Παπανδριανό, τὸν ὁποῖο εὐχαριστῶ καὶ ἀπ' ἑδῶ. Πρβλ. ἀκόμα, γιὰ τὰ χωριά αὐτὰ καὶ τοὺς Βλάχους τῆς Πίνδου, καὶ στοῦ Κυριακοῦ Σιμπούλου, Ξένοι ταξιδιώτες στὴν Ἑλλάδα, τ. Γ' (1800-1810), Ἀθήναι 1975, 409-410, καὶ Γ' (1810-1821), 335 καὶ 343-349, καὶ Νικολάου Θ. Σελινῶ, Ὀδοιπορικὰ σημειώσεις Μακεδονίας, Ἠπειροῦ, νέας ὀροθετικῆς γραμμῆς καὶ Θεσσαλίας, Ἀθήναι 1886 (φυλλ. Α-Β), κδ', λη', μβ' καὶ 6, 7, 57, 72, 115, 122, 215, 216, 218 καὶ 223. Γιὰ τὸ ἐπιγραφικὸ ὄλλκο, ποῦ σχετίζεται (ἔμμεσα) καὶ μὲ τοὺς Κουτσόβλαχους βλ. Μ. Χατζοπούλου, Colonie romaine en Thessalie et les destinees de la latinite epirote, Β.Σ, 21¹, 97-105, ὅπου γιὰ τὶς λατινικῆς ἐπιγραφῆς τῆς Βέροιας (99, σημ. 4), πρβλ. δὲ τελευτοῖα καὶ ὄσα γράφει σὲ ἐργασία του ὁ D. Feissel μὲ τίτλο: Recueil des inscriptions, chretiennes de Macédoine du III au VI siècle, Paris 1983, ὁ ὁποῖος δημοσιεύει καὶ σχετικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ Βέροια, τοῦ 5-6ου αἰ. (α/α 74, σ. 76-77). Τὴν ὑπόδειξη ὀφείλω στὸν κ. Μ. Χατζόπουλο, τὸν ὁποῖο καὶ εὐχαριστῶ. Γιὰ τὰ γλωσσολογικὰ ζητήματα βλ. τώρα στοῦ Ἀχιλλέως Γ. Λαζάρου, Ἡ ἀρωμανικὴ καὶ αἰ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς σχέσεις αὐτῆς, Ἀθήναι 1976, ὅπου καὶ πλούσια βιβλιογραφία, στὴν ὁποία πρόσθεσε καὶ τὶς μεταγενέστερες διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Νικολάου Ἀθ. Κατωσιάνη, Ἑλληνικῆς ἐπιδράσεως στὰ Κουτσόβλαχικά, Θεσσαλονικὴ 1977, καὶ Ἀντωνίου Δ. Μπουσμπόκη, Τὸ ρῆμα τῆς Ἀρωμανικῆς, Ἀθήναι 1982. Εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐτομολογία τοῦ τοπωνύμιου Σαμαρίνα βλ. τὴ σχετικὴ μελέτη τοῦ Χαρ. Π. Συμεωνίδη στὰ «Μακεδονικά» 7(1966-1967) 200-209, ὅπου καὶ οἱ παλιότερες γνώμες. Πρβλ. ἀκόμα Κωνστ.

τη Θεσσαλία, όπου ο χειμώνας ήταν ήπιος, και τὰ πρόβατα δέν είχαν ανάγκη υπό ειδική τροφή, γιατί τρεφόντουσαν με τὸ χλωρὸ χορτάρι τῆς γῆς. Τὸ καλοκαίρι ἔβγαιναν (οἱ Βλάχοι κτηνοτρόφοι) στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου, πού είχαν ἀρκετὴ ἔκταση γιὰ τὴ βοσκὴ τῶν κοπαδιῶν τους.

Ὁ ἔρχομὸς αὐτοῦ τοῦ σατράπη ἐπικεφαλῆς στὸ βιλαέτι τῶν Ἰωαννίνων, τοῦ ὁποῖου ἢ κυριαρχία ἐπεκτεινόταν μέχρι καὶ τὸν Βαρδάρη (Ἄξιὸ) ποταμὸ (ἀφοῦ καὶ ὁ πασὰς τῆς Θεσσαλονίκης ἦταν στὶς διαταγές του), ἔφερε μίαν μεγάλη ἀναταραχὴ στὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῶν Βλάχων αὐτῶν τῶν μερῶν. Πρὶν τὸν ἔρχομό του ἡ φύλαξη τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν διαβάσεων τῶν δερβενιῶν γινόταν ἀπὸ τοὺς ἀρματολοὺς, πού ἦσαν νέοι, στρατευμένοι ἀπὸ αὐτὰ τὰ χωριά. Ὁ Ἄλῃ πασὰς διέλυσε τὶς μονάδες τῶν Βλάχων ἀρματολῶν καὶ τοὺς ἀντικατέστησε με Τουρκαλβανούς¹. Ἐβαλε διοικητὴ τους τὸν περίφημο Βελῆ Γκέγκα. Οἱ ἀρματολοὶ, μόλις τοὺς διέλυσαν, ζῶσαν τὰ σπαθιά τους, βγήκαν στὰ βουνὰ καὶ σχημάτισαν πολλὰς ὁμάδες ἀπὸ κλέφτες, πού πολεμοῦσαν συνεχῶς ἐναντίον τοῦ σατράπη καὶ τῆς ὁμάδας τῶν Ἄλβανῶν. Ὁ πιὸ ξακουστὸς κλέφτης ἦταν ὁ Κατσαντώνης², πού ξεχειμάζε στὸ νησί τῆς Ἁγίας Μαύρας (Λευκάδας) τοῦ Ἰονίου Πελάγους, πού ἀνῆκε στὴν ἐξουσία τῆς Ἀγγλίας. Τὴν ἀνοιξὴ ἀποβιβαζόταν στὴ στεριά καὶ ἔβγαινε μετὰ τὴ συμμορία του στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου, πολεμώντας ἀκατάπαυστα (μετὰ τὰ παλικάρια του, πού ἦσαν πάνω ἀπὸ ὀγδόντα) ἐναντίον τῶν ὁμάδων τοῦ Βελῆ Γκέγκα. Σὲ μίαν μάχη πολέμησαν στήθος μετὰ στήθος μετὰ τὸν Κατσαντώνη, ὁ ὁποῖος καὶ σκότωσε τὸν Βελῆ Γκέγκα. Ἡ κατάσταση αὐτὴ δέν ἦταν ἀνεκτὴ

Δ. Ντίνα, Τὸ τοπωνυμικὸ τῆς Σαμαρίνας Γρεβενῶν, «Μακεδονικά» 20 (1980) 305-341, Σωκρ. Ν. Λιάκου, Σύντομη ἐπισκόπησι τῆς ἱστορίας τῶν Ἀρμενταριῶν τῆς Μικρερῶπης, Θεσσαλονικὴ 1974, 30-31, καὶ Γάσου Χρυσόχοου, Ταξίδια στὴ Σαμαρίνα, Τὰ παλιὰ χρόνια καὶ τώρα, «Ἐλιμειακά» τχ. 4 (Μάρτης 1983) 56-60. Γιὰ τὸ Περιβόλι βλ. Θεοδῶρου Κ. Π. Σαράντη, Τὸ χωριὸ Περιβόλι Γρεβενῶν (Συμβολὴ στὴν ἱστορία τοῦ ἀρματολικίου τῆς Πίνδου), Ἀθήνα 1977. Γιὰ τὴ Σμίξη βλ. Γρηγορίου Ἀθ. Νασίκα, Ἡ Σμίξη, Ἀθήνα 1971. Μία πρόσφατη δημοσιογραφικὴ περιήγησι στὰ χωριά Ἀβδέλλα, Περιβόλι, Σμίξη καὶ Σαμαρίνα βλ. στοῦ Κώστα Μπίρκα, Ἀβδέλλα, Ἀθήνα 1978, 277-324. Γιὰ τὴν αὐτοδιοίκησι πού είχαν τὰ «Βλαχοχώρια» βλ. Κωνσταντίνου Παπαρηγόπουλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐκδ. 6η, τ. 5, μέρ. Βον, 123-125. Πρβλ. καὶ Χρήστου Π. Κλειώση, Ἱστορία τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως, Ἀθήνα 1977, 183-184.

1. Βλ. στοῦ Ἀποστόλου Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμού, τ. Δ', Θεσσαλονικὴ 1983, 728-734.

2. Βλ. Δημήτρη Σταμέλου, Κατσαντώνης, ἱστορικὲς διαστάσεις τοῦ θρύλου του, Ἀθήνα 1972, ὅπου καὶ βιβλιογραφία, καὶ τοῦ Ἰδίου, Κατσαντώνης, ἡ ἀποθέωσις τῆς παλικαριάς. Μυθιστορηματικὴ βιογραφία, ἱστορικὰ καὶ βιβλιογραφικὰ τεκμηριωμένη, Ἀθήνα 1980, Πρβλ. ἀκόμα καὶ Κώστα Δ. Κωτσοκάλη, Ὁ Κατσαντώνης τῆς Ρωμοσύνης. Νέα θεώρησις τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ θρύλου του, Ἀθήνα 1977.

στὸν βλάχικο πληθυσμὸ τῆς Πίνδου (ποῦ προηγούμενα κυριαρχοῦσε σχεδὸν στὰ βουνὰ τῆς περιοχῆς), γιατί οἱ συμμορίες τοῦ Βελή Γκέγκα γυρνοῦσαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, λεηλατώντας καὶ τυραννώντας τὸν πληθυσμὸ.

Ἡ Ἄλῃ πασάς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πονηροὺς καὶ διεφθαρμένους, ποῦ ἔδωσε ἡ ἀλβανικὴ φυλὴ. Ἦταν ὁ πιὸ θρησκοῦληπτος ὄσο ἀναφορὰ στὴ συζυγικὴ ἠθικὴ. Προσπάθησε νὰ περάσει κατὰ πολὺ καὶ τὸν Μαωχάμετ νομοθέτη ὄκομα. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ εἶναι ἱκανοποιημένος μόνο μὲ λίγες γυναῖκες. Τὸ χαρέμι του ἀριθμοῦσε περισσότερες ἀπὸ σαράντα γυναῖκες, ποῦ ἦσαν κυρίως κορίτσια χριστιανῶν, ποῦ ἄρπαζε μὲ τὴ βία ἀπὸ τὶς ἀγκαλιὰς τῶν οἰκογενειῶν. Κατασκοπεύε (μὲ ἀνθρώπους του) ὅλα τὰ χωριά καὶ μόλις ἀνακάλυπτε κανένα ὁμορφο κορίτσι, ἀμέσως ἔστειλε ἀπεσταλμένους του μὲ ἰσχυρὴ ὁμάδα Ἀλβανῶν καὶ τὸ ἔφερναν στὸ χαρέμι του.

5. Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἄλῃ πασᾶ στὴ Γράμμουστα καὶ ἡ φυγὴ τῶν Βλάχων στὴ Μακεδονία

Κάποτε ἀνακάλυψε ὁ Ἄλῃ πασάς, ὅτι ὁ τσελιγκας Χατζηστέργιος, κάτοικος τοῦ χωριοῦ Γράμμουστα¹ (ποῦ ἦταν ὀρεινὴ κομῶπολις μὲ τρεῖς χιλιάδες σπίτια) εἶχε ἕνα πολὺ ὁμορφο κορίτσι, ποῦ ὀνομαζόταν Τάνα. Ὁ Ἄλῃ πασάς παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος στὴ Γράμμουστα, ἐπικεφαλῆς πολυἀριθμης ὁμάδας Ἀλβανῶν. Ὁ Χατζηστέργιος καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι τσελιγκάδες, ὅπως καὶ ὁ ἄρσενικός πληθυσμὸς τοῦ οἰκισμοῦ, βγήκαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν, σὲ μεγάλῃ παράταξη. Μόλις κατέλυσε ὁ Ἄλῃ πασάς, ἄρχισαν νὰ φθάνουν κριάρια, τὰ ὁποῖα ἔβαζαν στὴ σούβλα γιὰ νὰ φιλοξενήσουν τὸν ὑψηλὸ μουσαφίρη τους. Τρεῖς μέρες συνεχίστηκε ἡ διασκέδαση καὶ τέλος ὁ Ἄλῃ παίρνει κατὰ μέρος τὸν Χατζηστέργιο καὶ τοῦ λέει: «Ἐχω ἀκούσει ὅτι ἔχεις ἕνα ὁμορφο κορίτσι καὶ θέλω νὰ τὸ πάρω στὸ χαρέμι μου. Πιστεύω πὼς ἡ πράξη μου αὐτὴ σὲ κάμνει τιμῆ». Ὁ Χατζηστέργιος, ἂν καὶ ἡ καρδιά του τραυματίσθηκε βαθιὰ μὲ ὅσα ἄκουσε, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία

1. Τὸ τοπωνύμιον ἐμφανίζεται καὶ μὲ τὴ γραφὴ Γράμμουστα. Βλ. καὶ Σωκρ. Ν. Λιάνκου, ὁ.π., 9 καὶ 29. Ὁ Ἰδίου, ὁ.π., 10-22 καὶ 35-40 (σημειώσεις) δίνει πολλὰς πληροφορίες καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωση, τὴν οἰκονομία καὶ τὴ ζωὴ τῶν «φαλκαριῶν» (κοπαδιῶν-ὀμάδων). Ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, Σαρακατσάνοι, ὁ.π., σ. 1, γράφει γιὰ τὴν περιέργη ἐκδοχὴ μερικῶν Σαρακατσάνων τῆς Μακεδονίας, οἱ ὅποιοι «φαλκαρί» ὀνομάζον τὴ στάνη. Τούτῃ ἡ ἄποψη μόνο σάν ἀλληγορία μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ. Ἀπὸ τὴν παλιότερη βιβλιογραφία, γιὰ τὸ θέμα τῶν φαλκαριῶν, βλ. Κ. Δ. Καραβίδα, Ἀγροτικά, Ἀθῆναι 1931, 351 κ.ε., καὶ Δ. ημ. Λοσκοπύλου, Ποιμενικὰ τῆς Ρούμελης, Ἀθῆναι 1930. Τὸ βιβλίον τοῦ Καραβίδα ἐπανακυκλοφόρησε (1978) σὲ φωτοαναστατικὴ ἀνατύπωση, μὲ πρόλογο τοῦ Ἰω. Πεσμαζόγλου καὶ εἰσαγωγὴ τοῦ Ν. Μουζέλη, στὴ σειρά τῶν ἐκδόσεων Παπαζῆση.

του και ύποκριθηκε ότι δεν περίμενε τέτοια μεγάλη τιμή από το μέρος του πασά και απήντησε ότι αποδεχόταν με μεγάλη χαρά την πρόταση, πρόσθεσε όμως ότι, επειδή υπήρχε ή διαφορά της θρησκείας και ο κόσμος της κωμοπόλεως ήταν πολύ θρησκόληπτος, αν και ο ίδιος δεν έδινε σημασία σε τούτα, παρακαλεί τον πασά να μη βιασθεί και ότι στο διάστημα των ερχόμενων τριών ημερών, μετά την αναχώρησή του, θα έπαιρνε το κορίτσι του (χωρίς να το ξέρει κανένας) και θα το έφερνε στο χαρέμι του. Του μίλησε τόσο πειστικά, ώστε ο πασάς τὰ έχασε, τὸν πίστεψε και έμεινε κατενθουσιασμένος.

Ὁ Χατζηστέργιος δὲν περίμενε νὰ περάσει οὔτε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τοῦ πασά και ἔδωσε διαταγή μόλις βραδιάσει νὰ ξεκινήσουν κρυφὰ τὰ κοπάδια μὲ κατεύθυνση τὰ Βιτώλια (Μοναστήρι) διὰ μέσου τῶν βουνῶν τοῦ Βιτσιού, ἀφοῦ φορτώσουν γὰ ὑπάρχοντά τους στὰ μουλάρια. Τὰ χαράματα τὰ κοπάδια και οἱ οικογένειες βρίσκονταν στὸν δρόμο μακριὰ ἀπὸ τὴν κωμόπολη. Ἐπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ τέτοια μονοπάτια και δάση, ὥστε νὰ μὴ βρεῖ ἴχνη ὁ Ἄλῃ πασάς. Μετὰ πολλὲς περιπέτειες στὰ βουνὰ τοῦ Βιτσιού (γιατὶ ἦταν δύσκολη ἡ διάβαση) ἔφθασαν στὸ Πισοδέρι. Ὑστερα κατέβηκαν στὴ Φλώρινα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνηφόρισαν πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Τσέρνα, πού διασχίζει τὸν κάμπο τῶν Βιτωλίων και, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸν Περλεπέ, ἔφθασαν στὸ Νεράτσικο, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Βαρδάρη. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆραν τὸν κατήφορο τοῦ ποταμοῦ και (ἀφοῦ κατέλυσαν σὲ πολλοὺς τόπους) ἔφθασαν στὴ Γευγελή, ὅπου και πέρασαν τὸν Ἄξιό στὴν ἀριστερὴ ὄχθη του. Ἀργότερα, ἐγκαταστάθηκαν στὸ χωριὸ Λιβάδια, κοντὰ στὴ Γευγελή. Ἐτσι κατόρθωσαν νὰ γλιτώσουν τὴν οικογενειακὴ τιμὴ τους και νὰ διατηρήσουν καθαρὴ τὴν ψυχικὴ γαλήνη τῆς καμμένης τῆς Τάνας. Ὁ Ἄλῃ μὲ τοὺς κατασκόπους πού εἶχε παντοῦ πληροφορήθηκε, οὐδὲ τὴ δευτέρῃ μέρα, τὴν ἀναχώρηση τῆς ὁμάδας. Πολλὲς ὁμάδες καβαλαραίων Ἀλβανῶν (πού ἦσαν ὀπλισμένοι μέχρι τὰ δόντια) εἶχαν σταλεῖ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, ἀπὸ ὅπου μπορούσε νὰ ὑποθεθεῖ ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ περάσει ὁ Χατζηστέργιος, ἀλλὰ μονάχα πρὸς τὸ Βίτσι δὲν πῆγαν, γιατί κανένας δὲν πίστευε ὅτι ἦταν πιθανὸ νὰ χρησιμοποιηθεῖ αὐτὸς ὁ δρόμος.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὁ ἐνενηντάρης Μιχάλης Παπάζης, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἀνεπάντηχη περιπλάνηση, ὅταν ἦταν ἑπτὰ χρόνων¹.

1. Ὁ γέροντας στέλιγκας Μιχάλης Παπάζης ἀναφέρεται και πὶο κάτω (βλ. στὸ τέλος τῆς 11ης παραγράφου) ὡς πληροφοριοδότης τοῦ συγγραφέα. Ἡ περιπλάνηση τῶν Βλάχων, και συνεπῶς και τοῦ Μιχάλη Παπάζη, πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ χρονολογικὰ πρὶν τὸν Δεκαπενταῦγουστο τοῦ 1819, ὅταν ἦταν τοῦτος 7 χρόνων. Συνεπῶς, γεννήθηκε (1819-7) γύρω ὁτὸ 1812. Ὅταν διηγόταν τὰ γεγονότα ἦταν 90 χρόνων, ὅπως γράφει (δύο φορές) ὁ Παναγιώτης Ναούμ. Ἐπομένως, ἡ ἐξιστότησή τους θὰ ἔγινε στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ 20οῦ αἰ. και συγκεκριμένα (1812 σὺν 90) κοντὰ στὸ 1902. Σύμφωνα μὲ πληροφορία τῆς δ. Βιργινίας Γ.

Τὸ βλάχικο στοιχείο μπορούσε νὰ ὑποφέρει δ,τι ἀρπαγές καὶ ὅποια τυραννία, μόνο ὅμως ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ δὲν συμβιβάζοταν μὲ κανένα τρόπο καὶ ἐπειδὴ ὁ σατράπης δὲν κρατιόταν καθόλου στὸ νὰ κυβερνάει τοὺς ὑποδούλους του μὲ ἀπάνθρωπα μέσα, οἱ Βλάχοι δὲν μπορούσαν νὰ τὸ ὑποφέρουν τοῦτο καὶ ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν.

6. *Ἡ συγκέντρωση τῶν Βλάχων τσελιγκάδων στὴν Ἀβδέλλα (1819) καὶ ἡ ἐγκατάστασή τους στὴ Μακεδονία*

Ἦταν τὸ ἔτος 1819, Αὐγούστου 15, ἡμέρα τῆς Παναγίας, ἡμέρα πανηγύρεως καὶ μεγάλης γιορτῆς γιὰ τὸ χωριὸ Ἀβδέλλα¹ τῆς Πίνδου, ἡμέρα τῶν γάμων καὶ γλέντιου... Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς γιορτῆς συγκεντρώθηκαν σ' αὐτὴν οἱ τσελιγκάδες ἀπὸ τὰ ἄλλα χωριά, ὅπως ἀπὸ τὴ Σαμαρίνα, τὸ Περιβόλι, τὴ Σμίξη, τὴ Βοβούσα καὶ ἄλλα, μὲ τὴν πρόφαση τοῦ πανηγυριοῦ, ἀλλὰ μὲ κύριο σκοπὸ νὰ κάνουν μυστικὸ συμβούλιο μὲ τοὺς τσελιγκάδες τῆς Ἀβδέλλας, σχετικὰ μὲ τὴν κρίσιμη κατάσταση, στὴν ὁποία βρίσκονταν ἐξαιτίας τοῦ σατράπη Ἀλῆ πασᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀφαίρεσε ὅλα τὰ προνόμια, πού εἶχαν ἀποχτήσει ἀπὸ αἰῶνες καὶ τοὺς κατάντησε σὲ ἄθλια κατάσταση.

Στὸ συμβούλιο αὐτὸ πῆραν μέρος πολλοὶ τσελιγκάδες ἀλλὰ οἱ κυριό-

---

Καπρὶνὸ τὸ κείμενὸ του ἔγραψε ὁ Παναγιώτης (Γιώτης) Ναοῦμ τὸ 1954 καὶ ἡ μετάφρασή του (ἀπὸ τὸν πατέρα της, Γ. Καπρὶνη) ἔγινε τὸ 1967. Σὲ ποίημα, πού δημοσίεψε ἡ Ἐύγενία Παπαρουσοπούλου στὸ «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον» Σπενδόνη, 1983, 234-236, μὲ τίτλο «Σιάνα καὶ τὸ κάψιμο τῆς Γράμμιστας» καὶ ὑπότιτλο: «Ἀπὸ μεθοδικὴ συλλογὴ στοιχείων ζωντανῶν ἀναμνήσεων, αἰωνόβιων τοῦ λαοῦ μας», ὀνομάζει τὴν κόρη τοῦ Χατζῆ-Στέργιου Σιάνα, παραδίνει τὴν ἐκδοχή, ὅτι σκοτώθηκε οὕτως πολυχρόνη μάχη πού ἔγινε καὶ ὅτι γιὰ ἐκδίκηση ὁ Ἀλῆ πασᾶς πυρπόλησε τὴ Γράμμισσα, πού εἶχε 10.000 σπιτία(!). Γιὰ τὸ τραγοῦδι τῆς Σιάνας βλ. Ζωῆς Παπαζήση-Παπαθεοδώρου, Τὰ τραγοῦδια τῶν Βλάχων, Ἀθήνα 1985, σ. 177-178.

1. Γιὰ τὰ πανηγύρια τῶν Βλάχων τῆς Πίνδου βλ. σὸ βιβλίον τῶν A. J. B. W a c e - M. S. T h o m p s o n, δ.π., 129 κ.έ. (Γιὰ τοὺς γάμους τους κ.λ. βλ. στὴν ἴδια μελέτη καὶ συγκεκριμένα τῆς σ. 100 κ.έ. καὶ 277 κ.έ.). Πρβλ. ἀκόμα Κώστας Κρουσάλλης, δ.π., 468 κ.έ. καὶ κυρίως 483-493, ὅπου δημοσιεύονται πληροφορίες γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς («Μεγάλης») Παναγίας τῆς Σαμαρίνας καὶ γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Δεκαπενταύγουστου. Γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου βλ. F. P o u q u e n i l l e, δ.π., τ. 2, 389, καὶ Κ.ρ. Σιμόπουλου, δ.π., τ. Γ', 347. Γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Παναγίας («St. Marias») στὸ Σέλι ἀπὸ τοὺς Βλάχους βλ. Στέλιος Σβαρνόπουλος, Στὴ γιορτὴ τῆς Παναγίας, ἐφημ. «Βέροια», φύλλ. τῆς 20.8. 1982. Γιὰ τὴν ἀναβίωση-ἀναπαράσταση (1982) τῆς γιορτῆς πού γίνονται παλιότερα στὸ Σέλι ἀπὸ τοὺς Βλάχους καὶ γιὰ τοὺς ὁμαδικούς γάμους, ὅπως καὶ γιὰ τὸ γλέντι τοῦ Δεκαπενταύγουστου βλ. στὸ ἴδιο φύλλο τῆς ἐφημερίδας πού προαναφέρθηκε, ὅπου δημοσιεύεται ἀναλυτικὸ ρεπορτάζ καὶ σχετικὴ φωτογραφία. Ἡ ἴδια γιορτὴ ἐπαναλήφθηκε καὶ τὸ 1984 μὲ τὴ συμμετοχὴ Βλάχων ἀπὸ ὅλη τὴ χώρα. Οἱ γάμοι γινόντουσαν σὲ ἡλικία 17-18 χρόνων. Βλ. σχετικὰ τὴ διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ Γιώργου Θανάση, Ἀραβῶνες καὶ γάμοι μικρῆς ἡλικίας, Ἀθήνα 1983, 21-22 κ.έ., 31 κ.έ.

τεροι ήσαν: 'Από την 'Αβδέλλα οί 'Εξάρχου, Καραγιάννης, Παπαχατζής, 'Αλέξης Βάδρας ή Μπάδρας¹ (πού μετονομάστηκε ύστερα σέ Μπαδραλέξης)

1. Ίσως ό άρχικός τύπος νά ήταν Μπάδρας και όχι Μπάδρας. Πραγματικά, ό Κ. Κ ρ υ σ τ ά λ λ η ς, δ.π., 467, άναφέρει τά καλύβια ή τή στάνη του Μπάρδα. 'Ο Θεόδωρος Γεωργιάδης, Μοσχόπολις, 'Αθήναι 1975, 90, γράφει γιά έναν ξεσητωμένο Μοσχόπολίτη, ό όποιος είχε τό παρόνομα Μπάρδας. Τό επώνυμο τούτου σώζεται άκόμα, όπως, ι.χ., στόν Βόλο. Μπαδραλέξη αλλά και Μαρδαλέξη όνομάζει τήν οίκογένεια και ή 'Ίφιγένεια Διδασκάλο σέ μελέτημά της στό περ. «Μακεδονική ζωή», τχ. 207 (Αγούστου 1983) 32-35, μέ τίτλο «Τά Αδουστιάτικα πανηγύρια και οί «Άριμες», όπου δίνονται και πληροφορίες γιά τούς γάμους στήν Παναγιή τής Σαμαρίνας και του Σελίου (33-34), όπως και γιά τόν 'Αλή πασά και τόν τσελιγκα Χατζηστέργιο κ.λ. Άλλον τύπο («Μπαντραλέξης») χρησιμοποιεί ό Μιχ. 'Αθ. Καλινδέρης στό βιβλίο του, 'Ο βίος τής κοινότητας Βλάτσης επί τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1982, 157, όπου γράφεται ότι (σύμφωνα μέ τίς άναμνήσεις του Κ. Σαμαρά) ό 'Αλή πασάς ήθελε τήν κόρη τούτου και όχι του Χατζηστέργιου. 'Υπάρχει, εξάλλου, διάβαση αύχένα στή Γράμμοστα, που όνομάζεται «Μπάδρα». Βλ. σημείωση του Σωκρ. Ν. Λιάκου, στό βιβλίο τής Μ. Α. Walker (μετάφραση του Κων/νου Πύργα και επιμέλεια του Σωκρ. Λιάκου), Διά τής Μακεδονίας ως τ.ς άλβανικές λίμνες ('Οχιρίδας και Μαλικής), Θεσσαλονίκη 1973, 103 σημ. 1η. Γιά τούς Βλάχους τής Πίνδου βλ. και 31, 76-77, 83, 93 και 99. Οί Α. J. B. W a c e και Μ. S. T h o m p s o n, δ.π., 174 και 210, γράφουν Μπαδραλέξης («Badralkes»). Σέ έγγραφο του 'Υπουργείου 'Εξωτερικών τό επίτευο δίνεται μέ τή γραφή Πατραλέξης. Βλ. Εύαγγέλου Κωφού, 'Η επανάσταση τής Μακεδονίας κατά τό 1878, Θεσσαλονίκη 1969, 311-312, πρβλ. δέ και 100, σημ. 1, και 333, σημ. 1 (όπου εκλαμβάνονται ως άδελφοί οί Παύλος και Πέτρος Πατραλέξηδες, πού ήσαν όμοσ πρώτα εξαδέλφια), βλ. όμοσ και τίς 73 και 332: («Μπαδραλέξης»). Πρβλ. και 'Ιωάννου Σ. Νοτάρη, 'Ανέκδοτα έγγραφα γιά τήν επανάσταση του 1878 στή Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1966, 76, 277, 342-344, 353 και 362. Είναι πιθανό νά άλλαξαν τό επίθετο τούτου οί έγγονοί του γενάρχη 'Αλέξη Βάδρα ή Μπάδρα, από Μπαδραλέξης (μπάδρας+ 'Αλέξης= Μπαδραλέξης) σέ Πατραλέξης, επιδιώκοντας νά τό «έξελληνίσουν», κατά τή γνώμη τους, μέ τήν αντικατάσταση του κακόηχου Μπ. μέ τό Π, γιατί και ό επίσκοπος Κίτρος Νικόλαος (Λούσης) χρησιμοποιεί τόν τύπο Πατραλέξης. Βλ. Μιλιτιάδη Δ. Σετιάνη, 'Η πολιτική τής 'Ελλάδος και ή επανάσταση του 1878 έν Μακεδονία, 'Ηπειρος και Θεσσαλία, 'Αθήναι 1879, 151, 165, 183 και 197. (Τό βιβλίο τούτο άκανακυκλόφηρησε σέ φωτοαναστατική άνατύπωση. Στή βιβλιοθήκη μου έχω τό αντίτυπο, πού δόρισε ό συγγραφέας του στόν επίσκοπο Κίτρος, μέ τήν έξής άφιέρωση: «Τῷ πρῶν Κίτρος κ.κ. Νικολάφ λούση σεβασμωδῶ, ὑπολήψως και ἀγάπης ἔνεκεν Μ.Δ.Σ.»). Φαίνεται όμοσ ότι και ύστερα στόν λαό ήταν γνωστός ό τύπος «Καλύβια Σελίου», όπως άναφέρονται και στούς συμβολαιογραφικούς κ.λ. κώδικες τής έλληνικής κοινότητας τής Βέροιας και σέ άλλα έγγραφα. Βλ. και Κωνσταντίνου Α. Βακαλόπουλου, 'Ο Βόρειος 'Ελληνισμός κατά τήν πρώτη φάση του Μακεδονικού 'Αγώνα (1878-1894), 'Απομνημονύματα 'Αναστασιου Πηχζώνα, Θεσσαλονίκη 1983, 92 κ.έ. και 374, όπου άπαντιέται τό επίθετο ως Πατραλεζάνης, ίσως από παρανόγηση. 'Ομοσ, ό οικισμός είναι γνωστός και ως «Μπαντραλέξη καλύβια», γιατί έτσι άναφέρει τό μικρό χωριό ό Νικολάος Θ. Σχινιάς, δ.π., 144 (φυλλάδιο πρώτο). Πρβλ., άλλωστε, και Εύαγγέλου Κωφού, 'Η επανάστασι..., δ.π., 332, πρβλ. δέ και σ. 73. Εξάλλου, και τώρα σώζεται ό τύπος αύτός σέ έγγραφα, στή στοματική παράδοση και σέ δημοτικά τραγούδια. Σέ γνωστό κατάλογο ιδιοκτητών κολαδιών τής περιοχής Δομοκού (τό 1816) συναντιώνται τά όνοματεπώνυμα άρκετών Σαμαρινιωτών και 'Αβδελιω-

και Ζεάνας Ντάσου. Ὁ Γκιζάρης ἀπὸ τῆ Σμίξη. Ὁ Χατζημπύρας ἀπὸ τῆ Σαμαρίνα καὶ ὁ Βαρδούλης ἀπὸ τὸ Περιβόλι καὶ ἄλλοι.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο στὴν Κωνσταντινούπολη προβλέπονταν μεγάλες ἀλλαγές. Τὸ 1817 ἀνέβηκε στὸν τουρκικὸ θρόνο ἕνας πολὺ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, ποὺ ὀνομαζόταν σουλτάνος Μαχμούτ. Ἀμέσως πῆρε τὰ ἡνία τοῦ κράτους στὰ χέρια του καὶ ἄρχισε τὴν ὀργάνωση τακτικοῦ στρατοῦ (γιὰ νὰ μπορέσει νὰ στηριχθεῖ) καὶ ἀπεφάσισε νὰ κτυπήσει μὲ ὅλα τὰ μέσα τὶς ἐπικυριαρχίες τῶν διαφόρων πασάδων, ποὺ ἦσαν ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν ὁμόνοια στὴν αὐτοκρατορία. Γιὰ τοῦτο ἔστειλε στὴ Θεσσαλονίκη ἄλλον, κατάλληλο πασά, ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν ὑποταγὴ στὸν Ἀλῆ πασά. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φέρει σοβαρὲς μεταρρυθμίσεις στὴν ἐπικράτειά του. Μεγάλο ὄμως ἐμπόδιο συνάντησε ἐκ μέρους τῶν γενιτσάρων, ποὺ ζούσαν στὴν Κωνσταντινούπολη, στοὺς στρατῶνες μὲ τὶς οἰκογένειές τους καὶ δημιουργοῦσαν συχνὰ ταραχὲς μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τους.

Ὅλοι οἱ τσελιγκάδες, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ συμβούλιο τῆς Ἀβδέλλας, εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι ὁ Ἀλῆ πασάς δὲν θὰ παύσει νὰ πιέζει τοὺς Βλάχους μέχρι νὰ τοὺς ἐξαντλήσει οἰκονομικά¹ καὶ πῶς μετὰ θὰ δοκίμαζε νὰ προσβάλλει ἐκεῖνο, ποὺ εἶχαν πρὶο σεβαστὸ οἱ Βλάχοι, δηλαδὴ τὴν οἰκογενειακὴ τιμῆ. Γι' αὐτὸ ἦτο προτιμότερο τώρα (καὶ ὄχι ἀργότερα) νὰ ἐγκαταλείψουν γιὰ πάντα τὰ βουνὰ τῆς Πίνδου καὶ νὰ ζητήσουν ἀποκούμπι σὲ καμιά ἄλλη ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐπαρχίες τῆς αὐτοκρατορίας. Ὅλοι οἱ Βλάχοι ἀπὸ τὰ χωριά κατέβαιναν κάθε φθινόπωρο στοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας. Γνώριζε ὁ Ἀλῆ πασάς, πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιρροή του καὶ ἀπὸ τὴν ἐπικράτειά του, ἀφοῦ ἡ Θεσσαλία ἀνῆκε στὴ σφαῖρα τῆς ἐπιρροῆς του καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔφερεν ἐμπόδια στὴν ἀναχώρησή τους. Αὐτοὶ ὄμως ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν ἄλλη κατεύθυνση, τὴν ἄνοιξη. Μόνο ὁ Μπαδραλέξης, ὁ Ζεάνας Ντάσου, ὁ Βέρος, καὶ ἕνα μέρος τῆς οἰκογένειας Καραγιάννη, πῆραν τὸ φθινόπωρο ἄλλη κατεύθυνση. Προσιέθηκε σ' αὐτοὺς καὶ ὁ τσελιγκας Γκιζάρης ἀπὸ τῆ Σμίξη. Μέχρι τὰ Γρεβενὰ κατέβηκαν ὅλοι μαζί. Ἀπ' ἐκεῖ ὄμως, ἀντὶ νὰ πάρουν τὸν δρόμο γιὰ τὴ Θεσσαλία ἀλλαξοδρόμησαν πρὸς τὸν ποταμὸ Βαρδάρη μὲ σκοπὸ νὰ φθάσουν τοῦτον καὶ νὰ τὸν προσπεράσουν, γιατί ὁ Βαρδάρης ἦταν τὸ σύνορο τῆς ἐπικυριαρχίας τοῦ Ἀλῆ πασά. Ὅλο τὸ φαλάκரி (ὁμάδα) τοῦ Μπαδραλέξη, μὲ τὸν Γκιζάρη καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτελοῦ-

τῶν, ὅπως καὶ ἐνὸς Παπαλέξη. Βλ. Σπύρου Ἀσδραχᾶ, Ἑλληνικὴ κοινὴνία καὶ οἰκονομία (ιη' καὶ ιθ' αἰῶνες), Ἀθήνα 1982, 138-139 (α/α 38) καὶ 143. Τὸ ἐπίθετο τοῦτο (μὲ τὴ γραφὴ «Πατραλέξης») ἔχουν καὶ σημερινοὶ κάτοικοι τοῦ νομοῦ Ἡμαθίας (π.χ. στὴ Μελίκη), μερικοὶ, μάλιστα, χωρὶς νὰ εἶναι Βλάχοι.

1. Γιὰ τοὺς φόρους τῶν κτηνοτρόφων βλ. Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη, ὅ.π., μέρος Α', κδ' καὶ σημ. 3 καὶ μέρος Β', 10 σημ. 1 καὶ 2.

νταν από 200 οικογένειες. Όδηγός τους ήταν ο Μπαδραλέξης. Η απόσταση από την Άβδέλλα μέχρι τον Βαρδάρη ήταν γύρω στα 250 χιλιόμετρα. Την πρώτη του Όκτωβρίου του 1819 τά κοπάδια των γιδοπροβάτων και ή άγέλη από άλλα και φοράδια (που άριθμούνταν γύρω στα χίλια) άναχώρησαν με οδηγό τον τσέλιγκα (Μπαδραλέξη). Οι οικογένειες (με όλα τά ύπόρχοντά τους φορτωμένα στα μουλάρια) άκολουθοΰσαν κατόπι. Στον μεγάλο εκείνο άναβρασμό (έξαιτίας του όποιου τίποτε δέν φαινόταν παντού παρά κοπάδια από γιδοπρόβατα και άγέλες από άλλα) οι φύλακες του Άλη πασά δέν άντελήφθηκαν άμέσως, πώς ένα μέρος από τά τσελιγκάκια είχε πάρει άλλον δρόμο και όχι εκείνον προς τή Θεσσαλία. Η πρώτη πόλη, που συνάντησαν, μετά τά Γρεβενά, ήταν ή Κοζάνη, που είναι κτισμένη στη νότια άκρη του κάμπου Σαρή Γκιόλ. Άπό εκεί άρχισαν ν' άνεβαίνουν στη δυτική πλαγιά του βουνού Δόξα (Βερμίου) και μετά άρχισαν νά κατεβαίνουν από τίς άνατολικές πλαγιές του βουνού και πέρασαν άνάμεσα ύπό τίς πόλεις Βέροια και Νάουσα, που βρίσκονται κάτω σε περίφημα όροπέδια. Άπό εκεί βάδισαν άνατολικά προς τήν πόλη Βοδενά (Έδεσσα), προς τον ποταμό Μογλενά, τον όποιον πέρασαν χωρίς πολλές δυσκολίες. Ύστερα, πορευτήκαν προς τά βουνά του Πάϊκου (Γιαννιτσά) και έφθασαν στο μέσο του ποταμού Βαρδάρη, τον όποιο έπρεπε νά διαβοΰν από τον πόρο (διάβαση), γιατί όλα τά γεφύρια (που ύπήρχαν τότε στον Βαρδάρη) φρουρούνταν από άνθρώπους του Άλη πασά. Σε όλη αυτή τή μακριά πορεία οι Ζένας Ντάσιου και Γκιζάρης προηγούνταν με καμιά είκοσι άρματωμένα παλικάρια, όσο ήταν δυνατό στις κρίσιμες αυτές περιστάσεις, έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν, ό,τι έμπόδιο θά τους τύχαινε μπροστά τους. Ό Μπαδραλέξης, με καμιά τριάντα παλικάρια, άποτελοΰσαν τήν όπισθοφυλακή των οικογενειών. Μόλις είχε βρέξει και τά νερά του Βαρδάρη ήταν έξογκωμένα. Μερικά παλικάρια δοκίμασαν (και κατόρθωσαν) νά περάσουν καβάλα τή διάβαση και (ΰστερα) περνούσαν με τήν προστασία τους κάθε οικογένεια, καβάλα στα μουλάρια. Τά κοπάδια και οι άγέλες πέρασαν δίπλα, από άλλη διάβαση. Όταν βρέθηκαν στην άριστερή όχθη του ποταμού, ξεφόρτωσαν άμέσως τά μουλάρια, τοποθέτησαν τήν ποράβα και έστησαν τίς τέντες. Ό παπά Δημήτρης Τσουμέτης (που άκολουθοΰσε και αυτός τίς οικογένειες με τό κοπάδι του) ντύθηκε τ' άμφια και διάβασε μιá ευχαριστήρια παράκληση. Όλη ή ομάδα γονάτισε και συνεχώς σταυροκοποΰνταν, ευχαριστώντας τον Θεό, γιατί τους γλίτωσε από τήν τυραννία του Άλη πασά.

Έξ μέρες κράτησε αυτή ή οδύσσεια του Μπαδραλέξη και τής ομάδας του. Ήταν μιá πορεία χωρίς στάση. Μόνο στέκονταν σε καμιά βρόση για νά πιουν και για νά πάρουν τό άναγκαίο νερό. Τά μουλάρια δέν τά ξεφόρτωναν πουθενά, κάπου κάπου όμως τά έβαζαν τον τορβά με κριθάρι στον λαμό και, μόλις τέλειωνε, δρόμο.

Μετά από δύο μέρες, από τότε που εγκατέλειψαν τὰ Γρεβενά, πληροφόρηθηκαν πὸς ὃ Ἄλφ πασάς ἔστειλε ἓνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἱππικῆ γιὰ νὰ τοὺς πιάσει καὶ γιὰ νὰ τοὺς φέρει πίσω. Ὁ ἀποσπασματάρχης πίστευε ὅτι ὁ Μπαδραλέξης θὰ δοκίμαζε νὰ περάσει ἀπὸ τὴ γέφυρα ποὺ ἦταν ἀνάμεσα στὴ Βέροια καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Τὴν ὥρα ἄκριβδὸς ποὺ ἔφθασε τὸ ἀπόσπασμα στὴ γέφυρα τοῦ Βαρδάρη, ὁ Μπαδραλέξης διέβαινε τὸ ποτάμι σὲ μιὰ ἀπόσταση ἑξήντα χιλιόμετρα βορειότερα.

Στὴν ὀριστερὴ πιά ὄχθη τοῦ Βαρδάρη, ὁ Μπαδραλέξης δὲν εἶχε λόγο νὰ φοβηθεῖ, γιατί ἐκεῖ βρισκόταν σὲ ἔδαφος τῆς κυριαρχίας τοῦ σουλτάν Μαχμούτ, ἐνὸς νεωτεριστικῆ σουλτάνου, ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐξευρωπαϊθεῖ τὸν στρατὸ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος ἀκόμα. Γιὰ τοῦτο, μιὰ ἑβδομάδα τὴν πέρασαν μὲ τραγοῦδια καὶ χοροὺς καὶ ψήνοντας συνέχεια κριάρια στὴ σούβλα.

Ἐπὶ τέλους, μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀνάπαυση (ποὺ τὴν εἶχαν τόσο μεγάλη ἀνάγκη), ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν ἀναχώρηση. Πρῶτα, ἔπρεπε νὰ φροντίσουν νὰ βροῦν λιβάδια γιὰ νὰ ξεχειμάσουν τὰ γιδοπρόβατά τους καὶ ἢ ἀγγέλι μὲ ἰς φοράδες καὶ γιὰ τοῦτο ἦταν ἀνάγκη νὰ πλησιάσουν σὲ μέρη, ὅπου δὲν ἔπεφτε χιόνι τὸν χειμῶνα. Ἀπὸ κεῖ ξεκίνησαν μὲ τὰ κοπάδια καὶ τὰ ἄλογα καί, ἀφοῦ φόρτωσαν τὰ μουλάρια, κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ χωριὸ Πορόια, ποὺ κατοικοῦνταν τότε ἀπὸ κάμποσες οἰκογένειες Βουλγάρων.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς στάσεις—γιατί δὲν βιάζονταν—ἔφθασαν σὸ χωριὸ Πορόια, ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ πλαγιά, κοντὰ στὴν πεδιάδα τοῦ βουνοῦ Μπέλες. Ὁ Γκιζάρης (μὲ πενήντα οἰκογένειες, ποὺ φύγανε ἀπὸ τὴ Σμίξη καὶ μὲ εἴκοσι χιλιάδες πρόβατα) ἀπεφάσισε νὰ μείνει στὰ Πορόια καὶ ἔτσι χώρισε ἀπὸ τὸν Μπαδραλέξη.

7. *Ἡ ἄφιξη στὴν Κασσάνδρα. Ταξίδι τῶν ἐπικεφαλῆς στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐπίσκεψη στὸν διοικητὴ τῆς πόλεως*

Οἱ ἄλλοι πῆραν τὴν κατεύθυνση πρὸς τὸν Νότο καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς στάσεις ἔφθασαν στὴ χερσόνησο τῆς Κασσάνδρας, θέσει κατάλληλη ἀπὸ κάθε ἄποψη. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν θάμνοι ἀπὸ ἀγριελιές, ποὺ τὸ φύλλωμά τους μένει τὸν χειμῶνα χλωρὸ καὶ εἶναι καλὴ τροφή γιὰ τὰ γίδια. Δίπλα ὑπῆρχαν πολλοὶ ἐλαιῶνες, ὅπου φῦτρωνε χλωρὸ χορτάρι γιὰ τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλογα. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ χάσιμο. Ξεφόρτωσαν τὰ ζῶα καὶ κάθε οἰκογένεια ἄπλωσε τὶς τέντες (σκηνές), ποὺ θὰ ἦσαν ἢ κατοικία γιὰ ὀλόκληρο τὸν χειμῶνα. Καὶ παρ' ὅλα ταῦτα ὄλοι τους ἦσαν εὐχαριστημένοι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὄλα τὰ χωράφια τῆς Μακεδονίας ἦσαν κτήματα. Τούρκων μπεηδῶν καὶ τῶν πασάδων, ἐνῶ ὅταν ἦλθαν οἱ Τούρκοι ἀνῆκαν στοὺς

ντόπιους¹. Αὐτοί, γιὰ νὰ γλιτώσουν ἀπὸ τὶς πιέσεις, ποὺ δεχόντουσαν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ ἀπὸ τοὺς μπασιμπούζοῦκους (ἀτάκτους) Τούρκους, πέρασαν ὅλα τὰ κτήματά τους κάτω ἀπὸ τὴν προστασία ἐνὸς μπέη ἢ πασᾶ, στὸν ὁποῖο πλήρωνε κάθε οἰκογένεια ἀπὸ ἓνα ποσὸ, γιὰ τὴν προστασία ποὺ τοὺς προσέφερε. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως οἱ μπέηδες καὶ οἱ πασάδες ἔγιναν ἰδιοκτῆτες τῶν χωραφῶν. Μέχρι τὴν ὥρα, ποὺ ἤλθαν οἱ Βλάχοι στὰ μέρη αὐτά, ἡ βοσκὴ τῶν κτημάτων αὐτῶν δὲν χρησιμοποιούνταν παρὰ σπάνια, γιὰτὶ ἦσαν λιγοστὰ τὰ γιδοπρόβατα καὶ ἔτσι τὰ εἰσοδήματα ποὺ εἶχαν οἱ μπέηδες ἀπὸ τὰ κτήματα ἦσαν πολὺ ἐλάχιστα. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὴν ἀφίξη τῶν πολυάριθμων κοπαδιῶν ἀπὸ γιδοπρόβατα τῶν Βλάχων τὰ εἰσοδήματα ἄρχισαν νὰ μεταλλάσσονται. Μόλις ἔφθασαν οἱ Βλάχοι στὴν Κασσάνδρα ἐνδιαφέρθηκαν καὶ βρῆκαν ποιοὶ ἦσαν οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν χωραφῶν ποὺ κατέλαβαν καὶ πληροφορήθηκαν, ὅτι τοῦτοι κατοικοῦσαν στὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ Μπαδραλέξης καὶ ὁ Ζεάνας Ντάσος καβαλίκεψαν τ' ἄλογά τους, πήραν μαζί τους καὶ χρυσὰ νομίσματα (ποὺ θὰ ἦσαν ἀπαραίτητα) καὶ κίνησαν γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὅταν ἔφθασαν στὴν πόλη κατέλυσαν στὸ πανδοχεῖο τῶν ξένων, ποὺ ὀνομαζόταν «Πατέρα Χάν», τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴ βορεινὴ πλευρὰ τῆς πόλεως, ποὺ λεγόταν «Βαρδάρ Καποῦ» (δηλαδὴ Πύλη Βαρδάρη)².

Ἡ διαδρομὴ ἔγινε σὲ δύο μέρες. Ἐφοῦ ἀναπαύτηκαν, τὴ δευτέρη μέρα ἀπὸ τὴν ἀφίξή τους, ἔχοντας μαζί τους καὶ τὸν ἰδιοκτῆτὴ τοῦ πανδοχείου (ποὺ ἦτανε καὶ μεσίτης καὶ γνώριζε προσωπικὰ καὶ τὸν μπέη) παρουσιάστη-

1. Βλ. σχετικὴ βιβλιογραφία στοῦ Γιώργου Χ. Χιονοῖδη, Ζητήματα ἰδιοκτησίας-φορολογίας καὶ διώξεις στὴ Νάουσα στὰ χρόνια 1870-1877 (μὲ βάση τὸ φερμάνι ἐπαναχορηγήσεως (1830) τῆς περιουσίας στοὺς ἐπαναστάτες καὶ ἄλλα ἀνεκδοτὰ ἔγγραφα), «Μακεδονικά» 19 (1979) 93-123 καὶ κυρίως τὶς σσημ. 2 τῶν σ. 93 καὶ 98.

2. Βλ. γιὰ «τὰ χάνια» τῆς Θεσσαλονίκης Βασίλη Δημητριάδη, Τοπογραφία τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας, 1430-1912, Θεσσαλονίκη 1983, 564 (πίνακας λέξεων) καὶ κυρίως 405-407, καὶ Π. Κ. Ἐνεπεκίδη, Μακεδονικὲς πόλεις καὶ οἰκογένειες, 1750-1930, Ἀθήνα 1984, 25-26, καὶ τοῦ Ἰδίου, Ἡ Θεσσαλονίκη στὰ χρόνια 1875-1912, Θεσσαλονίκη 1981, 94-95. Ἰδιαίτερα γιὰ τὸ «Πατέρα Χάν» βλ. τὸ ἄρθρο τῆς Ἄννας Παπαδάμου, Ἐνα χάνι τῆς Θεσσαλονίκης, στὸ περιοδ. «Ἀρχαιολογία», τχ. 3 (Μαΐου 1982) 38 καὶ 39 (φωτογραφίες). Πρβλ., ἀκόμα, Ἄλκιος Σαμουηλίδου καὶ Αἰμιλία Στεφανίδου-Φωτιάδου, Ἡ Θεσσαλονίκη κατὰ τὴν τουρκοκρατία. Τὰ μνημεῖα, περιοδ. «Ἀρχαιολογία», τχ. 7 (Μαΐου 1983) 62-63 καὶ σημεῖωμα (μὲ ἄρθρο Ἐ.Ι.) μὲ φωτογραφία στὸ περιοδ. «Μακεδονικὴ ζωὴ», τχ. 203 (Ἀπριλίου 1983) 10-11. Γιὰ τὴν πύλη αὐτὴ βλ. στοῦ Ἀποστ. Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης, 315 π.Χ. -1912, Θεσσαλονίκη 1947, 110, 150, 152, 159 καὶ 168. Τὰ ἴδια γράφονται καὶ στὴ δευτέρη ἐκδόση (1984) τοῦ βιβλίου τούτου. Ὑπῆρχαν πολλὰ πανδοχεῖα κοντὰ σὲ τοῦτη τὴν πύλη. Βλ. Ἀποστ. Ε. Βακαλοπούλου, δ.π., 168. Εἰκόνα τῆς πύλης βλ. στοῦ Πολουχρόνου Κ. Ἐνεπεκίδη, Ἡ Θεσσαλονίκη στὰ χρόνια 1875-1912, Θεσσαλονίκη 1981, εἰκ. 28, πρὶν τὴ σ. 119.

καν μπροστά του, ντυμένοι με την εθνική τους στολή. Συγκεκριμένα, ο Μπαδραλέξης με την άσπρη φλοκάτα (σάρικα), καθαρή σαν τὸ χιόνι—διακριτικό σημεῖο τοῦ τσέλιγκα—καὶ ὁ Ζεάνας Ντάσου με σάρικα μαύρη¹.

Ἐντυπωσίασαν βαθιὰ τὸν μπέη καὶ γιατί ὁ Μπαδραλέξης μιλοῦσε πολὺ καλὰ τὴν τουρκικὴ γλῶσσα. Ὁ μπέης ἔμεινε ἐνθουσιασμένος, ιδιαίτερα ὅταν τοῦ ἀνακοίωσαν τὸν σκοπὸ αὐτῆς τῆς ἀναπάντεχης ἐπισκέψεως καὶ ὅταν προσφέρθηκαν νὰ τοῦ δίνουν κάθε χρόνο, γιὰ ἐνοίκιο τοῦ κτήματος, διακόσιες (200) χρυσὲς λίρες γιὰ τὴ βόσκησι σαράντα χιλιάδων γιδοπρόβατων καὶ πεντακόσιων φοράδων καὶ ἀλόγων, ποσὸ πολὺ μεγάλο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη².

Μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς συμφωνίας, ποὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἀπόδειξη στὴν τουρκικὴ γραμμὴν καὶ με τὴ σφραγίδα τοῦ μπέη, οἱ Μπαδραλέξης καὶ Ζεάνας δὲν μπόρεσαν νὰ φύγουν ἀμέσως, γιατί ὁ μπέης τοὺς κράτησε στὸ κονάκι του τρεῖς μέρες σὰν φιλοξενούμενους, τοὺς περιποιήθηκε καὶ τοὺς ἔδειξε ὅλη τὴν ἀγορὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Τὴν τρίτη μέρα, ἐπέτρεψε νὰ φύγει μόνο ὁ Ζεάνας. Τὸν Μπαδραλέξη τὸν κράτησε γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσει στὸν πασά, ποὺ ἦταν γενικὸς διοικητῆς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν νέος στὴν ἡλικία³. Εἶχε ἔλθει πρὶν λίγους μῆνες καὶ ἀνέλαβε τὴ γενικὴ διοίκησι.

Κατὰ τὴν τριήμερη παραμονὴ κοντὰ στὸν μπέη ὁ Μπαδραλέξης εἶχε τὸν καιρὸ νὰ διηγηθεῖ καὶ νὰ περιγράψει τὰ δεινὰ ποὺ ὑπέφεραν οἱ Βλάχοι καὶ ὁ ἄλλος κόσμος ἀπὸ τὸν ἐπαναστῆτὴ Ἄλῃ πασά καὶ τὶς περιπέτειες ποὺ ὑπέστησαν ὁ ἴδιος καὶ ὅλη ἡ ὀμάδα του, ὥσπου νὰ φθάσουν στὸν ἅγιο τόπο τοῦ μεγαλειότατου σουλτάνου Μαχμούτ. Ὁ Χαϊδάρ μπέης—ἔτσι ὀνομαζόταν ὁ βέης—κατεῖχε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπουδαῖες θέσεις στὴ διοίκησι τοῦ βιλαετίου. Ἀνέφερε λοιπὸν στὸν γενικὸ διοικητὴ ὅλα τὰ διηγηθέντα ἀπὸ τὸν Μπαδραλέξη.

Ὁ διοικητῆς, ποὺ ἦταν νέος καὶ ἐπιφορτίστηκε ἀπὸ τὸν σουλτάνο νὰ ἐνδιαφερθεῖ ιδιαίτερα (καὶ νὰ πληροφορηθεῖ) γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἄλῃ πασά, ἀντελήφθηκε ὅτι ὁ σατράπης ἔδειχνε τάσεις γιὰ ἀνεξαρτησία. Ζήτησε λοιπὸν νὰ παρουσιασθεῖ μπροστὰ τοῦ ὁ Μπαδραλέξης.

1. Γιὰ τὰ ρούχα τῶν Βλάχων βλ. καὶ φωτογραφίες στὸ βιβλίον τῶν A. J. B. Wace - M. S. Thompson, ὁ.π., σὲ πολλὰς σελίδες. Πρβλ. F. Rouquerville, ὁ.π., τ. 2, 391-392, καὶ K. Σιμόπουλου, ὁ.π., τ. Γ², 349.

2. Χρειαζόταν ἄδεια τοῦ τοπικοῦ Τούρκου διοικητῆ γιὰ τὸ νοίκιασμα τῶν λιβαδιῶν καὶ συντάσσονταν σχετικὰ συμφωνητικὰ. Βλ. Ἄγγελικῆς Χατζημιχάλη, ὁ.π., μέρος Α', 48' καὶ σημ. 3, καὶ μέρος Β', 11-16, ὅπου δημοσιεύονται καὶ συμφωνητικὰ τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰ.

3. Πιὸ κάτω (βλ. τὴν παράγραφο 9) ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι γενικὸς διοικητῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἦταν ὁ Μουσταφὰ πασάς.

Τὴ δευτέρα μέρα παρουσιάστηκε στὸν γεν. διοικητὴ μαζί με τὸν Χαϊδάρ μπέη. Ἐπὶ τὸν πρῶτο χαιρετισμὸ (τὸν περίφημο τεμένά) καὶ με τοὺς τρόπους ποῦ παρουσιάστηκε ὁ Μπαδραλέξης, ἀντελήφθηκε ὁ διοικητὴς ὅτι ἔχει νὰ κάνει με ἕναν λεπτὸ ἄνθρωπο, ἔστω καὶ ἀγράμματο. Ὅταν ὄρχισε ἡ συνομιλία τοὺς (ὁ διοικητὴς) δὲν ἤθελε νὰ πιστέψει ὅτι ἔχει μπροστά του ἕναν Βλάχο, ποῦ περνοῦσε τὴ ζωὴ του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στὰ βουνά. Τόσο καλά μιλοῦσε (ὁ Μπαδραλέξης) τὴν τουρκικὴ γλῶσσα. Συζητήσαν γιὰ πολλὲς υποθέσεις καὶ ιδιαίτερα γιὰ ἐκεῖνα ποῦ ἀναφέρονταν σὲ ὅσα ὑπέφεραν οἱ Βλάχοι ἀπὸ τὸν σατράπη Ἄλη πασά, τὸν ὁποῖο ὁ διοικητὴς τῆς Θεσσαλονίκης θεωροῦσε πὼς εἶναι ὁ μεγαλύτερος προδότης τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ διοικητὴς εἶπε στὸν Μπαδραλέξη: «Ὁ,τι ἀνάγκη θὰ ἔχεις, θὰ ἔρθεις, κατευθεῖα σὲ ἐμένα καὶ θὰ με ἐπισκέπτεσαι, ὅταν θὰ ἔρχεσαι στὴ Θεσσαλονίκη».

Τότε γιὰ τὴν Τουρκία εἶχε ἀρχίσει μία νέα ἐποχὴ, τῶν μεταρρυθμίσεων. Οἱ διοικητὲς εἶχαν ἐντολὴ νὰ φέρνονταν εὐγενικὰ στοὺς φιλήσυχους χριστιανούς.

Ἐπὶ τὸ ἀνάκτορο ὁ Μπαδραλέξης ἐπέστρεψε στὸ «Πατέρα χάνι», ὅπου καὶ συνάντησε πολλοὺς τσελιγκάδες, περιπλανώμενους σὰν κι αὐτόν, οἱ ὁποῖοι ἐκ θαύματος εἶχαν σωθεῖ ἀπὸ τὴν καταδίωξη τοῦ Ἄλη πασά. Ἐτσι ἦταν ἐκεῖ ὁ Χατζὴ Στέργιος καὶ ὁ Παπάξης ἀπὸ τὴ Γράμμοστα, ὁ Γκίκας καὶ ὁ Τίκας ἀπὸ τὴ Μοσχόπολη καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι συζητήσαν καὶ διασκέδασαν μαζί ὅλη τὴ νύκτα. Ἦσαν εὐχαριστημένοι, ὅτι (γιατὶ) γλίτωσαν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Ἄλη πασά.

8. Ἡ ζωὴ στὴ Χαλκιδική. Ἡ συμμορία τοῦ κλέφτη καπετάνιου Καραμήτσου

Στὴν περιφέρεια τῆς χερσονήσου τῆς Κασσάνδρας (ἡ ὁποία εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ τὰ τρία μέρη ἀπὸ θάλασσα) παρουσιάστηκε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες μία συμμορία κλεφτῶν, με ἐπικεφαλῆς τὸν καπετάνιο Καραμήτσο¹. Ἀριθμοῦσε κάπου πενήντα ἄτομα. Ὅταν ἐμφανιζόταν τὸ τουρκικὸ ἀπόσπασμα καὶ ἀνακάλυπτε τυχὸν τὰ ἴχνη τους, αὐτοὶ ἐπιβιβάζονταν σὲ ἕνα δικό

1. Μετὸ ἐπιθετο Καραμήτσος-Καραμήτσιος ἢ Καραμήτζος-Καραμήτζιος εἶναι γνωστοὶ περισσότεροι ἀπὸ ἕνας κλεφταρματολοὶ καὶ ληστές, ποῦ ἔδρασαν στὴ Μακεδονία γιὰ πολλὰ χρόνια. Βλ. Γ ε ω ρ γ ί ο υ Χ. Χ ι ο ν ί δ η, Ἡ ἐκστρατεία καὶ ἡ ἐπανάσταση εἰς τὸν Ὀλυμπόν κατὰ τὰ ἔτη 1821-1822. (Μετὰ ἀνεκδότων ἐγγράφων καὶ νέων στοιχείων περὶ τῶν Λαζαίων καὶ τοῦ Διαμαντῆ Νικολάου-Ὀλυμπίου), Θεσσαλονίκη 1975, 22, 24, 28, 31 καὶ 54 σημ. 3, ὅπου καὶ βιβλιογραφία. Πρβλ. Γ ι ά ν ν η Κ ο λ ι δ ὀ π ο υ λ ο υ, Ληστές. Ἡ Κεντρικὴ Ἑλλάδα στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα, Ἀθήνα 1979, 18. Ἐξάλλου, γνωρίζομε ὅτι τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1878 ὁ «λήσταρχος» Δ. Καραμήτζος χρηματοδοτήθηκε ἀπὸ τὴ «Μακεδονικὴ Ἐπιτροπὴ» με 1.100 φράγκα γιὰ νὰ ἐπαναστατήσει τὴ Μακεδονία. Βλ. Λ ε ω ν ί δ α Α. Β ο ὄ λ γ α ρ η, Ἐποικιοκρατικὴ ἡ ἀλήθεια, Ἀθήναι 1878, 251.

τους καράβι με πανιά και περνούσαν από την Κασσάνδρα στον Λόγγο, μιάν άλλη χερσόνησο (πού ήταν απέναντι), και όταν άποσυρόταν το απόσπασμα, πάλι άποβιβάζονταν οι κλέφτες στην ξηρά.

Πρώτα παρουσιάστηκαν στην ομάδα του Μπαδραλέξη και ζήτησαν να τους δώσει ψωμί. Ή ομάδα αναγκάστηκε να εκτελέσει την άπαιτήσή τους. Κατά την επιστροφή του Μπαδραλέξη στην Κασσάνδρα, και άκριβώς όταν ήταν σε άπόσταση λίγα ν χιλιομέτρων από τά καλύβια, τόν σταμάτησαν μερικοί συμμορίτες του Καραμήτσου και τόν όδήγησαν στον καπετάνιο, με τόν όποιο έγιναν φίλοι. Του ύποσχέθηκε ότι θά του δώσει ό,τι τους χρειάζεται αλλά του συνέστησε να προσέχει πολύ να μη άντιληφθεί τó απόσπασμα ότι παίρνει ψωμί από τó δικό του τó φαλκάρι (όμάδα). "Όλο τόν χειμώνα (1819-1820) τά πήγαν καλά. Είχαν έναν γλυκό χειμώνα και βόσκησαν άνετα τά γιδοπρόβατα.

Ή άνοιξη ήρθε με χυρά, αλλά τώρα είχαν τή φροντίδα, πού θά πάνε τó καλοκαίρι και πού θά στήσουν τες στάνες. Στόν κάμπο ήταν άδύνατο. Να πάνε, πάλι, πρós τόν Βαρδάρη, να τόν περάσουν και να εγκατασταθούν στό βουνό Δόξα (Βέρμιο) δέν ήταν δυνατό, γιατί τά μέρη αυτά (πέρα από τόν Βαρδάρη) ήσαν στην κυριαρχία του σατράπη τών Ίωαννίνων. Και έτσι δέν έμεινε να κάνουν τίποτε άλλο (για τόν χρόνο αυτόν) παρά να κινήσουν πρós τά βουνά τών Ποροίων, τά όποια είχαν δει οι άγωγιάτες όταν μετέφεραν έμπορεύματα για τήν Καβάλα. Και έπειτα εκεί θά συναντούσαν και τόν τσέλιγκα Γκιζάρη.

Μέχρι να έλθει ή άνοιξη ό Μπαδραλέξης έκαμε πολλά ταξίδια στη Θεσσαλονίκη. Ύπήρχαν πολλές άνάγκες, τόσο δικές του, όσο και όλόκληρης τής ομάδας του. Άπό τόν χειμώνα έπρεπε να σκεφθεί και να ενεργήσει πού θά πήγαινε τó καλοκαίρι με τά πολυάριθμα κοπάδια του, γιατί τούτο ήταν δική του φροντίδα. Στη Θεσσαλονίκη ένδιαφέρθηκε να γνωρίσει τούς ιδιοκτήτες όλων τών βουνών (θερινών βοσκών) τής περιφέρειας τής Θεσσαλονίκης. Έννοείται ότι όπως στα λιβάδια ήταν ιδιοκτήτες διάφοροι μπέηδες και πασάδες, τó ίδιο ήταν και στα βουνά (θερινές βοσκές). Ό Χαϊδάρ μπέης (ιδιοκτήτης τής Κασσάνδρας και καλός φίλος) τόν συνέστησε σε όλους τούς ιδιοκτήτες τών βουνών.

Κοντά στη Μεγάλη Έβδομάδα, πρò του Πάσχα, ό Μπαδραλέξης, ό Ζεάνας και ό Καραγιάννης, καβάλησαν και οι τρεις τά ματρα άλογά τους και ξεκίνησαν όλοι (ό καβένας σε διάφορα βουνά) για να ίδουν με τά μάτια τους, ποιά θά ήσαν καλύτερα για να στήσουν τες στάνες τους, ώστε να περάσουν άνετα τó καλοκαίρι.

9. Ἀναχώρηση γὰ τὰ Ποροῖα

Μετὰ ἀπὸ ἔρευνα μιᾶς ἑβδομάδας ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε στὰ βουνὰ τῶν Ποροῖων, ποὺ εἶχαν διάφορες ὀνομασίες καὶ ὄλα μαζί ὀνομάζονταν (βουνό) Μπέλες.

Ἔπρεπε νὰ στήσουν τουλάχιστον ὀκτῶ (8) στάνες.

Τρία ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουνὰ (θερινὲς βοσκὲς) ἀνῆκαν στὸν γενικὸ διοικητὴ τῆς Θεσσαλονίκης Μουσταφὰ πασὰ καὶ ἔφθαναν κοντὰ στὴν πόλη τῆς Κάτω Τζουμαγιάς, ποὺ ἦταν κτισμένη ἀπὸ Βλάχους, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴ Βορούσα πρὶν κάμποσα χρόνια κάτω ἀπὸ δεινὲς περιστάσεις. Δὲν συνάντησαν δυσκολίες στὸ νοίκιασμα, ἀπεναντίας, μάλιστα, ἡ ὑψηλότητά του αἰσθάνθηκε μεγάλη εὐχαρίστηση διὰ ἄκουσε ὅτι ὁ τσελιγκας Μπαδραλέξης ζητάει νὰ νοικιάσει τὶς βοσκὲς του γιὰ τὸ καλοκαίρι, ποὺ μέχρι τότε ἦσαν σχεδὸν ἔρημες. Δύο ἀνῆκαν στὸν Μοχαρέμ μπέη, κάτοικο τῆς Δοϊράνης, καὶ ἔφθαναν κοντὰ στὴν πόλη τοῦ Δεμίρ Χισάρ (Σιδηρόκαστρου). Τὸ ἕνα ἀνῆκε στὸν Κιαζήμ μπέη, κάτοικο Θεσσαλονίκης, καὶ δύο στὸν Μαλήκ μπέη, κάτοικο τῶν Σερρών.

Μετὰ τὴν τακτοποίηση τῶν χαρτιῶν τῆς ἐνοικιάσεως (μὲ ὄλους τοὺς μπέηδες) ἀναχώρησαν χαρούμενοι γιὰ τὴν Κασσάνδρα καὶ ἔφθασαν στὶς σκηνὲς τὸ μεσημέρι τῆς παραμονῆς τοῦ Πάσχα.

10. Πάσχα στὴν Κασσάνδρα καὶ ἐπιστροφή στὰ Ποροῖα

Ἡ ὀλόκληρη ἡ Κασσάνδρα ἦταν κτῆμα τοῦ Χαϊδάρ μπέη. Σ' αὐτὴν βρίσκονταν πολλὰ χωριά, κατοικοῦμενα ἀπὸ Γραικοὺς, ποὺ ζοῦσαν σὲ ἀθλιότητα. Κατοικοῦσαν σὲ κάτι σπίτια, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν οὔτε μὲ καλύβες, οὔτε μὲ τρῶγλες. Σὲ κάμποσα χωριά βρισκόταν καὶ ἕνας παπάς. Οἱ ἐκκλησίες ἦσαν κτισμένες ἀπὸ πέτρα, ποὺ ἀφθονοῦσε στὴ χερσόνησο τῆς Κασσάνδρας. Στὴν παραλία ὑπῆρχαν πολλὰ θαλασσινὰ πεδκα μὲ τὰ κλωνάρια γερά. Οἱ κάτοικοι ἀπασχολοῦνταν λίγο μὲ τὴ γεωργία, εἶχαν ὀπωρῶνες ἀπὸ ἐλιές καὶ μελίτσια, ἀλλὰ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν στὸν μπέη ἕνα μεγαλοῦτσικο ἐνοίκιο.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ (τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα) ἀπεφάσισαν σὲ ποιά ἐκκλησία θὰ πᾶνε ν' ἀκούσουν τὴν ἅγια λειτουργία καὶ τὴν ἅγια Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Στὰ χωριά ἡ Ἀνάσταση δὲν γινόταν τὰ μεσάνυχτα ἀλλὰ τὸ πρωὶ. Ἀκόμα, ἀπὸ τὴν Μ. Παρασκευὴ βράδυ, ἀρνιὰ εἶχαν ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὶς μανάδες τους καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὰ πρόβατα ἀλμέχθηκαν γιὰ νὰ ἔχουν οἱ νοικοκυρὲς ἄφθονο γάλα, γιὰ τυρὶ, γιὰ γιαούρτι καὶ γι' ἄλλα. Κάθε ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας ἐρχόταν ἀπὸ τὰ κοπάδια του μὲ τὸ ἀρνὶ τῆς Πασχαλιάς καὶ ἄλλοι μάλιστα ἔφερναν δύο, καὶ τρία ἀκόμα γιὰ νὰ ἔχουν ἄφθονο κρέας καὶ γιὰ

τις τρεις μέρες του Πάσχα. Κάθε οικόγένεια είχε από την παραμονή τ' άρνι έτοιμο στη σούβλα.

Κατά τὰ χαράματα άρχισε ν' ακούγεται ή τόκα (σήμανδρο) από την έκκλησία. "Όλο τὸ φαλκάρι (όμάδα) ήταν στο ποδάρι. "Όλοι ντυμένοι με τὰ καινούργια ρούχα (σάν μεγάλη γιορτή πὸ ήταν), άνδρες, γυναίκες και παιδιά, έχοντας εμπρὸς τὸν τσέλιγκα Μπαδραλέξη με τὴ σάρικα (φλοκάτα) άσπρη—διακριτικὸ τοῦ τσέλιγκα—προχωροῦσαν γιὰ τὴν ἐκκλησία, πὸ ήταν σὲ μιὰ απόσταση δύο περίπου χιλιόμετρα μακριὰ από τις καλύβες. Μόλις έφθασαν στὴν ἐκκλησία ὁ παπὰς τῆς ομάδας τοῦ Παπαδημήτρης Τσουμέτης ντύθηκε και αὐτὸς με τὴ άμφια γιὰ νὰ λειτουργήσει με τὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ. Στις τέντες δὲν έμειναν παρὰ μόνο μερικοὶ γέροι και γριές, πὸ δὲν μπορούσαν νὰ άντέξουν στὸν δρόμο μέχρι τὴν ἐκκλησία. (Αὐτοὶ μονάχα έμειναν γιὰ νὰ φυλάξουν τις σκηνές). Ἄφου ψάλθηκε ή λειτουργία βγήκαν ὄλοι έξω, ὅπου διαβάστηκε τὸ Εὐαγγέλιο και οἱ δύο παπάδες έψαλαν τὸ «Χριστὸς Ἄνεστη». Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας και επειδὴ ὄλη ή ομάδα (άνδρες και γυναίκες) είχαν νηστέψει με εὐλάβεια ὄλη τὴ σαρακοστή τοῦ Πάσχα (διότι ὁ Θεὸς τοὺς έσωσε από τὴν ὄργη τοῦ Ἄλη πασά) άραδιάστηκαν κοντὰ στο Ἅγιο Βῆμα και μετάλαβαν ὄλοι με τὴ σειρά, από τὸ χέρι τοῦ ἱερέα Παπαδημήτρη Τσουμέτη.

Ἐπέστρεψαν από τὴν ἐκκλησία πρὶν τὸ μεσημέρι και οἱ άνδρες άρχισαν τις συνηθισμένες επισκέψεις και εὔχονταν, πίνοντας ρακί, «καλὸ καλοκαίρι». Στὸ μεταξὺ άναψαν οἱ φωτιές και άρχισαν νὰ στριφογυρίζουν τ' άρνια στις σούβλες, σὲ κάθε σκηνή.

Πέρασαν τρεις ήμέρες με χοροὺς και με τραγούδια, μιὰ ζωὴ ὑπαίθρια ἀλλὰ γεμάτη γοητεία. Τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα άρχισαν νὰ σηκώνουν τις τέντες γιὰ νὰ έτοιμαστοῦν γιὰ ἀναχώρηση. Κίνησαν πρῶτα τὰ κοπάδια και έπειτα οἱ άγέλες γιὰ νὰ ὑποδείξουν ἰὸν δρόμο, πὸ θ' ακολουθοῦσαν. Ἐπρεπε νὰ περάσουν κοντὰ από τὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸ πρῶτο κατάλυμα ήταν τὸ χωριὸ Γαλάτιστα και από ἐκεῖ κινήσαν πρὸς τὸν Λαγκαδὰ και (ύστερα) κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ Κιλκίτσι (Κιλκίς). Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν κοπαδιῶν ξεκίνησαν και οἱ οικόγένειες, με ὄλα τὰ ὑπάρχοντὰ τους φορτωμένα στὰ μουλάρια. Στὰ Πλατανάκια, κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη, έκαμαν τὴν τέταρτη στάση, ὅπου και στήσανε τις τέντες γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν μερικὲς μέρες και γιὰ νὰ προμηθευθοῦν, από τὴν άγορὰ τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ἀναγκαῖα ψόνια γιὰ ὄλο τὸ καλοκαίρι. Μετὰ φύγανε και αὐτὲς πρὸς τὸ Κιλκίτσι, ὅπου συνάντησαν τὰ κοπάδια, φυλαγμένα από τσομπανταραίους με τὴν ἐπιτήρηση τοῦ Δημήτρη, μικρότερου γιοῦ τοῦ Μπαδραλέξη. Ἄπο ἐκεῖ κίνησαν οἱ οικόγένειες και τὰ κοπάδια μαζί, πέρασαν κοντὰ από τὴ λίμνη τῆς Δοϊράνης και, μετὰ μερικὲς διανυκτερεύσεις, έφθασαν στο χωριὸ Πορῶια, στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ Μπέλες.

Ὁ Μπαδραλέξης, ὁ Καραγιάννης καὶ ὁ Ζεάνας παρέμειναν στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὶς ὑποθέσεις τους καὶ ἤλθαν ὕστερα καβάλα στὰ μαῦρα ἄλογά τους.

Ἦταν ἄνοιξη τοῦ 1820.

11. Τὸ τέλος τοῦ Ἑλληνοπασᾶ καὶ τὸ σκόρπισμα τῶν Βλάχων τῆς Ἡπείρου

Μέχρι τὸ 1817 ὁ Ἑλληνοπασᾶς εἶχε ἀποκτήσει ἀπεριόριστες δυνάμεις στὸ βιλαέτι τῶν Ἰωαννίνων, στὸ ὁποῖο προστέθηκαν καὶ ὁ Βόλος καὶ ὁ Νεγρεπόντες (ἢ Εὐβοία) καὶ ἄλλα μέρη. Ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης τέθηκε στὶς διαταγές του.

Οἱ διοικητὲς τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας δὲν εἶχαν μεταξὺ τους καμιὰ συνεννόηση καὶ μὲ τὴν πρωτεύουσα ὁ σύνδεσμός τους ἦταν πολὺ χαλαρός. Καθένας κυβερνοῦσε τὴν ἐπαρχία του κατὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἀνάλογα μὲ τὰ συμφέροντά του. Ὡς καὶ στὸ φερμάνι ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Πύλη δὲν ἔδιναν καὶ τόση σημασία, ὥστε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὴν τουρκικὴ αὐτοκρατορία ἦσαν τόσα κράτη, ὅσοι ἦσαν καὶ οἱ διοικητὲς τους. Οἱ περισσότεροι σουλτάνοι ἔδιναν τὴ διακυβέρνηση τῆς αὐτοκρατορίας στὰ χέρια τῶν μεγάλων βεζύρηδων, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εὐχαριστιοῦνταν μὲ τὶς διασκεδάσεις καὶ μὲ τὶς ἀπολαύσεις, ποὺ εἶχαν ἀνάμεσα σὲ πολυάριθμες γυναῖκες (χαρέμι).

Στὰ 1817 ἀνέβηκε στὸν τουρκικὸ θρόνο ὁ σουλτάνος Μαχμούτ, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ ἐξαλείψει τὴν κατάσταση τῆς ἀναρχίας καὶ νὰ ἐπιναφέρει τὴν ὁμόνοια στὴν αὐτοκρατορία. Ζήτησε ἀμέσως ὅπὸ τὸν Ἑλληνοπασᾶ τῶν Ἰωαννίνων τὴν πλήρη ὑποταγή του. Ὁ Ἑλληνοπασᾶς, ποὺ εἴκοσι χρόνια κυβερνοῦσε τὴν Ἡπειρο, τὴ Θεσσαλία καὶ τὸν Μοριά, σχεδὸν ἀνεξάρτητος ὅπὸ τὴν Πύλη, καὶ ὄντας περικυκλωμένος ἀπὸ πολλοὺς Γραικοὺς, ἀρνήθηκε, τὸν Μάιο τοῦ 1820, νὰ ὑποταχθεῖ στὸν σουλτάνο. Στὶς 6 Δεκεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου συνθηκολόγησε μὲ τὸν Μάρκο Μπότσαρη (Βλάχο¹ καπετάνιο) καὶ

1. Γύρω ἀπὸ τὴν καταγωγή τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ τῶν Σουλιωτῶν πρὸ γενικῶς ὑπάρχει μεγάλη διαμάχη, ποὺ φούντωσε τελευταῖα (1981) μὲ δημοσιεύματα στὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες μετὰ τὴν ἐκδόση ἀπὸ τὸν Τίτο Π. Γιοχάλα τοῦ Ἑλληνο-αλβανικοῦ λεξικοῦ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, στὴ σειρά τῶν πραγματειῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Ἀθήναι 1980, ὅπου καὶ βιβλιογραφία, στὴν ὁποία πρόσθεσε Βασίλη Κρασίτη, Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Σουλίου (1600-1803), Ἀθήνα 1982, Κωνσταντίνου Γ. Πανταζῆ, Σουλιῶτες. Πραγματεία, Ἀθήναι 1976, καὶ Γιάννη Μπενέκου. Οἱ ἀληθινοὶ Σουλιῶτες, Ἀθήνα, 1η ἐκδ. 1958, 2η ἐκδ. 1981, ὅπου καὶ ἄλλη βιβλιογραφία. Πάντως, ὁ Μάρκος Μπότσαρης δὲν ἦταν Βλάχος. Μετὰ τὴν καταστροφή τοῦ Σουλίου, ἀρκετοὶ Σουλιῶτες κατέφυγαν στὴ Δροσοπηγή (ἄλλοτε Μπελκαμένη) τῆς Φλώρινας, ἄλλοι στὸν Γράμμο κ.ά., γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν κυριαρχία τοῦ Ἑλληνοπασᾶ. Βλ. Μιχάλης Δεδε, Ἀ-

μέ τους Σουλιώτες, τους όποιους πολέμησε πολλά χρόνια. Τότε ό σουλτάνος έστειλε τόν 'Ισμαήλ Πασόμπη με πολυάριθμο στρατό και κύκλωσε τά Γιάννενα.

Στίς 5 Φεβρουαρίου του 1822 τά Γιάννενα έπεσαν και ό 'Αλή πασάς πέθανε στο παλάτι του, πού ήταν στη λίμνη τών 'Ιωαννίνων¹. Οί χριστιανοί, Γραικοί και Βλάχοι, μετά τή συνθήκη φιλίας του 'Αλή πασά με τόν Μάρκο Μπότσαρη, πίστευαν ότι με τή βοήθειά του θα μπορούσαν νά ιδρύσουν τό νέο έλληνικό κράτος και γι' αυτό πολλοί αγωνίσθηκαν με τό μέρος του 'Αλή πασά έναντίον του σουλτάνου.

Στόν άναβρασμό του πολέμου και προτού νά πέσουν τά Γιάννενα τά κοπάδια τών Βλάχων τής Πίνδου, όπως και πολλά φαλκάρια (όμάδες) και τσελιγκάτι, διασκορπίσθηκαν και καθένας φρόντιζε νά άπομακρυνθει για νά γλιτώσει άπ' τίς διαρπαγές τών σωμάτων, πού πολεμούσαν².

Μερικοί πήσαν τόν δρόμο πρós τά Βίτσι και άπό εκεί έφθασαν στους πρόποδες του βουνού Περιστερί και έγκαταστάθηκαν στην καμόπολη Νιζόπολη, κοντά στα Μπιτώλια (Μοναστήρι).

'Άλλοι πήσαν τόν δρόμο πρós τόν κάμπο τών Μπιτωλιών. 'Από εκεί άκολούθησαν τή δεξιά όχθη του ποταμού Τσέρνα και άνέβηκαν στο βουνό Μορίχοβο, όπου και έγκαταστάθηκαν. 'Ο τσέλιγκας, πού έγκαταστάθηκε στο Μορίχοβο, ήταν ό Ζέγκας, ό όποιος είχε πάρει μαζί του διακόσιες οικο-

πόγονοι Σουλιωτών στη Μακεδονία. Γαμήλια έθιμα και τραγούδια στη Δροσοπηγή, περ. «Μακεδονική ζωή», τχ. 201 (Φεβρουαρίου 1982) 42-45. Για τήν καταγωγή τών Βλάχων γενικά, άπό άνθρωπολογική άποψη, βλ. 'Α ρ η Ν. Π ο υ λ ι α ν ο υ, 'Η προέλευση τών 'Ελλήνων, έκδ. 2η, 'Αθήνα 1966, όπου (163-170) ιστορικά στοιχεία, όπως (171-181) και άνθρωπολογικά δεδομένα. ('Όμοια είναι και ή 3η έκδοση, του 1968, όπου προστέθηκε άπλώς μία εισαγωγή). Πρβλ. του Ι δ ι ο υ, «Περί τής καταγωγής τών Βλάχων», περ. «Σύγχρονα Θέματα» (1η περίοδος), τχ. 3 (1963) 283-291, 'Α πο σ τ ό λ ο υ Ν. Ε υ θ υ μ ι ά δ η, Κατανομή τών φαινοτύπων του συστήματος τών πρωτεϊνικών ομάδων όρου G C και του συστήματος ABO τών έρυθρών αίμοσφαιρίων έπί τών κατοίκων του χωρίου Καλαρρύνται τής 'Ηπείρου, Θεσσαλονίκη 1976 (διδακτορική διατριβή), και Σ ω κ ρ. Ν. Λ ι ά κ ο υ, 'Η καταγωγή τών 'Αρμονίων (τουπίκλην Βλάχων), Θεσσαλονίκη 1965, 85-121. Για τούς Βλάχους τής Πίνδου και τούς 'Αλβανούς βλ. και M a r i n o P. V r e t o, Mélanges néohelléniques, 'Αθήνα 1856 (φωτοαναστατική επανέκδοση Δ. Ν. Καραβία, 'Αθήνα 1981), 21-26, ενώ για τούς Βλάχους και τούς Καραγκούνηδες τής Θεσσαλίας, ειδικά, βλ. τήν όμότιτλη άνθρωπολογική έρευνα τής Ζ ω ή ς Τ σ ι ώ λ η, 'Αθήνα 1980.

1. 'Η ήμερομηνία πού δίνεται (5.2.1822) για τήν πτώση τών 'Ιωαννίνων και τή δολοφονία του 'Αλή δέν είναι σωστή. Βλ. σχετικά στού 'Α πο σ τ ό λ ο υ Ε. Β α κ α λ ο π ο υ λ ο υ, 'Ιστορία του Νέου 'Ελληνισμού, τ. Ε', Θεσσαλονίκη 1980, 775-776.

2. Για τά караβάνια τών τσομπαναραίων βλ. 'Α γ γ ε λ ι κ ή ς Χ α τ ζ η μ ι χ ά λ η, ό.π., μέρος Β', 42-44, και Γ ι ά ν ν η 'Α λ. Μ π ο τ ο υ, Οί Σαρακαταβιάνοι, 'Αθήνα 1982, 89-115.

γένειες φυγάδων από τη Φράσιαρη¹, που βρίσκεται στα σύνορα της Άλβανίας και της Ήπειρου. Τα κοπάδια τους αριθμούσαν περίπου πενήντα χιλιάδες κεφάλια.

Άλλοι πάλι έφυγαν προς τη διεύθυνση της Κορυτσάς και εγκαταστάθηκαν στην Πλιάσα². Το τελευταίο έκανε ο τσέλιγκας Μπαλαμάτσιος με 150 οικογένειες.

Μερικοί έφυγαν προς την πεδιάδα της Κοζάνης, ανεβαίνοντας το βουνό Δόξα (Βέρμιο) και εγκατεστάθηκαν στα έρειπια του χωριού Ξερολίβαδο, όπου είναι και μέχρι σήμερα³. Αυτές είναι οι οικογένειες Γώγου (που άργότερα λεγόταν Χατζηγώγος), Βράνα και Τσάρα από την Άβδέλλα και του Χασιώτη και του Καπρίνη από τη Σαμαρίνα. Στο σύνολό τους ήταν έκαστο (100) οικογένειες.

Άλλοι πέρασαν τον κάμπο των Καϊλαρίων (Σαρή Γκιόλ) και κατευθύνθηκαν προς τα Βοδενά (Έδεσσα), κατεβαίνοντας στον κάμπο των Γιαννιτσών και από εκεί ανέβηκαν στα βουνά, που έχουν το όνομα της πόλεως και έκτισαν την κομόπολη Λιβάδια, που αριθμεί και σήμερα πάνω από χίλιες οικογένειες⁴. Αυτοί ήταν οι Ντούμας (που ήταν φευγάτος από τη Γράμμοστα) και ο Μανδήλης, ο καθένας με την ομάδα του.

1. Για το χωριό Φράσιαρη-Φράσιαρη και τους κατοίκους του, οι όποιοι θεωρούνται Άρβανίτες ή Άρβανιτόβλαχοι, βλ. Σωκρ. Ν. Λιάκου, Σύντομη επισκόπηση..., δ.π., 10, 32 και κυρίως 33-35, Άρη Ν. Πουλιανού, δ.π., 168, Άχιλλέως Γ. Λαζάρου, δ.π., 86, σημ. 64, 87-88, σημ. 69 και 122. Πρβλ. Ίωακείμ Μαρτινιανού, Ή Μοσχόπολις, 1330-1930, Θεσσαλονίκη 1957, 25, 28, 54, 169, 174, 200, 204, 207, 222, 250, 253, 266 και 300, του Ίδιου, Συμβολαί εις την Ιστορίαν της Μοσχόπολεως, Άθήναι 1939, 76, 92 και 112, Τηλεμάχου Μ. Κατσουγιάννη, Περί των Βλάχων των ελληνικών χωρών, Β', Θεσσαλονίκη 1966, 11, 12-13 και σημ. 1, Άντωνίου Δ. Κεραμοπούλου, Τι είναι οι Κουτσόβλαχοι, Άθήναι 1939, 17, και Άντωνίου Μ. Κολτσίδα, Οι Κουτσόβλαχοι, τ. 1ος, Θεσσαλονίκη 1976, 21-22. Τελευταία βλ. και Άντωνίου Δ. Μπουσμπούκη, δ.π., 28-29 και 71.

2. Για την Πλιάσα βλ. Κοσμά Θεσπρωτού και Άθανασίου Ψαλίδα, Γεωγραφία Άλβανίας και Ήπειρου, Προλεγόμενα και σημειώσεις Άθαν. Χ. Παπαχαρίση, Ίωάννινα 1964, 5 και 16.

3. Βλ. για το χωριό τούτο (το όποιο παραδίνεται με τους τύπους Ξηρολίβαδο-Ξηρολίβαδο και Ξερολίβαδο-Ξερολίβαδο) στο Γιώργου Χ. Χιονίδη, Λιόλιος Ξηρολίβαδιώτης. Ένας άγνωστος Μακεδόνας αγωνιστής του '21 και λίγα για την Ιστορία του Ξηρολίβαδου, Θεσσαλονίκη 1977. Πρβλ. και Α. J. B. Wace - M. S. Thompson, δ.π., 210 και 212.

4. Στην παράγραφο 5 ο συγγραφέας τοποθετεί το χωριό Λιβάδια (Λειβάδια) κοντά στη Γευγελή, ενώ εδώ γράφει ότι πρόκειται για κομόπολη, η όποια είχε πάνω από 1.000 οικογένειες και βρισκόταν κοντά στα Γιαννιτσά. Το χωριό πήρε, ίσως, το όνομα τούτο σε ανάμνηση του όροπέδιου Λειβαδάκια των Ζαγοριών Ήπειρου. Βλ. Κ. Κρυστελάλη, δ.π., 505. Πρβλ. δσα γράφει για το χωριό και ο Σωκρ. Ν. Λιάκος, Σύντομη επισκόπηση,

Μερικοί πήραν τὸν δρόμο πρὸς τὴ Θεσσαλία καὶ τὴν ἀκροθαλασσιά, ἔφθασαν στοὺς πρόποδες τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἔστησαν τὶς στάνες στὸ βουνὸ Κίσαβος, ἐνῶ ἐγκατέστησαν τὶς οἰκογένειές τους στὸ χωριὸ Φτέρη¹.

Ἐξαιτίας τοῦ πολέμου ὅλες οἱ ἐπαρχίες ὑπέφεραν (ἀπ' αὐτὴ τὴν πληγὴ) καὶ ἡ ἀθλιότητα ἐφτάσε στὸ κατακόρυφο. Τὸ σιτάρι καὶ τὸ καλαμπόκι ἦσαν

δ.π., 29. Ὁ δάσκαλος καὶ ἱστορικός τῆς περιοχῆς Παιονίας, κ. Χρῆστος Ἰντος, εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλει (20.9.1983) τρισέλιδο καὶ περιεκτικὸ ἱστορικὸ σημείωμα γιὰ τὸ χωριὸ καὶ τὴ γύρω περιοχὴ, ὅπου γράφει, μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Τὰ Μεγάλα Λιβάδια ἦταν ὀνομαστὸ χωριὸ, κτισμένο πάνω σὲ ἐπίπεδο τοῦ δρους Πάικου καὶ σὲ ὑψόμετρο 1.140 μέτρα. Ἡ κοινότητα ἀποτελοῦνταν ἀπὸ δύο οἰκισμοὺς (οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπέχαν πολὺ μεταξὺ τους), τὰ Μικρὰ καὶ τὰ Μεγάλα Λιβάδια. Ἀπ' αὐτοὺς, ὁ δευτερός εἶχε καὶ τοὺς περισσότερους κατοίκους καὶ ἔδωσε τ' ὄνομά του στὴν ὁμώνυμη Κοινότητα. Ἡ παράδοση θέλει σὰν ἀρχὴ τῆς Ἰδρύσεως τῶν Μ. Λιβαδιῶν τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας καὶ μάλιστα ἐκείνη τῆς διοικήσεως τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τὸν γνωστὸ Ἀλῆ-Πασά. Χρονολογικὰ ἡ Ἰδρυση αὐτὴ τοποθετεῖται μεταξὺ τοῦ 1750 καὶ τοῦ 1800, περίοδο κατὰ τὴν ὁποία στὴ Μακεδονία ἔγιναν σημαντικὲς ἀνακατατάξεις. Δημιουργήθηκαν νέα χωριά, ἔγιναν μετακινήσεις πολλῶν κατοίκων, ἐρημώθηκαν ἀπὸ παλαιὰ κατοικημένοι τόποι. Οἱ Λιβαδιῶτες ἦταν βλαχόφωνοι, εἶχαν ὄλα τὰ (ἴδια) ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Βλάχων, πού κατοικοῦν σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς χώρας μας, καὶ κύρια ἀπασχόλησή τους ἦταν ἡ κτηνοτροφία καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς πατάτας. Τὴν τελευταία συνεχίζουν νὰ τὴν καλλιεργοῦν καὶ σήμερα, ὅσοι διατηροῦν, ἐκεῖ ψηλά, τὰ κτήματά τους. Χαρακτηριστικὸς ἦταν ὁ γάμος, ἡ ὁμαδικὴ στέψη πολλῶν γευγαριῶν, κυρίως στὶς 15 Αὐγούστου, ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία πανηγύριζε τὸ χωριὸ καὶ ἀκούγονταν τὰ ἠρωϊκά τραγούδια καὶ ἡ ὁγάπη τους πρὸς τὴν ποιμενικὴ καὶ γεωργικὴ ζωὴ. Σὲ μιά, παλαιὰ ἀπογραφή τῆς περιόδου τῆς τουρκοκρατίας, πού ἔγινε στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας, φαίνεται πὼς στὰ Λιβάδια κατοικοῦσαν πάνω ἀπὸ 3.000 κάτοικοι καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, μάλιστα, 3.305. Ἦταν ἡ περίοδος τῆς δόξας καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ὄρεινου χωριοῦ. Τότε ἀνήκε στὸν κάδο (ἐπαρχία) Γευγελῆς καὶ συνδεόταν ὀδικὰ μὲ τὴ Γουμένισσα, στὴν ἐπαρχία τῆς ὁποίας σήμερα ἀνήκει (Παιονίας), τὰ Γιαντισὰ καὶ τὴν περιοχὴ Ἀλμπωπίας, στὴν ὁποία ἀνήκε μέχρι τὸ 1940». Ἐξάλλου, στὴν περιοχὴ τοῦ Πάικου ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα βλαχόφωνα χωριά, ὅπως ἡ Κάρπη, ἡ Κούπα, τὸ Σκρὰ κ.ἄ. (Γιὰ τὴν περιοχὴ τοῦ Σκρὰ βλ. τώρα τὸ βιβλίο τῆς Μαρίας Γ. Παπαγεωργίου, Παραμῦθια ἀπὸ μύθους ἀρχαίων ἑλληνικῶν ποιητικῶν ἔργων πού χάθηκαν καὶ ἄλλα παραμῦθια τοῦ βλαχόφωνου χωριοῦ Σκρὰ (Λιουμίτσιτα)», τ. Α'-Β' (συνεχοῦς ἀριθμῆσεως σελίδων), Θεσσαλονίκη 1984, καὶ ἰδιαίτερα τὴν εἰσαγωγή, σελ. 1-8 (τ. Α'). Ὑστερα, δίδονται πληροφορίες γιὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα καὶ διεκτραγωδεῖται ἡ σταδιακὴ ἐγκατάλειψη τῆς κομποπόλεως, μὲ συνέπεια νὰ ὑπάρχουν, τὸ 1928 215 κάτοικοι, τὸ 1928 303, τὸ 1951, 1961 καὶ 1971 κανένας καὶ στὴν ἀπογραφή τοῦ 1981 μόνον 15 κάτοικοι. Οἱ παλαιοὶ κάτοικοι ἐγκαταστάθηκαν στὴ Γουμένισσα, στὴν Ἀξιούπολη, στὴ Βέρροια, στὴ Θεσσαλονικὴ (ὅπου ἔδραεῖ καὶ «Σύλλογος Λιβαδιῶτων Πάικου» καὶ «Ὁ ἐκπολιτιστικὸς σύλλογος Λειβαδιωτῶν»), στὴν περιοχὴ Γιαντισῶν (Λάκκα), στὸ Ἀσβεστοχώρι καὶ στὸν Δρυμὸ Θεσσαλονικῆς καὶ ἄλλου. Γιὰ τὸ ὀροπέδιο Λιβάδι καὶ τοὺς Ἑλληνοβλάχους τῆς Καρατζόβας βλ. καὶ Κω ν/ν ο υ Α. Βακαλόπουλου, δ.π., 92-93.

1. Βλ. L. Heuzey, Le mont Olympe et l'Acaranie, Παρίσι 1860, 44-49 (ὅπου γράφονται ἐνδιαφέροντα γιὰ τὸ Βλαχολεῖβαδο καὶ τοὺς Βλάχους τοῦ Ὀλύμπου), Κ. Κρυστάλλη, δ.π., 504, Ἀποστ. Ε. Βακαλόπουλου, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας..., 102, καὶ Ἀντ. Δ. Κεραμοπούλου, δ.π., 15.

σπάνια. Πολλούς μήνες οί άνθρωποι ζούσαν σάν τὰ ζώα και τρέφονταν με χόρτα και ιδίως με τσουκνίδια, βραστά, στο παγκράτσι, όπου έβραζαν—δσοι φυσικά είχαν—άπό μιὰ χούφτα μομπούτα (καλαμποκίσιο άλεύρι) για να πηχτώσει λίγο. Και (ύστερα) μαζευόταν όλη ή οικογένεια στο τραπέζι. Αδτή ήταν ή καθημερινή τροφή τους.

Έτσι μου τὰ διηγήθηκε ένας γέρος, ένεννητάρης, τσέλιγκας, ό Μιχάλης Παπάζης από τὰ Λιβάδια.

12. 'Ο ξεσηκωμός του 1821 στη Νάουσα κ.ά.

Μετά την πτώση του 'Αλη πασά, τὰ πνεύματα ήσυχάσαν όπωςόδηποτε σε μερικές περιφέρειες της τουρκικής επικράτειας.

Τό 1821 έλαβε χώρα και τό επαναστατικό κίνημα της πόλεως Νάουσας¹ με τὰ γύρω χωριά. Οί Ναουσαίοι άπεσύρθηκαν στο βουνό «Πηγαδάκι»² με άρχηγό τόν Καρατάσο³, αλλά δέν μπόρεσαν να κρατήσουν πολύ (καιρό) άμυνα. Μεγάλο μέρος από τούς άνδρες σκοτώθηκαν. Ένα μέρος από τις γυναίκες, για να μη πέσουν ζωντανές στα χέρια τών 'Αγαρηνών, ρίχτηκαν στον γκρεμό του ποταμού της 'Αράπιτσας, που περνά από την άκρη της πόλεως και άλλες πάρθηκαν από τούς Τούρκους στα χαρέμια τους.

Στά παιδικά μου χρόνια, κάνοντας εμπόριο με τυριά, μου δόθηκε ή άφορμή να γνωρίσω πολλούς Ναουσαίους. Άλλοι είχαν εξαδέλφια Τούρκους (γιατι οί μητέρες τους είχαν άρπαγει από Τούρκους, ένθ άλλες Ναουσαίτες, γλίτωσαν εκ θαύματος). Τέτοια ήταν ή οικογένεια του Κόκκινου⁴ (άπό τή

1. Βλ. για τούτο Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Νέα στοιχεία για τή χρονόληση του «χαλασμοδ» της Νάουσας και τών μοναστηριών στα 1822, «Μακεδονικά» 21 (1981) 155-166, του ίδιου, Τά γεγονότα εις τήν περιοχήν Ναούσης-Βεροίας κατά τήν επανάσταση του 1822 (προβλήματα κατά τήν χρονολόγησίν των), «Μακεδονικά» 8 (1968) 211-220, όπου και σχετική βιβλιογραφία, στην όποία πρόσθεσε και 'Αποστόλου Ε. Βακαλόπουλου, 'Ιστορία του Νέου Έλληνισμού, τ. ΣΤ', Θεσσαλονίκη 1982, 127 κ.έ. και κυρίως τις σ. 136-139.

2. Πρόκειται άσφαλώς για τήν ευρύτερη και φυσικά όχηρη τοποθεσία Κωτίτσας-Σμίξης, Στύλου κ.λ., όπου υπήρχαν και ή «Δραγασιά Πλάτανος» και ό «Μονιχός Πλάτανος». Βλ. Εύσταθίου Ι. Στουγιαννάκη (με βάση τό ανέκδοτο σχέδιο του Δ. Πλαταρίδη), 'Ιστορία της πόλεως Ναούσης, έκδ. 2η, Θεσσαλονίκη 1976, 159-160. Στόν Στύλο υπήρχαν πηγές (Εισβόρια-'Ισβόρια). Βλ. δ.π., 20, 22, 72 σημ. 2, 168 και 172.

3. Βλ. για τούτον τή μελέτη του 'Απ. Μ. Τζαφεροπούλου, Οί Καρτασαίοι. Α'. 'Ο Γέρο Καρατάσος, Βέροια 1971. Πρβλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Σχέδιομα περί του Γέρο Καρατάσου και της οικογενείας του, «Μακεδονικά» 9 (1969) 295-315, και 'Ιωάννου Πετρώφ, Περίοδος κλεφτουριά της Μακεδονίας (Βιογραφία 28 κλεφταρματολών της, εισαγωγή... προσθήκη και έπιμέλεια Γεωργίου Χ. Χιονίδη), Θεσσαλονίκη 1972, 82-97, όπου και βιβλιογραφία.

4. Πρόκειται για πολύ παλιά και γνωστή οικογένεια της Νάουσας. Βλ. Εύστ. Στου-

Νάουσα), ο οποίος ήταν έμπορος τυριών και κρασιών και εργαζόταν με την 'Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, και ο Χαλήτ εφέντης, ο οποίος ήταν ιδιοκτήτης των Μονοσπίτων, όπου πολλά χρόνια κατά σειρά ο πατέρας μου ξεχειμαζε τα πρόβατά του και πλήρωνε ενοίκιο.

'Η επανάσταση εξακολούθησε στην Παλαιά Ελλάδα μέχρι το 1828, όταν οι Ρώσοι κήρυξαν τον πόλεμο στους Τούρκους. Στην Ήπειρο και στη Θεσσαλία δεν είχαν επαναστατήσει, δρούσαν όμως συμμορίες από κλέφτες, που αποζούσαν από τη ράχη των άλλων και μάλιστα των Βλάχων, μιά που τοῦτοι ἔρχονταν σ' επαφή μαζί τους και ἔτσι ἡ ράχη τους ἔπρεπε νὰ ὑποστεί ὄλες τις ἀπαιτήσεις τους...

13. Νέες μετακινήσεις των Βλάχων κτηνοτρόφων

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1821, ἐκτός ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα, καὶ στὶς λοιπὲς ἐπαρχίες παρατηρήθηκε κάποια ἀναταραχὴ, ἐξαιτίας τοῦ ὅτι ἦταν ἀδύνατο οἱ κάμποι τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Κατερίνης καὶ τῆς Κασσάνδρας νὰ ἐπαιρέσουν γιὰ τὰ πολυάριθμα κοπάδια καὶ τὶς ἀγέλες, ποὺ εἶχαν κατακλύσει αὐτὸν τὸν χῶρο λόγῳ τῆς ἐπαναστάσεως.

Μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ τσελιγκάτα ἔπρεπε νὰ πάρει πάλι τὸν δρόμο γιὰ τὴ Θεσσαλία. Οἱ περισσότεροι ὅμως παρέμειναν στὴν ἐπαρχία τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Μπαλαμάτσης πήρε τὸν δρόμο τῆς Θεσσαλίας ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε πιά στὴ Φράσιση, γιὰτὶ ἐγκαταστάθηκε διὰ παντός στὴν Πλιάσσα, τῆς ἐπαρχίας Κορυτσᾶς. Ὁ τσελιγκας Ζέγας ἐγκαταστάθηκε (γιὰ τὴν περίοδο τοῦ χειμῶνα) κοντὰ στὴν Κατερίνη, ὁ Ντούμας (ἀπὸ τὰ Λιβᾶδια), μὲ τὸν Πάππη καὶ τὸν Τίκα, στὸν κάμπο τῶν Γιαννισῶν καὶ ὁ Γκιζάρης στὴν πεδιάδα τῶν Ποροῖων. Ὁ Μπαδραλέξης, ποὺ παραθέρριζε στὰ βουνὰ τοῦ Μπέλλης, κοντὰ στὰ Ποροῖα, κατέβηκε πάλι στὴν Κασσάνδρα, στὸ κτῆμα τοῦ Χαϊδάρ μπέη. Μετὰ τὴν ἀποχώρησι τοῦ Γκιζάρη, ἡ ὁμάδα τοῦ Μπαδραλέξη μειώθηκε σὲ 190 οἰκογένειες. Ζοῦσαν πολὺ κρίσιμη ἐποχὴ. Κανένας δὲν γνῶριζε τί θὰ φέρεῖ ἡ ἐπόμενη μέρα. Γι' αὐτὸ, σὺν μέτρο ἀσφάλειας καὶ ἐνότητος, τὰ ἀδελφία δὲν χωρίζαν μετὰ τὸν γάμο τους ἀλλὰ ἐργάζονταν καὶ ζοῦσαν ὅλοι μαζί, μέχρι νὰ παντρεύουν τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τους. Ὑπῆρχαν οἰκογένειες ποὺ ἔφθαναν μέχρι τὰ σαράντα ἄτομα καὶ κυβερνιόντουσαν ἀπὸ τὸν πιὸ γέρο (ὅπου ἦταν ὁ «πάτερ φαμίλιας») καὶ οἱ ἄλλοι, παιδιὰ καὶ ἐγγόνια, τὸν ὑπάκουγαν καὶ τὸν τιμοῦσαν.

γ ι α ν ν ἄ κ η (Α. Παταρίδη), ὁ.π., 29 σημ. καὶ σ. 109. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, μέλος τῆς οἰκογένειας αὐτῆς, ὁ Φιλῶτας Κόκκινος, διετέλεσε καὶ δῆμαρχος τῆς Νάουσας γιὰ πολλὰ χρόνια.

14. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γέρο Μπαδραλέξη καὶ τῶν ἄλλων τσελιγκάδων

Ὁ τσέλιγκας Μπαδραλέξης εἶχε δύο παιδιά καὶ δύο κορίτσια. Ἀπὸ αὐτά, τὴ μιὰ τὴν πάντρεψε μὲ ἕναν τσέλιγκα ἀπὸ τὴ Βοβούσα, ποῦ ὀνομαζόταν Ἀγούλιας. Τοῦτος ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βοβούσα (μαζὶ μὲ ἄλλους) καὶ ἐγκαταστάθηκε στὶς Σέρρες, ὅπου (μετὰ ἀπὸ καιρὸ) συνάντησα, τώρα τελευταῖα, τὰ ἐγγόνια του—τὰ ὅποια εἶχα ἐξαδέλφια—στὴ Θεσσαλονίκη. Εἶχαν ἐξελληνισθεῖ καὶ δὲν μιλοῦσαν βλάχικα.

Τὸ δεύτερο κορίτσι ἦταν παντρεμένο μὲ ἕνα νέο, τὸ γένος Καραγιάννη, ποῦ ἔμενε στὴν Ἀβδέλλα. Αὐτὴ ἡ θυγατέρα τοῦ Μπαδραλέξη ἦταν ἡ μητέρα τοῦ ἀείμνηστου Ἰωάννου Καραγιάννη, καθηγητῆ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἰασίου τῆς Ρουμανίας καὶ γιὰ τοῦ συγγραφέα-καθηγητῆ Περικλῆ Παπαχατζῆ.

Ὁ μεγάλος γιὸς τοῦ Μπαδραλέξη, ὁ Γεώργιος, ἦταν παντρεμένος καὶ συνόδευε πάντοτε τὸν πατέρα του (στὶς ἐπισκέψεις του) σὲ ὄλες τὶς ἀρχές. Τὸν ἐτοίμαζε ἀπὸ νέο γιὰ νὰ τὸν διαδεχθεῖ (μετὰ τὸν θάνατό του) στὴν ἀρχηγία τοῦ τσελιγκάτου.

Ὁ δεύτερος (γιὸς τοῦ Μπαδραλέξη) ὀνομαζόταν Δημήτριος καὶ ἦταν πάππος (ἀπὸ τὴ μητέρα) τοῦ συγγραφέα αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Ἦταν ἐπιφορισμένος μὲ τὴ διεύθυνση τῶν κοπαδιῶν τους.

Ὁ ὑποτσέλιγκας Ζεάνας Ντάσιου εἶχε ἕνα γιό, ποῦ λεγόταν Γιώτης, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρει καὶ ὁ ἐγγονός του, δηλαδὴ ὁ συγγραφέας αὐτῆς τῆς διηγῆσεως.

Ὁ τσέλιγκας Καραγιάννης εἶχε πολλὰ παιδιά. Ἀπ' αὐτὰ διακρίθηκε ὁ Μητρούσης. Στὴν ἐποχὴ τοῦ σουλτάνου Ἀζήζ (ὁ ὁποῖος δοκίμασε νὰ κάνει σοβαρὰς μεταρρυθμίσεις στὴν τουρκικὴ αὐτοκρατορία), ὁ Μητρούσης διορίστηκε μουδούρης (καὶ μουδῆρης=πρόεδρος) τοῦ χωριοῦ Μεγάλου Σέλι, ἔχοντας γραμματέα τὸν δάσκαλο Νάτσεα.

15. Ἡ ἐκδίκαση τῶν πταισμάτων ἀπὸ χριστιανὸ μουδῆρη

Κατὰ τὸ ἔτος 1870 καὶ ἔπειτα ἡ δύναμη τοῦ μουδῆρη ἦταν τέτοια, ὥστε αὐτός, ὁ γραμματέας του καὶ ἕνα συμβούλιο δίκασαν τὶς μικροποθέσεις καὶ προστιμάραν τοὺς φταῖχτες. Εἶχαν κάμει καὶ μιὰ κάσα, ποῦ τὰ κλειδιά της κρατοῦσε ὁ μουδῆρης καὶ τὴν κάσα ὁ γραμματέας.

(Μιὰ φορὰ) εἶχαν δικάσει περίπου ἐξήντα ὑποθέσεις καὶ ὄλοι τους τιμωρήθηκαν, πλήρωσαν τὰ πρόστιμα, ἄλλος πιὸ πολὺ καὶ ἄλλος πιὸ λίγο. Τὰ πρόστιμα τὰ ἔριχναν ὀπὸ τὴν τρυπίτσα στὴν κασέλα. Τὸ φθινόπωρο, ὅταν ἐτοιμάζονταν νὰ κατέβουν στὰ χειμαδιά, συνήλθε τὸ συμβούλιο γιὰ νὰ ἀνοίξει τὴν κασέλα καὶ γιὰ νὰ ἀποφασίσει ποῦ θὰ χρησιμοποιήσει τὰ

λεφτά. Ὁ μουδῖρης ἔβγαλε τὸ κλειδί καὶ ὁ γραμματέας ἔφερε τὴν κασέλα. Ὅταν ἀνοίχτηκε ἡ κάσα, συνέβηκε ἕνα... θαῦμα: Ἡ κάσα ἦταν ἀδεια!!

Ὅλα τὰ λεπτά εἶχαν πετάξει ἀπὸ τὴν τρυπίτσα τῆς κασέλας καὶ μόνο ἕνα τέταρτο μετζιτιού—ἴσο με τὴ δραχμὴ—εἶχε μέσα, τὸ ὁποῖο δὲν μπόρεσε νὰ πετάξει (!!).

16. Ἡ ἀπληστία καὶ τὸ τέλος (1821) τοῦ κλέφτη Καραμῆτσου

Ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Μπαδραλέξη μὲν εἶχε παντρευτεῖ. Φθάνοντας στὴν Κασσάνδρα πῆραν σπίτια ἀπὸ τοὺς χωριάτες, τὰ ὁποῖα ἦσαν πασαλειμμένα με λάσπη. Τὰ διόρθωσαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτά. Οἱ ἄλλοι ἔκαμαν καλύβες, σκεπασμένες με καλάμια. Ἀλλὰ μὲν μόλις πάτησαν στὴν Κασσάνδρα παρουσιάσθηκε πάλι ἡ συμμορία τοῦ καπετάνιου Καραμῆτσου. Κάμποσους μῆνες ὀλόκληρη ἡ συμμορία ἔζησε σὲ βάρος τῆς ὁμάδας τοῦ Μπαδραλέξη. Τὸ ἀπόσπασμα, πού τοὺς καταδίωκε, ἐρχόταν τώρα ἀραιότερα, ἀλλὰ «ὁ κλέφτης πάλι κλέφτης εἶναι» καὶ ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ δώσεις καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάνεις γι' αὐτόν, αὐτὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἀναγνωρίσει.

Μιά μέρα, ὅταν ὁ Μπαδραλέξης με τὸν γιό του Γεώργιο καὶ με τὸν Ζεάνα ἦταν στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ τακτοποιήσουν διάφορες ὑποθέσεις, ὁ καπετάν Καραμῆτσος ἐπέδραμε στὸ χωριὸ καὶ συλλαμβάνει πολλὰς γυναῖκες καὶ παιδιὰ, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ ἡλικίας 18 ἐτῶν γιὸς τοῦ Ζεάνα. Ἀνάμεσα στίς γυναῖκες ἦταν καὶ ἡ νύφη τοῦ Μπαδραλέξη, γυναῖκα τοῦ γιοῦ του Γεωργίου. Κατὰ τὴν ἀναχώρησή του ὁ Καραμῆτσος ἄφησε καὶ μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν Μπαδραλέξη, στὴν ὁποία τοῦ ἔγραφε νὰ τοῦ φέρει διακόσια χρυσὰ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἁγπαγόντων. Καὶ ἔφυγε στὸ καράβι.

Τὴν τρίτη μέρα ἔφθασε ὁ Μπαδραλέξης ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ μετὰ πού τοῦ εἶπαν τὰ ὅσα ἔγιναν, δὲν κάθισε οὔτε λεπτό, σάματι καὶ καμιὰ κρυφὴ φωνὴ τὸν ἔλεγε νὰ φύγει ἀμέσως. Πῆρε διακόσια χρυσὰ καὶ ἔφυγε με τὸν Καραγιάννη, διότι εἶχαν ἀρπάξει καὶ μιὰ ἀπὸ τίς νύφες τοῦ τελευταίου.

Γνώριζε τὸ μέρος, ὅπου θὰ τοὺς συναντούσαν. Μιά βάρκα τοὺς περιμένε στὴν παραλία, ἡ ὁποία τοὺς μετέφερε στὸ καράβι. Ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὸν Καραμῆτσο, ἄρχισε μεταξύ τους ἕνας ἀνῆς διάλογος: «Δὲν περιμένα, καπετάνιε Καραμῆτσο», τὸν λέγει ὁ Μπαδραλέξης, «νὰ δείξεις ἀπέναντί μου τέτοια διαγωγή, γιατί σὰς ἔβρεψα με τὴ συμμορία σου δυὸ χεϊμῶνες ὀλόκληρους κατὰ σειρά καὶ σήμερα μοῦ ζητᾶς καὶ 200 λίρες χρυσῆς γιὰ νὰ ἐλευθερώσεις τοὺς ἀρπαγόντες. Ἐ, λοιπόν, πάρε λεφτὰ καὶ κατέβασε τοὺς σκλάβους στὴ βάρκα, ἀλλὰ νὰ ξέρεις πὼς δὲν θὰ τὰ χαρεῖς οὐτὰ τὰ λεφτὰ, πού πῆρες ἀπὸ μένω». Ὁ Μπαδραλέξης κοίταζε συνεχῶς πρὸς τοὺς κλέφτες καὶ ἔλεγε: «Δὲν θὰ χαρεῖς, Καραμῆτσο, αὐτὰ τὰ λεφτὰ μου». Ὁ Κα-

ραμῆτσος τοῦ ἀπῆντησε: «Ἄφησε, ὀρὲ Μπάδρα (νὰ λὲς) νὰ μὴ τὰ χαρῶ, καλὰ εἶναι ὅτι τὰ πῆρω».

Ἄκριβῶς, ὅταν ὁ Μπαδραλέξης μὲ τοὺς λοιποὺς ἀποβιβάσθηκαν στὴ στεριά, ἐμφανίσθηκαν σὲ μικρὴ ἀπόσταση τέσσερα καράβια, πῶ μεγάλα ἀπὸ αὐτὸ τοῦ Καραμήτσου. Ἦταν τὸ ἀπόσπασμα, πὼ τοὺς καταδίωκε ἀπὸ πολὺ καιρὸ καὶ τώρα τοὺς πέτυχε. Ἀμέσως περικυκλώθηκε τὸ καράβι τοῦ Καραμήτσου καὶ ἄρχισαν οἱ πυροβολισμοὶ καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα τὰ καράβια μαζί. Ὁ Μπαδραλέξης καὶ οἱ ἄλλοι κρύφθηκαν σὲ θάμνους ἀπὸ ἀγριελιές καὶ παρακολουθοῦσαν τὴ μάχη. Καὶ δὲν ἔφυγαν ἀπ' αὐτοὺς ἕως ὅτου εἶδαν, πὼς καταβυθίστηκε τὸ καράβι τοῦ Καραμήτσου μὲ τὰ χρυσὰ τοῦ Μπαδραλέξη.

Γύρισαν στὰ σπίτια τους εὐχαριστημένοι, εὐχαριστώντας τὸν Θεό, γιατί τοὺς γλίτωσε ἐκ θαύματος ἀπὸ βέβαιο θάνατο, τὸν ὁποῖο δὲν θὰ ἀπέφευγαν ἐὰν ἀργοποροῦσαν, παραμένοντας ἀκόμα λίγο στὸ καράβι.

Σ' αὐτὴ τὴ μάχη ὅλη ἡ συμμορία τοῦ Καραμήτσου ἐξοντώθηκε καὶ ἡ ὀμάδα τοῦ Μπαδραλέξη πέρασε ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα μιὰ ἀνετη ζεῆ, ἡ ὁποία δὲν διαταράχθηκε ἀπὸ τίποτε.

17. Ἡ μαζικὴ ἐγκατάσταση (1822) τῶν Βλάχων στὴν περιοχὴ τῆς Βέροιας-Νάουσας

Τὴν ἀνοιξη, ἀφοῦ γιόρτασαν, ὅπως συνήθως, τὸ Πάσχα, ὀδηγώντας τὰ κοπάδια καὶ τὶς ἀγέλες ἀπὸ ἄλλο δρόμο, διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν περσινό, καὶ ἀφοῦ φόρτωσαν τὰ ὑπάρχοντά τους, ξεκίνησαν. Τὸ κατάλυμα, ὅπου θὰ κάθονταν περισσότερο χρόνο ἦταν τὰ Πλατανάκια, κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ συναντήσουν τὰ κοπάδια μὲ τὰ γιδοπρόβατα. Ὁ Μπαδραλέξης, ὁ Καραγιάννης, ὁ Ζεάνας καὶ ὁ Βέρος πῆγαιναν μπροστά, καβάλα στὰ μαῦρα ἀλογὰ τους, μὲ κατεύθυνση τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ νὰ νοικιάσουν βουνὰ (θερινὲς βοσκές) γιὰ νὰ παραθερίσουν μὲ τὰ ποίμνια καὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους.

Πέρα ἀπὸ τὸν Βαρδάρη δὲν ἦταν πιά ἡ κυριαρχία τοῦ Ἄλῃ πασᾶ, πὼ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἦταν περικυκλωμένος στὴν πρωτεύουσά του. Ἀντίθετα, ἡ ἐξουσία τοῦ διοικητῆ τοῦ βιλαετίου τῆς Θεσσαλονίκης ἐπεκτεινόταν μέχρι τὴν Κοζάνη, πέρα ἀπὸ τὸ βουνὸ Δόξα (Βέρμιο). Θυμήθηκαν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς περιπλανήσεώς τους εἶχαν περάσει μὲ τὰ κοπάδια τους ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουνὰ καὶ ὑπελόγιζαν, ὅτι ἀνταποκρίνονταν τέλεια στὶς ἀνάγκες τους. Πληροφορήθηκαν ὅτι αὐτὰ τὰ βουνὰ ἀνῆκαν στὰ τρία χωριά, Μαρούσια, Σκουτίνα καὶ Σέλι, πὼ εἶχαν λάβει μέρος στὴν ἐπανάσταση τῆς Νάουσας τοῦ

1822 (άκριβώς την άνοιξη έκεινου του χρόνου) και καταστράφηκαν έντελώς¹. Ένα μέρος των κατοίκων, που γλίτωσαν ζωντανοί, μετακινήθηκαν κρυφά και κρύφτηκαν στη Βέροια και δέν παρατολμοΰσαν νά ποΰν φανερά ότι άνήκουν σ' έκεινά τά χωριά.

Ό Μπαδραλέξης άπεφάσισε νά πάει και νά τά έποικίσει και άν θά παρυσιασθεΐ ιδιοκτήτης θά του πλήρωνε τó ένοίκιο τής βοσκής. Άμέσως παρυσιάσθηκε με τόν Χαϊδάρ μέπε στόν γενικό διοικητή για νά του άνακοινώσει ότι άπεφάσισε νά έγκατασταθεΐ όριστικά στα βουνά τής Βέροιας.

Μετά, που πήρε τήν έγκριση του διοικητή και μιá συστατική έπιστολή πρós τόν μουδΐρη τής Βέροιας, έφθασε στα Πλατανάκια, όπου βρίσκονταν τά κοπάδια και οί οικογένειες. Ήταν όλα έτοιμα για άναχώρηση τήν άλλη μέρα. Θά κανόνιζαν έπί τόπου, που θά τοποθετούνταν οί στάνες, γιατί δέν γνώριζαν καλά τά βουνά, έπειδή τά είχαν δεΐ μονάχα μιá φορά, στο διάβα τους.

Στά Πλατανάκια, οί τέντες² είχαν τοποθετηθεΐ ή μιá κοντά στην άλλη, σε σχήμα κυκλικό και στη μέση ό χώρος παρέμεινε άδειανός. Τη βραδιά έκεινη, παραμονή τής άναχώρησης, άνάφθηκαν πολλές φωτιές και δεκάδες άρνιά στριφογύριζαν στη σούβλα. Άφου ψήθηκαν τά άρνιά, στρώθηκαν όλοι στο χλωρό χορτάρι σε κοινό δείπνο. Γλέντησαν μέχρι τά μεσάνυχτα με χορούς και τραγούδια. Τά χαράματα τά κοπάδια ξεκίνησαν και τά μολάρια ήσαν έτοιμα για φόρτωμα. Στά πρόσωπα όλων φαινόταν μιá μεγάλη χαρά, σάν νά τους έλεγε μιá κρυφή φωνή, ότι τελειώνει ή περιπλάνηση και ότι φθάνει ό καιρός για νά σταθεροποιήσουν ένα νοικοκυριό, σάν έκεινο που είχαν εκεί, άπ' όπου έφυγαν και στόν όποιο τόπο δέν σκέπτονταν νά ξαναγυρίσουν.

Πέρασαν τη γέφυρα του Βαρδαριού και μετά άπό δύο καταλύματα (διανυκτερεύσεις) έφθασαν στην πόλη τής Βέροιας, άπό όπου άρχιζε ό άνήφορος, κοντά στο μοναστήρι Ντοβρά³, σε ένα όροπέδιο, σκεπασμένο (σάν χαλί πρά-

1. Για τά χωριά που έλαβαν μέρος στην έπανάσταση του 1822 και γι' αυτό πυρπολήθηκαν άπό τους Τούρκους βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Τά γεγονότα..., ό.π., σμ. 1 τής σ. 220, και του Ιδίου, Νέα στοιχεία..., ό.π., σμ. 1 τής σ. 162, όπου και βιβλιογραφία, στην όποία πρόσθεσε και 'Αποστ. Ε. Βακαλοπούλου, 'Ιστορία του Νέου Έλληνισμού, τ. ΣΤ', 139. Εϊδικά για τά τρία τούτα χωριά-τοπωνύμια βλ. και τή μελέτη του Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, Τοπωνύμια Σελιού Βεροίας, «Μακεδονικά» 13 (1973) 365-376 και ιδιαίτερα τς σ. 367, 371, 374, 375 και 376.

2. Για τίς τέντες βλ. στής 'Αγγελικής Χατζημιχάλη, ό.π., μέρος Β', 44-48.

3. Για τó μοναστήρι αυτό βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, 'Ιστορία τής Βεροίας, τής πόλεως και τής περιοχής, τ. 2, Βυζαντινοί χρόνοι, Θεσσαλονίκη 1970, 196-197 (πρβλ. δέ και 81, 82 και 96, όπου και βιβλιογραφία).

σινο) από χορτό και από διάφορα λουλούδια. Ξεφόρτωσαν τὰ μουλάρια και άπλώσαν τις τέντες.

Ἡ πρώτη φροντίδα του τσέλιγκα Μπαδραλέξη (κεχαγιᾶ) ήταν να παρουσιασθεῖ στον μουδῆρη και να του δώσει την επιστολή που είχε από τον γενικό διοικητή. Ὁ μουδῆρης, αφού διάβασε τὸ γράμμα, του εἶπε ότι είναι πρόθυμος να του ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες, που εξαρτιοῦνται από τις άρχές. Ὁ Μπαδραλέξης του άπήντησε ότι δεν έχει καμιά ανάγκη και πως ἤλθε μονάχα για να τον γνωρίσει και για να του γνωστοποιήσει ότι εγκαθίσταται για πάντα με όλο τὸ φαλκάρη του στὰ βουνά τῆς Βέροιας. Ζήτησε ὁ Μπαδραλέξης, ἄν παρουσιασθεῖ καμιά σχετική καταγγελία από κανένα, να τον εἰδοποιήσει, γιατί δεν γνωρίζει αὐτὸς ποιοί είναι οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν βουνῶν.

Με δυσκολία βάδιζαν στὰ ἀχρησιμοποίητα μονοπάτια, που είχαν κλείσει εξαιτίας τῶν (ἀνόμαλων) περιστάσεων¹. Ἐφθασαν σὲ ὕψος 1.100 μέτρα από την επιφάνεια τῆς θάλασσας, σὲ ἓνα σταιροδρόμη ὅπου σμίγονταν τέσσερα ρεύματα, ὅπου σὲ ἓνα ἀπ' αὐτὸ ἔτρεχαν πολλά ἰσβόρια (πηγές) με κρύο νερό. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Μπαδραλέξης διατάζει να ξεφορτώσουν τὰ μουλάρια και να ἀπλώσουν τις τέντες και μετὰ από λίγες μέρες κάθε οικογένεια ἄρχίζει να κτίζει καλύτερα γιὰ τὴν παραθερίση. Για πολλά χρόνια τὸ χωριό αὐτὸ — που μετὰ μεγάλωσε—λεγόταν «Καλύβια του Μπαδραλέξη»², ἐπειδὴ ὁ Μπαδραλέξης ήταν ὁ πρῶτος, που ἔβαλε στύλους για να φτιάξει τὴν καλύτερα του.

Πρὸς τὸν βοριά, γύρω στὰ δύο χιλιόμετρα, ἄρχίζει δάσος από πευκα, πολὺ πυκνὸ, που κατεβαίνει στὸ χωριὸ Παλιὸ Σέλι, τὸ ὁποῖο ήταν καταστραμμένο από τὴν ἐπανάσταση. Πρὸς τὴ δύση, ἀπλώνονταν γυμνά βουνά, σκεπασμένα με γλωρὸ χορτάρι, κατάλληλο για τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα κάλυπταν γύρω στὰ σαράντα χιλιόμετρα. Πρὸς ἀνατολὰς και πρὸς τὸν νότο, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, ήταν γυμνά και ἀπ' ἐκεῖ ἄρχιζε δάσος πυκνὸ από δζιά.

Ὁ τσέλιγκας Βέρος χάρισε προσωρινὰ από τὸν Μπαδραλέξη και εγκαταστάθηκε παρέκει, σὲ ἀπόσταση πέντε χιλιόμετρα από τὰ «Καλύβια του Μπαδραλέξη», σὲ μιὰ γούρνα, ὅπου ἀνάβλυζαν κάμποσες πηγές. Ὀνομάζεται και μέχρι σήμερα «ἡ πηγὴ του Βέρου». Πηγάζει από τὸ βουνὸ Σκουτέρνα. Ἐδῶ ἔσθησε τὴ στάνη του, με κάπου πέντε χιλιάδες πρόβατα, δικὰ του και τῆς ὁμάδας του (που ἀποτελοῦνταν) από εἴκοσι οικογένειες.

1. Οἱ Ἕλληνες ραγιάδες είχαν ἐγκαταλείψει τις περιουσίες τους, τις ὁποῖες, ἄλλωστε, είχαν δημεύσει οἱ Τούρκοι. Μετὰ ὅμως λίγα χρόνια ἐπεστράφηκαν. Βλ. σχετικά στοὺς Γιώργου Χ. Χιονίδη, Ζητήματα ἰδιοκτησίας..., ὁ.π.

2. Ὅπως σημειώθηκε κιόλας καλύτερα ἢ στάνη του Μπάρδα ὑπῆρχαν και ἄλλοι. Βλ. Κ. Κρυστάλλη, ὁ.π., 467. Ἡ τοποθεσία ὀνομάζεται και τώρα ἔτσι και ὑπῆρχε (1886) σὲ τούτη και μικρὸ χωριὸ με 40 οικογένειες Βλάχων, που ξεχειμώνιαζαν στὴ Βέροια. Βλ. Νικολάου Θ. Σχινᾶ, ὁ.π., 144.

Τὸ μέρος, ὅπου ἔστησε ὁ Μπαδραλέξης τὰ καλύβια του, ἀνῆκε στὸ χωριὸ Σέλι, ποῦ εἶχε κατερειπωθεῖ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Στὸ Σέλι, ἄλλωστε, ἀνῆκαν περισσότερα βουνά (θερινὲς βοσκές). Ὁ Μπαδραλέξης τὰ χώρισε μόνος του, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ζώων ποῦ εἶχε ὁ καθένας ὑποτσέλιγκας.

Ὁ Μπαδραλέξης, μὲ τέσσερες χιλιάδες πρόβατα καὶ χίλια γίδια, ἐγκαταστάθηκε στὸν Μερὰ¹ κοντὰ στὰ καλύβια.

Ὁ Καραγιάννης, μὲ τὰ χίλια δικὰ του πρόβατα (καὶ ἄλλοι μὲ λιγότερα), ἐγκαταστάθηκε στὴ Στέρνα².

Ἄλλοι, κατασκεύασαν τὶς στάνες τους στὸ Ἄρσουμπαση³, στὴν Τζουμαγιά, στὸ Μπέη Μπουνάρ, στὴν Πιλαλίστρα⁴, στὸ Στουρνάρι⁵, στὸ Ἄγκάθι⁶ καὶ στὴ Μαρούσια⁷, δηλαδὴ (ὑπῆρχαν) συνολικὰ δέκα στάνες ποῦ ἀριθμοῦσαν ἀπὸ πέντε καὶ ἕξ χιλιάδες (ζῶα) ἢ καθεμιά (στάνη), ἀπὸ τὰ ὁποῖα πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἦσαν γαλάρια.

Οἱ οἰκογένειες ὅμως ἔμειναν στὸν τόπο (στὰ «Καλύβια τοῦ Μπαδραλέξη») γιὰ καλύτερη ἀσφάλεια.

Τὸν ἐπόμενον χρόνον ἤλθε καὶ ὁ Βέρος μὲ τὶς ἄλλες οἰκογένειες καὶ ἦσαν ὅλοι πιά μαζεμένοι.

Ἀπὸ τὸ 1821 ἕως τὸ 1829, ὁπότε ἐγίνε ἡ συνθήκη εἰρήνης στὴν Ἄδριανούπολη, γύρω στὰ ὀκτῶ χρόνια, δὲν ἀποκαταστάθηκε ἡ ἤσυχία στὴν τουρκικὴ κυριαρχία. Ὅπου δὲν ὑπῆρχαν ὁμάδες ἀπὸ ἐπαναστάτες, ἦσαν συμμορίες ἀπὸ κλέφτες, οἱ ὁποῖες ἀνησυχοῦσαν περισσότερο τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς παρὰ τοὺς Τούρκους, γιατί οἱ τελευταῖοι κατοικοῦσαν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στὶς πόλεις, ὅπου οἱ κλέφτες δὲν μποροῦσαν νὰ εἰσδύσουν. Γι' αὐτὸ ὁ Μπαδραλέξης, ἐπειδὴ δὲν ἦταν βέβαιος τί θὰ συνέβαινε τὴν ἄλλη μέρα, φρόντιζε νὰ ἀντιμετωπίζει τὶς δυσκολίες ποῦ συναντοῦσε μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα καὶ ἦταν εὐχαριστημένος, ὅταν ἡ ἀνοιξὴ τὸν ἔβρισκε ἐντάξει μὲ ὅλη τὴν ὁμάδα του. Ἔτσι δὲν δοκίμασαν νὰ κάμουν τίποτε τὸ στερεὸ καὶ μόνιμο γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἦταν ἓνα εἶδος «πῆγαινε-ἔλα» ἀπὸ τὸ βουνὸ στὸν κάμπο καὶ ἀπὸ τὸν κάμπο στὸ βουνό.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ χωριὸ ἄρχισε νὰ μεγαλώνει σὲ πληθυσμὸ, ἐξαιτίας τῶν δύσκολων περιστάσεων. Μιά μέρα παρουσιάζονται σαράντα οἰκογένειες ἀπὸ τὴ Σαμαρίνα, οἱ ὁποῖες ξεφόρτωσαν τὰ μουλάρια τους καὶ ἔμει-

1. Βλ. γιὰ τοῦτον Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 375-376.

2. Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 374 καὶ 376.

3. Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 367.

4. Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 373 καὶ 376.

5. Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 374 καὶ 376 («Στουρνάρι»).

6. Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 366 καὶ 376.

7. Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, δ.π., 371 καὶ 375-376.

van έδω, όριστικά. Μετά από λίγο, άλλες ένενήντα οικογένειες πάλι από τη Σαμαρίνα, κατέλυσαν στη Νάουσα (πού ήταν καταστραμμένη από την επανάσταση), οί όποίες άφομοιώθηκαν¹. Έτσι μου τά διηγήθηκε μιá γριά, όταν ήμουν στη δεύτερη τάξη, στο γυμνάσιο, στο σπίτι του Ζιώγα Μαχαϊρά στο Μοναστήρι.

Έπίσης τότε ήρθαν, πάλι, στα «Καλύβια του Μπαδραλέξη» καμιά πενήνταρια οικογένειες από το Περιβόλι, με επικεφαλής τόν Μποζίνη². Μετά από τρία χρόνια, την άνοιξη, έγκαταστάθηκε μόνιμα στα «Καλύβια του Μπαδραλέξη» και ό Γκιζάρης³ με την ομάδα του και τά κοπάδια από τά Ποροία, όπου είχε συναντήσει κάτι **δυσκολίες**.

Τό χωριό έφθασε νά έχει πάνω από τριακόσιες οικογένειες.

Άπό τό έτος 1835 άρχισε νά παρατηρείται όπωσδήποτε κάποια ήσυχία, χάρη στα μέτρα άσφάλειας πού είχαν πάρει οί άρχές, αλλά συμμορίες από κλέφτες παρουσιάζονταν πότε πότε στα βουνά, γιαυτό ό Μπαδραλέξης άπεφάσισε τότε νά βάλει γερά θεμέλια στο χωριό και έκτισε ένα σπίτι άρκε-

1. Στη Νάουσα είναι έγκαταστημένοι Βλάχοι και από την Άβδέλλα, όπως ό προαναφερμένος πρώτος έπιμελητής τών (δακτυλογραφημένων) άναμνήσεων του Παναγιώτη (Γιώτη) Ναούμ κ. Άλέξανδρος Παπαβασιλείου. Άλλωστε, υπάρχει και σχετική (πολύ διαδομένη) προφορική παράδοση για την ήπειρωτική καταγωγή μερικών νεότερων κατοίκων τής πόλεως, πού ήλθαν και κατοίκησαν σ' αυτή πριν και μετά την καταστροφή τής στήν επανάσταση του 1822. Βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, 'Ό όσιος Θεοφάνης, ό νέος, (Ό έξ' Ιωαννίνων πολιούχος τής μακεδονικής Ναούσης, ή Ίδρυσις τής πόλεως και ή καταγωγή τών κατοίκων), «Μακεδονικά» 8 (1968) 223-238 και κυρίως τς σ. 237-238, όπου και βιβλιογραφία, από την όποία βλ. κυρίως Φωτίου Πέτσα, Νιάουστα-Γλυτουναύστα, «Μακεδονικά» 7 (1966-1967) 81-93, και του Ιδίου και του Γ. Α. Σαραλή, Άρίστη και Δυτικό Ζαγόρι, Άθήνα 1982, 74-79. Για την έγκατάσταση τών Βλάχων στη Νάουσα (Νιάουστα) βλ. και Α. J. B. W a c e - M. S. T h o m p s o n, ό.π., 46 και 210. Για τή μετανάστευση Σαμαρινιωτών από τό Σέλι στη Νάουσα βλ. Άντων. Κεραμοπούλου, ό.π., 73, Άλέξ. Παπαβασιλείου, 'Ιστορικά σημειώματα για τους Βλάχους ή Κουτσόβλαχους, Βέροια 1969, και κυρίως τς σ. 103-106. (Στις σ. 91-102 δημοσιεύει έρεία περιληψη τών άναμνήσεων του Παναγιώτη Ναούμ). Πρβλ. ακόμα και Άντων. Μ. Κολτσίδα, ό.π., 72. Έξάλλου, από έγγραφα πού θά εκδώσω στη μελέτη (πού προανάφερα) για την επικυριαρχία του Άλή πασά στην Κεντροδυτική Μακεδονία έπιβεβαιώνεται ή άποψη ότι κάποιοι τής Νάουσας κατάγονταν από χωριά τής 'Ηπειρου. Βλ. ακόμα και Σπόρου Ι. Άσδραχά, ό.π., 131-132, όπου γίνεται χρησιμοποίηση και έγγραφων τής εποχής του Άλή πασά (τών όποιών έχω έτοιμη την κριτική έκδοση) και γράφεται ότι τούτα αναφέρονται (1801) σέ Σαμαρινιώτες, πού είχαν έγκατασταθεί στη Νάουσα. Τελευταία (1980) ίδρύθηκε σωματείο τών Βλάχων τής Νάουσας.

2. Τό επίθετο είναι συνηθισμένο στη Βέροια κ.ά. και μεταξύ τών Βλάχων.

3. Ζούν άπόγονοι του τσέλιγκα Γκιζάρη και στόν νομό 'Ημαθίας, ένδ στην περιοχή του Σελιού άπάρχει τό τοπωνύμιο «Τρύπα του Γκιζάρη» και ή «Προυσιά του Γκιζάρη», Βλ. Νίκου Γ. Παπαδόπουλου, ό.π., 368, 373 και 376.

τά μεγάλο και σκεπασμένο με πλάκα (γιατί τὰ καλύβια ἦσαν σκεπασμένα με σανίδισ).

Μόλις ὅμως ἐξῆσε δύο καλοκαίρια στὸ καινούργιο σπίτι του καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκέφτεται μεγάλα ὄνειρα γιὰ τὴν ομάδα του, ὅταν ἀναπάντεχα μία ἀνίατη ἀρρώστια τὸν ρίχνει στὸ στῤῥωμα καὶ μετὰ ἀπὸ δύο βδομάδες (παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις) πεθαίνει. Τὸν πῆγαν στὴν τελευταία κατοικία του με κλάματα καὶ φωνές ἀπὸ ὅλη τὴν ὁμάδα καὶ τὸ χωριό. Τὸ πένθος, ποὺ ἔφερε ὁ θάνατος τοῦ Μπαδραλέξη, τόσο στὴν οἰκογένεια ὅσο καὶ στὴν ομάδα καὶ σ' ὄλο τὸ χωριό, δὲν περιγράφεται. Εὐτυχῶς, ὅτι ἦταν προνοητικός ἄνθρωπος καὶ εἶχε ἐτοιμάσει τὸν διάδοχό του. Ἐντούτοις, ὁ κόσμος διερωτιόταν, ἄραγε, τὸ παιδί του Γεώργιος θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ ὀδηγήσει τὴν ομάδα του με τέτοια ἐπιτηδειότητα, ὅσο καὶ ὁ πατέρας του καὶ νὰ τοὺς βγάλει σὲ καλὸ λιμάνι;

18. *Ὁ Γεώργιος Μπαδραλέξης γίνεται ἀρχισέλιγκας*

Ὁ Γεώργιος Μπαδραλέξης, ὡς πρὸς τὴν ἡλικία ἦταν ἀρκετὰ ὄρμιος, γιατί εἶχε φθάσει τὰ τριάντα ὀκτῶ χρόνια καὶ ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα ταξίδευε με τὸν πατέρα του στὴ Θεσσαλονίκη, στὴ Βέροια, στὴν Κατερίνη καὶ σὲ ἄλλες πόλεις καὶ ἐρχόταν σὲ ἐπαφή με ἀνθρώπους πολλῶν εἰδῶν, ποὺ ἀνῆκαν σὲ διάφορες ἐθνότητες, ποὺ κατοικοῦσαν σ' αὐτὰ τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας. Παρόλο ὅτι ἤξερε πολὺ λίγα γράμματα (τόσα ὅσα μπόρεσε νὰ διδαχθεῖ ἀπὸ τὸν δάσκαλο τῆς ὁμάδας)¹ ἢ καθημερινή του ὁμιλία πρᾶκτικὴ τὸν ἔκαμε νὰ ὀμιλεῖ (ἐκτός ἀπὸ τὴ μητρικὴ του γλῶσσα) τέσσερες γλῶσσες, τὴν ἐλληνικὴ, τὴν τουρκικὴ, τὴ βουλγαρικὴ καὶ τὴν ἀλβανικὴ. Ἦταν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκτιμοῦσε πολὺ τὰ γράμματα καὶ ποθοῦσε πολὺ νὰ σπουδάσει μερικὰ παιδιὰ του, ἀλλὰ τοῦτο ἦταν ἀδύνατο στὶς περιστάσεις ποὺ ζοῦσαν, γιατί

1. Εἶναι γνωστὸ ὅτι μέχρι τὰ τελευταία χρόνια οἱ κτηνοτρόφοι (βλάχοι, Σαρακατσάνοι κ.λ.) προσλάμβαναν με ἐξοδὰ τους δασκάλους γιὰ νὰ διδάξουν στὰ παιδιά τους στὶς θερρινές βοσκές. Συχνὰ ἔκαμαν τοὺς δασκάλους «ἐκ περιστάσεως» καὶ ὁποιοδήποτε ἤξεραν «ἀνάγνωση καὶ γραφή». Γιὰ τοὺς Σαρακατσάνους βλ. Ἀγγελοῦ Χαρατζημιχάλη, Σαρακατσάνοι, τ. 1, μέρη Α'-Β', Ἀθήνα 1957, καὶ Γιάννη Ἀλ. Μποτοῦ, Οἱ Σαρακατσαναῖοι, Ἀθήνα 1982, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία. Μετ' ὅτι ἴδιο θέμα, ἐξάλλου, ἀσχολήθηκαν καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς με μικρότερες μελέτες τους (ὅπως ὁ Γ. Καβαδίας, ὁ Λάζ. Ἀρσενίου, ὁ Βασ. Λαμνάντος, ὁ Εὐθύμ. Κ. Κίτσης, ὁ Νέστορας Μάτσας, ὁ Δημήτρης Γαρούφας κ.ά.), ἐνῶ τελευταία (1981-1982) ἐντάθηκε ἡ προσπάθεια γιὰ τὴ σωματικὴ δράση τῶν Σαρακατσάνων, με συναντήσεις καὶ λαογραφικὲς ἐκδηλώσεις τους σὲ διάφορα μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας. Οἱ Σαρακατσάνοι δὲν εἶχαν καλὲς σχέσεις καὶ συναστροφὴ με τοὺς Κουτσόβλαχους. Βλ. Ἀγγελοῦ Χαρατζημιχάλη, ὁ.π., μέρος Α', νη', σημ. 1, καὶ Γιάννη Ἀλ. Μποτοῦ, ὁ.π., καὶ ἰδιαίτερα τίς σ. 346 κ.ε. Γιὰ τοὺς Σαρακατσάνους βλ. καὶ τὸν τόμο, «Οἱ Σαρακατσαναῖοι», μελέτες, δοκίμια, τ. Α', Θεσσαλονίκη 1984, ἐκδοσὴ τῆς Πανελληνίας Ὁμοσπονδίας τους.

ἡ τουρκικὴ αὐτοκρατορία βρισκόταν συνέχεια σὲ κατάσταση ἀναταραχῆς καὶ ὁ κόσμος δὲν σκεπτόταν καθόλου νὰ ἱδρύσει ἀνώτερα σχολεῖα γιὰ τὰ παιδιὰ του.

Ἦταν ἀρεκτὸς καιρὸς ποῦ δὲν πῆγαιναν τὰ κοπάδια τους στὴν Κασσάνδρα. Ἡ διαδρομὴ ἦταν μακρινὴ καὶ κουραστικὴ καὶ ἐπὶ πλεόν ἓνα μέρος ἀπὸ τὶς οἰκογένειες, ποῦ δὲν εἶχαν ζῶα, συνήθισαν νὰ μένουν τὸν χειμῶνα στὴ Βέροια¹.

1. Στὴ Βέροια ὑπῆρχαν Βλάχοι καὶ στὰ παλιότερα χρόνια, ἐνὸ γύρω στὰ 1819 ἔγινε ἀπλῶς ἡ μαζικὴ ἐγκατάστασις τους στὴν πόλη. Βλ. πρόχειρα τοῦ Γιωργίου Χ. Χιονοῖδη, «Πότε ἐγκαταστάθηκαν οἱ Βλάχοι στὴ Βέροια;», ἔφημ. «Λαοδ.» τῆς Βέροιας, τῆς 6-4-1982. Γιὰ τὴν ἐγκατάστασις τῶν Βλάχων στὴ Βέροια καὶ στὴν περιοχὴ τοῦ Σελιοῦ, δηλαδὴ τῶν Σαμариωντῶν, Περιβολιωτῶν, Ἀβδελλιωτῶν κ.λ. γύρω στὰ 1819 βλ. καὶ Α. J. B. W a c e - M. S. T h o m p s o n, δ.π., 46, 129, 139, 154, 159 καὶ κυρίως 174, 210, 212, 252, 269 καὶ 287-288. Ὁ Γρηγόριος Ἀθ. Νασίκας, δ.π., 35-39, γράφει ὅτι μερικὲς οἰκογένειες καὶ τῆς Σμιζῆς ἔμεναν καὶ στίς περιοχὲς τῆς Βέροιας (ὄπως τοῦ Τσαλέρα, γιὰ τὴν ὁποία βλ. 15, 16 καὶ 39) καὶ τῆς Καρατζιόβας-Ἀζιουπόλεως (Λιβάδια) καὶ διασώζει τρεῖς ἐκδοχὲς γιὰ τὸν ἐκπατρισμὸ τους ἀπὸ τὴ Σιιζῆ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, θεωρεῖ—σωστά—ὀρθότερη τὴν ἄποψη ὅτι τοῦτο ὀφειλόταν στὸ κινήγι τους ἀπὸ τὸν Ἀλῆ πασά (σ. 36 καὶ 38). Στὸν (ἀνέκδοτο) 16ο κώδικα τῆς μητροπόλεως τῆς Βέροιας-Νάουσας, ποῦ περιέχει τὴν ἐπαρχιακὴ ἀλληλογραφία στὰ χρόνια τοῦ μητροπολίτη Κοσμᾶ Εὐμορφόπουλου (βλ. γιὰ τὸν κώδικα τοῦτον τοῦ Γεωργίου Χ. Χιονοῖδη, Ἱστορία τῆς Βέροιας, τ. 1, Βέροια 1960, 39-40) γράφονται καὶ τὰ ἔξῃς (43-44) σὲ ἐπιστολῆ (τοῦ μητροπολίτη Κοσμᾶ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχῃ) τῆς 19.1.1893 (διορθώθηκαν σιωπηρὰ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη): «Παναγιώτατε Δέσποτα! Πρὸ ἑβδομήκοντα περίπου ἐτῶν, βλαζόφρονοι τινες οἰκογένειαι, ἔξ Ἠπείρου καταγόμεναι, φεύγουσαι τὴν τυραννίαν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενλή, μετέκτισαν μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, εἰς τὰ μέρη ταῦτα, καὶ χειμῶνος μὲν ὦρα περὶ τὰς ἑκατὸν διαμύνουσιν ἐν τῇ πόλει Βεροιας, ἐν θερεῖ δὲ εἰς τὰ παρακειμένα ὄρη, ἐνθα ὑπάρχουσι χωρία Σέλλειον (sic) καὶ Σηρολεμβαδον, ὑπὸ Ἑλλήνων πάντα οἰκούμενα καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καταστραφέντα. Χριστιανοὶ δὲ ὀρθόδοξοι ὄντες μέχρι πρό δεκαετίας συνεβίον εἰρηνικῶς μετὰ τῶν ἰθαγενῶν Ἑλλήνων ἀναμιξ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς Βεροιας συμπροσεχόμενοι καὶ συνεκπαιδευόμενοι, ὅτε ὑπεισήλθε καὶ παρ' αὐτοῖς τὸ μόλυσμα τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας, οὐ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ σύστασις ρουμανικῆς σχολῆς μέση Βεροία καὶ ἡ χρῆσις τῆς ρουμανικῆς γλώσσης ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν θερινῶν αὐτῶν κατοικιδίων...».

Ἔτσι, ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀκρίβεια τῶν διδόμενων χρονολογιῶν ἀπὸ τὸν Παναγιώτη (Γιώτη) Ναοῦμ τόσο ἀπὸ τοὺς W a c e - T h o m p s o n, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ πῖο πάνω τμήμα τῆς ἐπιστολῆς. Ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὶς διώξεις καὶ τὶς μετακινήσεις τῶν Σαρακατσάνων καὶ τῶν λοιπῶν τσοπαναραίων ἀπὸ τὸν Ἀλῆ πασά τῶν Ἰωαννίνων βλ. στῆς Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη, δ.π., μέρος Α', ξη', σμμ. 3 καὶ σζ' - π'. Εἶναι συνεπῶς (ἀπὸ χρονολογικὴ ἄποψη) λανθασμένα ὅσα ἔγραψε ὁ Ἀναστάσιος Ἐμμ. Χριστοδούλου (Ἱστορία τῆς Βέροιας, Βέροια 1960, 136-137) γιὰ τὴν ἐγκατάστασις τῶν Βλάχων τῆς Πίνδου στὰ βουνὰ τοῦ Βερμίου—ἔθθεν—στὰ 1835 καὶ στὴ Βέροια—ἔθθεν—στὰ 1878. Βλ. ἀκόμα Ἀντωνίου Κεραμοπούλου, δ.π., 19. Βλάχοι ἐγκαταστάθηκαν καὶ στὰ χωριὰ τῆς περιοχῆς τῆς Βέροιας Π. Σκυλίτσι, Σταυρὸς καὶ Διαβῶτ. Βλ. Ἀντωνίου Μ. Κολοσιδά, δ.π., 64-65, 71-72, 175-177, 199 καὶ 200, Θεοδόρου Κ. Π. Σαράντη,

Στή Βέροια άρχισαν νά μένουν και εκείνοι, οί όποίοι είχαν πού λίγα πρόβατα και άσχολούνταν μέ τήν έθνική, χειρωνακτική έργασία, πού ήταν τó νά κατασκευάζεις τις βελόνες¹. Αυτόσ διατηρούσαν τά κοπάδια τους κοντά στην πόλη, έπου τά φύλαγαν οί τσομπαναραφιοί και κάπου κάπου πήγαιναν και οί ίδιοι για νά τά δοθν.

Ή μεγάλη μάζα από τις οικογένειες πέρασε τόν Άλιάκμονα και κατέλυσε στα γύρω χωριά τής Κατερίνης, όπου βρίσκονταν άρκετά βοσκοτόπια.

Τó καλοκαίρι όμως και αυτοί, πού έμεναν στην πόλη και στα χωριά, τήν περνούσαν στο βουνό μέ τή διεύθυνση του Γεωργίου Μπαδραλέξη. Και όταν είχε κανένas ανάγκη από τις άρχές, τήν έλυνε αυτός, μέ τή μεσολάβηση του.

Μετά, αφού πέρασαν πολλά χρόνια από τήν εγκατάστασή τους, οί κάτοικοι του χωριού συνήθισαν πιά, παρ' όλα τά βάρη πού τύχαιναν πολλές φορές εξαιτίας των κλεφτών (οί όποίοι είχαν καταλήξει πιά νά φέρνονται σαν άληθινοί κλεφτοκοτάδες) και χωρίς πολλή σκέψη άρχισαν όλοι νά κτίζον από ένα σπίτι, κατεδαφίζοντας τά καλύβια τους.

Ο Γεώργιος Μπαδραλέξης και ό άδελφός του Δημήτριος (ό τελευταίος άπάσχολούνταν μέ τή διεύθυνση του κοπαδιού και του σπιτιού) ήταν άχώριστοι και είχαν δημιουργήσει πολυάριθμη οικογένεια. Τó παλιό σπίτι πού είχαν δέν τους χωρούσε και γι' αυτό απέφασισαν και έκτισαν ένα άλλο μέ δύο πατώματα για νά δώσουν θάρρος και τó παράδειγμα και στους άλλους κατοίκους, ώστε νά κτίσουν και αυτοί. Στην αυλή του (άρκετά εύρύχωρου και καινούργιου σπιτιού τους) στήσαν ένα τσαρδάκι².

ό.π., 59, 60, 67, 78, και 98, ό όποίος (βλ. σ. 78 σημ. 92 κ.έ., 98 και 178 κ.έ.) δέχεται, έπίσης, ότι σκοπός τής μεταναστεύσεως των Βλάχων (από τó Περιβόλι) ήταν νά ξεφύγουν από τις πιέσεις του 'Άλη πασά των Ίωαννίνων. Πρβλ. και Τηλεμ. Μ. Κατσουγιάννη, ό.π., 26-28. Πρέπει νά σημειωθεί έδó ότι στην Βέροια και στην Νάουσα είχαν εγκατασταθεί και κάτοικοι από τήν περιοχή τής Μοσχολόεως και μάλιστα σε διάφορες εποχές και ιδιαιτέρα μετά τήν καταστροφή της, στα 1769. Βλ. Γεωργ. Μαρτινιανού, 'Η Μοσχόπολις..., 55 και 182, του ίδιου, Συμβολαί..., 94, σημ. 31, και Θεοφράστου Γεωργιάδη, ό.π., 77-78. Ή μετακίνηση όμως των Βλάχων, εξαιτίας των διωγμών των Τούρκων, είναι πιδ γενικό φαινόμενο. Βλ. και Νικολάου Μάλλα, 'Ιστορία του Κρουσόβου, πρόλογος Χρ. Νάλτσα, Θεσσαλονίκη 1962, 18-20. Για τή μετανάστευση και τις γλωσσολογικές άλληλοεπιδράσεις βλ. και Νικολάου 'Αθ. Κατσάνη, ό.π., 22-24, 43, 62 και 154, και 'Αντωνίου Δ. Μπουσμπούκη, ό.π., 30, 195, 204-205 κ.ά.

1. Ή κατασκευή τους γινόταν στα σπίτια, ενώ τώρα έχει βιομηχανοποιηθεί και οί βελόντες πουλιούνται κυρίως στο έξωτερικό. Βλ. και 'Αγγελικής Χατζημιχάλη, ό.π., μέρος Α', ξε'-ξστ', σημ. 5.

2. Βλ. για τόν όποιο κατασκευής του κ.λ. στής 'Αγγελικής Χατζημιχάλη, ό.π., μέρος Β', 56-57.

19. Ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης στοὺς κτηνοτρόφους

Στὸν Ἰσκιο (τοῦ τσαρδιοῦ) ὁ Γεώργιος Μπαδραλέξης δίκαιζε τὶς διαφορές, τὶς ὁποῖες εἶχαν οἱ κάτοικοι μεταξύ τους καὶ ἔβρισκε τὸ δίκαιο. Δίνο- με ἓνα μονάχα περισιατικὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ:

Στὸ χωριὸ βρίσκονταν καὶ μερικοὶ ἔμποροι, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀπὸ ἓνα ζῶο, τὴ μόνη τους περιουσία. Κατέβαιναν τὴ Δευτέρα στὴ Βέροια (ὅπου τὴν Τρίτη γινόταν παζάρι)¹, ἀγόραζαν ἀπὸ τοὺς λαδόμυλους² σησαμόλαδο καὶ τὸ ἔβαζαν στὰ τουλούμια. Τὴν Τετάρτη πήγαιναν στὰ Γιαννιτσά, ὅπου τὴν Πέμπτη γινόταν καὶ ἐκεῖ παζάρι καὶ πωλοῦσαν τὸ ἐμπόρευμα καὶ τὴν Παρασκευὴ ἐπέστρεφαν στὴ Βέροια καὶ τὸ Σάββατο τὸ πρῶτὸ ἔφθαναν στὸ χωριό.

Μιά μέρα, μιὰ νύφη ἑνὸς ὑποτσέλιγκα (λίγο ψηλομῦτα) πήρε τὶς «μποῦ- κλες» στὸν ὄμο της καὶ πήγε γιὰ νερὸ στὴ βρύση, ὅπου εἶχε καὶ κοπάνια γιὰ νὰ πιοῦν νερὸ τὰ ζῶα. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ νερὸ ἔτρεχε στὴν μπούκλα αὐτῆς τῆς γυναίκα, ἔρχεται ἓνας γιὰ νὰ ποτίσει τὸ ἄλογό του καί, ὅπως τοῦτο ἦταν διψασμένο, δίνει μιὰ μὲ τὸ κεφάλι του στὴν μπούκλα, τὴν ἀνατρέπει καὶ ἄρ- χισε νὰ πίνει νερὸ. Ἡ νύφη θύμασε καὶ κτύπησε τὸ ζῶο στὸ κεφάλι μὲ τὴν μπούκλα, ὅποτε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ζῶου χωρὶς νὰ ὑπολογίσει, πὼς ἡ γυναίκα ἦταν νύφη ὑποτσέλιγκα, παίρνει τὴν μπούκλα καὶ τὴν πετᾷ μακριά. Θυμῶνι ἡ γυναίκα, φεύγει χωρὶς νὰ πάρει νερὸ καὶ πηγαίνει στὸ σπίτι της, ὅπου διη- γήθηκε στὸν ἄντρα τὸ πάθημά της.

Ὁ ἄντρας της φωνάζει ἀμέσως τὸν φύλακα Χασάν Πάλα, ποὺ ἦταν Ἄλ- βανός, ἓνα εἶδος ἰδιωτικοῦ χωροφύλακα, καὶ τὸν στέλνει νὰ πιάσει τὸν φταί- χτη, νὰ τὸν δέσει καὶ νὰ τὸν φέρει στὸ τσαρδάκι τοῦ Μπαδραλέξη, ἐνῶ αὐτὸς προπορεύθηκε καὶ πληροφορήσε τὸν Μπαδραλέξη, πὼς διαδραματίστηκε τὸ ἐπεισόδιο.

Ὁ Γεώργιος Μπαδραλέξης κατάλαβε πὼς ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο, ἀλλὰ δὲν

1. Καὶ σήμερα τὸ παζάρι («λαϊκὴ ἀγορά») γίνεται τὴν Τρίτη.

2. Ἦσαν περιήμιοι καὶ οἱ πολλοὶ λαδόμυλοι τῆς Βέροιας, ποὺ ἔβγαζαν τὸ σησαμό- λαδο (σουσαμόλαδο), τὸ ταχίνι (ἄσπρο καὶ «μαῦρο», σκοῦρο) καὶ χαλβά. Λειτουργοῦσαν μέχρι τὰ τελευταῖα χρόνια, κυρίως στὸ νότιο τμήμα τῆς πόλεως, ὅπου ἡ περιοχὴ λέγεται καὶ σήμερα, ἀκόμα, «Λαδόμυλοι» (κοντὰ στὴν «Ἐλῆ», στὴν ἀρχὴ τῆς οδοῦ Πιερίων). Ἐκεῖ ὁπῆρχαν, κυρίως, καὶ οἱ ἄλλοι νερόμυλοι, γιὰ τὸ ἄλεσμα τῶν δημοτριακῶν κ.λ., γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Τοῦρκος περιηγητὴς Ἐβλιγιὰ Τσελεμπί γράφει (1668) ὅτι «...παρόμοιοι τοὺς δὲν ὑπάρχουν σὲ καμιά ἄλλη χώρα». Βλ. Β α σ ί λ η Δ η μ η τ ρ ι ἄ δ η, Ἡ Κεντρικὴ καὶ Δυτικὴ Μακεδονία κατὰ τὸν Ἐβλιγιὰ Τσελεμπί, Θεσσαλονίκη 1973, 257. Στους νερό- μυλους τοὺτους πρέπει ἴσως νὰ συμπεριλαμβάνονταν καὶ οἱ λαδόμυλοι, γιατί ὁ Ἐβλιγιὰ Τσελεμπί γράφει: «Συνολικὰ στὴν πόλη ὑπάρχουν τριακόσιοι νερόμυλοι, δ ι α φ ὀ ρ ω ν ε ἰ δ ὶ ν». (Ἡ ὑπογράμμιση εἶναι δική μου). Περισσότερα στοιχεῖα θὰ δημοσιεύσω στὸν 3ο τόμο («Τουρκοκρατία») τοῦ βιβλίου μου «Ἱστορία τῆς Βέροιας».

εἶπε τίποτε καὶ περίμενε νὰ ἔλθει ὁ φταίχτης. Στὴ στιγμή φθάνει ὁ Χασάν Πάλας, τινάζοντας τὴ φουστάνελλα του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀπὸ κοντὰ ἐρχόταν ὁ φταίχτης μὲ δεμένα ὀπισθάγκωνα τὰ χέρια. Φωνάζει ὁ Μπαδραλέξης: «Ἀπὸ ποῦ τὸν φέρνεις, ὀρὲ Χασάν Πάλα, αὐτὸν τὸν κλέφτη; Λύσε τὸν ἄνθρωπο καὶ τσακίσου ἀπὸ δῶ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ». Μετὰ ἀπὸ τὸ λύσιμο τῶν χειρῶν, γυρίζει καὶ λέει στὸν ἄνθρωπο: «Πήγαινε, χριστιανέ μου, καὶ κοίταξε τίς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ σου καὶ μὴ σὲ μέλλει. Καὶ σὺ κύριε Μητροῦσιου νὰ πείς στὴ γυναίκα σου, ὅταν πηγαίνει στὴ βρύση νὰ πάρει νερὸ καὶ βλέπει, ὅτι ἐρχονται ἄλογα, νὰ παραμερίζει νὰ πίνουν τὰ ἄλογα νερό, γιατί αὐτὰ εἶναι ζῶα, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι. Πιστεύω, νὰ μὲ κατάλαβες».

Ἔτσι ἔδινε τὸ δίκαιο ὁ Γεώργιος Μπαδραλέξης.

20. Τὸ πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ ὁ βασιλεὺς Ὀθωνας

Κατὰ τὸ ἔτος 1857, μετὰ τὸν πόλεμο τῆς Κριμαίας, ἀποκατεστάθηκε ὀπωσδήποτε ἡ ἡσυχία στὴν Τουρκία. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, μετὰ τὴν ἐνθρόνιση στὴν Ἑλλάδα τοῦ βασιλιᾶ Ὀθωνα ἀπὸ τὴ Βαυαρία, παρόλο ποῦ συνάντησε μεγάλες δυσκολίες στὸ διάστημα τῆς τριακοντάχρονης βασιλείας του, ὀργανώθηκε στὴν Ἀθῆνα πανεπιστήμιο, τὸ ὁποῖο ἐφθασε νὰ θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλύτερο μορφωτικὸ κέντρο ὄλων τῶν χριστιανῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὴν Ἀθῆνα ἐστελναν τὰ παιδιὰ τους γιὰ νὰ συμπληρώσουν τίς σπουδές τους.

Οἱ Βλάχοι ἐβγαλαν τὸ ἐξῆς τραγοῦδι γιὰ τὸν Ὀθωνα, τὸ ὁποῖο τραγουδοῦσαν σὲ ὄλους τοὺς γάμους:

*Μᾶς ἦρθε Φράγκος βασιλεὺς,
μᾶς ἦρθε Βαυαρῆζος.
Γράφει γραφὴ στοὺς ἀρχηγούς
καὶ στὸν καπετάνιο Γρίβα.
«Γρίβα μ' νὰ δώσεις τ' ἄρματα,
νὰ δώσεις καὶ τὴν πάλα»¹.*

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα τὴν παραπάνω ἐποχὴ καὶ ὁ Γεώργιος Μπα-

1. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι ἀπόσπασμα παραλλαγῆς δημοσιευμένου ἤδη τραγοῦδιου (ἀπὸ τὴ Δ. Μακεδονία), ποῦ πρέπει (κατὰ τὴν ἐπισήμανση τοῦ ὁμότ. καθηγητῆ κ. Ἀπ. Ε. Βακαλοπούλου) νὰ ἀναφέρεται σὲ γεγονότα μεταγενέστερα τοῦ 1836, ὅποτε ὁ Θεόδωρος Γρίβας ἀνέλαβε τὴν καταστολὴ κινήματος, ποῦ ἐγίνε στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς Δ. Τσέλιο καὶ Ν. Σπράτο, ὅποτε κατηγορήθηκε γιὰ αὐθαιρεσίες, γιὰ τίς ὁποῖες εἰσῆχθηκε σὲ δίκη καὶ ἀθωώθηκε, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ, ὅμως, τὴν ἐχθρα του πρὸς τὸν Ὀθωνα. Βλ. Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγοῦδια (ἐκλογή), τ. 1, Ἀθῆναι 1962, 255-257.

δραλέξης (ό όποιος άγαποϋσε τά γράμματα) σκέφθηκε με τόν άδελφό του Δημήτριο και άπεφάσισαν νά στείλουν και οί δύο άπό ένα παιδι στην 'Αθήνα για νά σπουδάσει.

Όπως άναφέραμε, οί Μπαδραλεξαίοι είχαν πολυάριθμη οικόγενεία: 'Ο Γεώργιος είχε τέσσερα παιδιά και τρία κορίτσια. 'Ο Δημήτριος δύο παιδιά και τρία κορίτσια. 'Η μία άπό αυτές ήταν μητέρα του γράψαντος αυτές τής γραμμής.

Τους πρωτότοκους γιους είχαν, συνήθως, οί γονείς άνάγκη νά τους κρατούν κοντά τους, γι' αυτό άπεφάσισαν νά στείλει ό Γεώργιος τό δευτερό του παιδι, τόν Πέτρο, και ό Δημήτριος επίσης τόν μικρότερο γιό του, τόν Παύλο.

Τήν 1 Σεπτεμβρίου του 1857 και τά δύο παιδιά επιβίβασθηκαν (σε πλοίο) άπό τή Θεσσαλονίκη για τήν 'Αθήνα, όπου τούς περίμενε ό θεϊος τους Καραγιάννης, καθηγητής τής ελληνικής γλώσσας στο Πανεπιστήμιο του 'Ιασιου τής Ρουμανίας, πού βρισκόταν στην 'Αθήνα για ευρύτερες σπουδές και με τόν όποιο διατηρούσαν τακτική άλληλογραφία.

21. 'Ο Δημήτριος Μπαδραλέξης και ό 'Αλβανός τσέλιγκας 'Αμπάζ άγάς

Δύο χρόνια άπό τήν άναχώρηση των παιδιών για τήν 'Αθήνα, εμφανίστηκε (1859) στά βουνά τής Βέροιας ένας 'Αλβανός, μωαμεθανός, με τό όνομα τ'Αμπάζ άγάς, με έξι χιλιάδες, περίπου, πρόβατα και κατέλαβε με τή βία τά καλύτερα βουνά (θερινές βοσκήδες) και μεταξύ των άλλων και τό «Μπέη Μπουνάρ» και τό «Στουρνάρ», πού ήταν τής ιδιοκτησίας των Μπαδραλέξιδων. 'Ο 'Αμπάζ άγάς συνοδευόταν άπό ομάδα 'Αλβανών, άπό τούς όποιους ένα μέρος άσχολούταν με τή βόσκηση των ζώων και άλλοι ήταν σωματοφύλακές του. Έστησε τή σκηνή του στό βουνό «Καρατοαίρ», χωρίς νά θέλει νά άκούσει τς διαμαρτυρίες κανενός.

'Ο Δημήτρης Μπαδραλέξης (ό όποιος διηύθυνε τά κοπάδια τής ομάδας του) ήταν και καλός κυνηγός και δέν άφηνε ποτέ τό όπλο άπό τά χέρια του. 'Επρεπε λοιπόν νά μαλώσει με τόν 'Αμπάζ άγά. Οί ομάδες τους είχαν έρθει σε πολλές συγκρούσεις, γι' αυτό ό 'Αλβανός όρκίστηκε νά τόν εκδικηθεί.

Δέκα πέντε χρόνια μετά τήν έγκατάσταση του Μπαδραλέξη στά βουνά τής Βέροιας, άλλος τσέλιγκας 'Αρβανιτόβλαχος, πού όνομαζόταν Βασίλης, με καμιά εξήντα περίπου οικογένειες, έφυγε άπό τό χωριό Φράσιαρη και εγκαταστάθηκε (1837) στό Παλαιό Σέλι (πού ήταν έρειπωμένο άπό τήν εποχή τής επανάστασης τής Νάουσας). Έστησε εκεί τή στάνη και τς καλύβες του.

Μιά μέρα ό Δημήτριος Μπαδραλέξης, καβάλα στό μαύρο άλογό του και με τό όπλο στόν ώμο—πού του ήταν άχώριστος σύντροφος—κίνησε για τά καλύβια του Βασίλη. 'Επρεπε νά διαβεί ένα δάσος πολύ πυκνό, χωρίς νά

υπάρχει πιθανότητα να συναντήσει στον δρόμο του ίχνη ανθρώπου. Στην κατάβαση δὲν τοῦ συνέβηκε τίποτε, στὴν ἐπιστροφή δὲμος παρατήρησε ἕνα μονοπάτι, ποῦ κεννοῦσε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν κύριο δρόμο. Ἐπειδὴ τὸ δάσος ἦταν γεμάτο κυνήγι, στάθηκε ἕνα λεπτό γιὰ νὰ σκεφθεῖ ἀπὸ ποῦ νὰ πάει: Νόμιζε ὅτι κάποιος τοῦ ἔλεγε: «Πάρε (τὸν δρόμο) ἀπὸ ἐπάνω, ἴσως βρεῖς κανένα ἐλάφι». Πῆρε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ καπίστρι καὶ βάδιζε σιγά γιὰ νὰ μὴ κάνει θόρυβο. Μόλις κινήθηκε καμιά πεντακοσαριά μέτρα, κοιτάζοντας ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ μὲ μεγάλη προσοχή, ἀντελήφθηκε πρὸς τὰ κάτω τρία ἄτομα μὲ τὰ ὄπλα τενωμένα πρὸς τὸν κύριο δρόμο. Ἀμέσως κατάλαβε, ὅτι ἦταν ἄνθρωποι τοῦ Ἄμπάζ ἀγά, σταλμένοι γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἔδεσε τὸ ζῶο ἀπὸ ἕνα πεῦκο καὶ μὲ τὸ ὄπλο «ἐπὶ σκοπῶ», πίσω ἀπὸ τὸ πεῦκο, τοὺς φωνάζει: «Τ' ἄρματα κάτω». Οἱ τρεῖς Ἄλβανοὶ ξαφνιάστηκαν, ὅταν ἄκουσαν τὴ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Μπαδραλέξη ἀπὸ πίσω τους καὶ ξαφνικά τοὺς ἔπασαν τὰ ὄπλα ἀπὸ τὰ χέρια του. «Συγχώρησέ μας, κεχαγιά», φώναξαν οἱ Ἄλβανοί, «Μπέε-α-Μπέε», συνεχίζουν οἱ Ἄλβανοί, «συγχώρησέ μας, μᾶς ἔστειλε ὁ Ἄμπάζ ἀγάς νὰ σὲ σκοτώσουμε, ὅμως δὲν θέλησε ὁ Θεός». Ὁ Μπαδραλέξης φώναξε: «Πάρτε τὰ ὄπλα καὶ φύγετε. Μποροῦσα νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς τρεῖς».

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ἄλβανῶν, κατέβηκε καὶ αὐτὸς στὸν δρόμο καὶ συνεχίζοντας ἔφτασε στὸ σπίτι του. Κάλεσε δύο ἀπὸ τοὺς ἐμπιστοὺς του, τὸν Γεώργιο Μισιακούλη καὶ τὸν Ναούνη καὶ (μετὰ τὴ συζήτησή τους) ἀποφάσισαν νὰ πάνε μιὰ μέρα στὸ «Καρά-τσαῖρ» καὶ νὰ σκοτώσουν τὸν Ἄμπάζ ἀγά. Ἐνα ξάστερο βράδυ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀφοῦ περίμεναν νὰ ἀποσυρθοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἄμπάζ ἀγά ἀπὸ τὴ σκηνή του, καὶ οἱ τρεῖς ζύγωσαν καὶ ἄπλωσαν τὰ ὄπλα τους πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἄμπάζ ἀγά (ποῦ σιγοτραγουδοῦσε τὴν περίφημή τους ἐθνικὴ ἄρια). Ὁταν ὅμως ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τραβήξουν τὴ σκανδάλη, ὁ Δημήτριος Μπαδραλέξης τοὺς ἐμπόδισε, ἀπωθώντας τὰ ὄπλα κατὰ μέρος καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀφῆστε τον νὰ τὸ βρεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὄχι ἀπὸ μένα» καὶ ἀπομακρύνθηκαν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1878 ΣΤΟΝ ΚΟΛΙΝΔΡΟ
ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ 1

1. Οἱ φοιτητὲς Πέτρος καὶ Παῦλος Μπαδραλέξης προετοιμάζονται στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐθνικοὺς ἀγῶνες

Οἱ νέοι Πέτρος καὶ Παῦλος Μπαδραλέξης, ὅταν ἐφθασαν στὴν Ἀθήνα, ρίχτηκαν στὸ διάβασμά τους καὶ σὲ διάστημα τεσσάρων χρόνων τέλειωσαν

1. Τμῆμα αὐτοῦ τοῦ (2ου) μέρους δημοσίευσά ἤδη (καὶ συγκεκριμένα τίς παραγράφους

τὸ γυμνάσιο καὶ γράφτηκαν στὸ Πανεπιστήμιο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁμως ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Ἑλλάδος ἕως τὴν ἄλλη ἀντηχοῦσε ἡ φωνὴ τῶν πολιτῶν, ποὺ ζητοῦσαν τὴ μεγάλη ἔνωση (δηλαδὴ τὴν πραγματοποίηση τῆς «Μεγάλης Ἰδέας»). Συχνὲς συγκεντρώσεις γίνονταν παντοῦ καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις —ποῦ ἄλλαζαν συχνά— νὰ προετοιμαστοῦν πιὸ ἐντατικὰ γιὰ νὰ διώξουν τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴ νέα βυζαντινὴ αὐτοκρατορία μὲ πρωτεύουσα τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ Ἀθήνα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε γίνει τὸ ἐπιστημονικὸ κέντρο ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν βαλκανικῶν λαῶν. Οἱ Ἑλληνες ἔτρεφαν τὴν ἐλπίδα ὅτι μετὰ τὸν διωγμὸ τῶν Ἀγαρηνῶν θὰ μπορούσαν νὰ ἐπικρατήσουν οἱ ἴδιοι στὰ Βαλκάνια.

Οἱ νέοι μας (Μπαδραλέξηδες) ἔλαβαν μέρος σὲ ὅλες τὶς κινήσεις τῶν φοιτητῶν, ποὺ εἶχαν γίνει στὴν πρωτεύουσα καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ζητοῦσαν τὴν πραγματοποίηση τῆς μεγάλης ἐνώσεως. Ἔτσι, μαζί με τὶς σπουδὲς τους εἶχαν γράμματα, ἀσχολοῦνταν σοβαρὰ καὶ μὲ τὶς ἐπαναστατικὲς ιδέες, διότι στὸ περιβάλλον ὅπου ζοῦσαν δὲν γινόταν νὰ κάνουν ἄλλωῶς. Εἶχαν φθάσει σὲ ἄρκετὰ ὄριμη ἡλικία, μιὰ καὶ εἶχαν περάσει κατὰ πολὺ τὰ εἴκοσι χρόνια καὶ ἀντιλαμβάνονταν τῶρα τὰ δεινὰ, ἀπὸ τὰ ὅποια ὑπέφεραν οἱ Βλάχοι καὶ ὅλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ σχεδιάζουν (τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἰδισίτερης πατρίδας τους), γιὰ τὴ πίστευαν ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐρχόταν ἡ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ξεσκώσουν ὅλο τὸν πληθυσμὸ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ἀγαρηνῶν ἀφέντηδῶν τους καὶ νὰ κηρύξουν τὴν ἔνωση μετὴν Ἑλλάδα, διότι τὸ μόνον ἰδανικὸ ποὺ εἶχαν οἱ Βλάχοι καὶ τὰ μόννα γράμματα ποὺ ἤξε-

---

6 ἕως 10) στὸ περ. «Μακεδονικὴ ζωὴ», τχ. 45 (Φεβρουαρίου 1970) 25-26, ὅπου πρόταξα (σ. 24) μικρὴ εἰσαγωγή. (Τὸ κείμενο ὁμως ἐκεῖνο ἦταν σύμφωνο μὲ τὴ διαίρεση καὶ τὴν «ἀποκατάσταση» κ.λ. ποὺ εἶχε κάμει ὁ πρῶτος ἐπιμελητὴς κ. Ἀλέξανδρος Παπαβασιλείου. Ἐξάλλου, τὸ τέλος τῆς ἐδῶ εἰσαγωγῆς μου καὶ πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ ἔργου τοῦ Π. Ναοῦμ ἀνακοίνωσα στὸ Δ' Πανελλήνιο ἱστορικὸ Συνέδριο τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρείας (1983) καὶ ἡ ἀνακοίνωση δημοσιεύτηκε ἤδη στὰ «Πρακτικά», Θεσσαλονικὴ 1984, 43-48. Γιὰ τὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, βλ. τῶρα Εὐ ἀ γ γ ἔ λ ο υ Κ ω φ ο ὦ, Ὁ Ἑλληνισμὸς στὴν περίοδο 1869-1881, Ἀθήνα 1981 (ἀνατύπωση, μὲ συμπληρώσεις, ἀπὸ τὸν Π' τόμο τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τῆς «Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν»). Μερικοὶ Ροῦμάνοι συγγραφεῖς συνεχίζουν νὰ θυσιάζουν στὸν βομὸ τοῦ σφωβιτισμοῦ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ νὰ γράφουν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ «προβλήματος τῶν Ἀρωμῶνων» στὴν Ἑλλάδα. Βλ. σχετικὰ στοὺς Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο υ Κ. Χ α τ ζ ὀ π ο υ λ ο υ, Οἱ Ἀρωμῶνοι καὶ τὸ ὀδοιπορικὸ τοῦ D. Bolintineanu στὴ Μακεδονία, «Βαλκανικὴ Βιβλιογραφία», παράρτημα τόμ. VII (1978), Θεσσαλονικὴ 1982, 27-45. Πρβλ. ἀκόμα, τὰ «Πρακτικά» τοῦ Διεθνoῦς Ἱστορικοῦ Συμποσίου (Βόλος, 27-30 Σεπτεμβρίου 1981)», Ἀθήναι 1983, ὅπου δημοσιεύεται πλῆθος μελετῶν στὰ πλαίσια τοῦ πιὸ γενικοῦ θέματος: «Ἡ τελευταία φάση τῆς Ἀνατολικῆς Κρίσεως καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς (1878-1881)».

ραν στα μέρη αυτά ήταν τα ελληνικά: «Νά φέρουμε τὸ Ρωμαϊκό», ἔλεγαν.

Τὸ 1862, οἱ Μπαδραλέξηδες παρέστησαν στὴν ἐξοψη τοῦ βασιλιά Ὁθωνα, ὁ ὁποῖος κατηγορήθηκε ὅτι δὲν ἐργάστηκε μὲ ζήλο γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς Μεγάλης Ἰδέας, παρόλο ποὺ ἡ Ρωσία εἶχε δηλώσει ρητὰ ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχει ἐλπίδες γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπίσης, παρέστησαν στὴ στέψη τοῦ Γεωργίου Α', τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας τῆς Δανίας. Ἐγνώριζαν ὅλες τὶς κινήσεις, ποὺ ἔκαμναν οἱ πολιτικοὶ παράγοντες, οἱ ὅποιοι ἀνέτρεπαν συχνὰ τὶς κυβερνήσεις. Ἔτσι, στὸ περιβάλλον, ὅπου ἔζησαν στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν τους, θεμέλιωσαν ἀκόμα περισσότερο τὶς σχετικὲς ἀποφάσεις τους.

2. Ἐπιστρέφουν στὸ Σέλι καὶ προπαγανδίζουν γιὰ τὴ «Μεγάλη Ἰδέα»

Σὲ ὅλα τὰ χρόνια ποὺ σπούδαζαν, τὶς διακοπὲς τὶς περνοῦσαν στὸ σπίτι τους, στὸ χωριὸ Σέλι τῆς Βέροιας. Τότε, γνώρισαν ὅλα τὰ γύρω χωριά, τόσο τὰ βλάχικα ὅσο καὶ τὰ ἄλλα, καὶ προσπαθοῦσαν μὲ τὴ δημοτικότητα, ποὺ εἶχαν κληρονομήσει ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους, νὰ ἐπεκτείνουν τὶς γνωριμίες καὶ τὴ φιλία μὲ πολλοὺς κατοικοὺς αὐτῶν τῶν χωριῶν. Ἔτσι, οἱ φίλοι τους μὴήθηκαν καὶ ἔγιναν θερμοὶ συναγωνιστὲς τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ποὺ ἐπέδωκαν (νὰ πραγματοποιήσουν). Στὴν ἐνέργεια αὐτὴ ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ καὶ ἐργάζονταν μὲ τέτοιο σύστημα, ὥστε νὰ μὴ δίνουν ὑποποτικὸ στόχο, γιὰτὶ ἀλλιώτικα ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ πέσουν σὲ παγίδα.

Ἡ πόλη Νάουσα, ποὺ εἶχε καταστραφεῖ, σὲ μικρὸ διάστημα κτίσθηκε πάλι χάρις στὶς οἰκογένειες τῶν Βλάχων, τῶν Γραικῶν καὶ τῶν ἄλλων, ποὺ ἦλθαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἀπὸ τὰ γύρω χωριά (τὰ ὅποια εἶχαν καὶ αὐτὰ τὴν ἴδια τύχη, μὲ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821) καὶ ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτὴ μόνιμα¹.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης προσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν γνωριμίες καὶ φίλους καὶ στὴ Νάουσα μὲ τὴ μεσολάβηση μερικῶν συμβαθητῶν τους στὴ σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν. Μὲ μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν στενεὲς σχέσεις, ἐπειδὴ ἦσαν μορφωμένοι καὶ αἰσθάνονταν ὅπως καὶ αὐτοί. Τοὺς μύησαν λοιπὸν στὰ σχέδιά τους, ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμοι στὴν κατάλληλη στιγμή.

Μία ἀτυχία ἀνάγκασε καὶ τοὺς δύο νὰ διακόψουν τὶς σπουδὲς τους: Τὸ ἔτος 1867 ὁ Γεώργιος Μπαδραλέξης, πατέρας τοῦ Πέτρου (ποὺ ἦταν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ γερὸ μυαλὸ τῆς οἰκογένειας καὶ ὄλου τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ Ξηρολίβαδου), μετὰ ἓνα κρουολόγημα σὲ ἓνα ταξίδι στὴ Θεσσαλία, ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Τὸ γεγονός τοῦτο λύπησε πολὺ τὴν οἰκογένεια, τὴν ὁμάδα του, ὄλο τὸ χωριὸ καὶ ὄλους τοὺς γνώριμους. Ὁ ἀδελφός του Δημήτριος ἔμεινε μό-

1. Βλ. σχετικὰ τοῦ Γιώργου Χ. Χιονίδη, Ζητήματα φορολογίας..., ὅ.π.

νος, χωρίς να είναι κατάλληλος για τη μεγάλη επιχείρησή τους και τη διεύθυνσή της, γι' αυτό αποφασίστηκε να διακόψουν τις σπουδές οι νέοι Πέτρος και Παύλος και να μείνουν στο σπίτι, στη διαχείριση σαν έγγραμματα που ήταν.

Αυτοί, από την αρχή κατάλαβαν σε ποιά κατάσταση βρίσκονταν και απεφάσισαν να ελαττώσουν τον αριθμό των ζώων και να τοποθετήσουν τα χρήματα σε κτήματα και καλλιεργήσιμα χωράφια. Στα συχνά ταξίδια που έκαναν σε διάφορα χωριά του κάμπου και τότε στην Κατερίνη, τότε στη Νάουσα και στα Γιαννιτσά, έρχονταν σε επαφή με τους Βλάχους κτηνοτρόφους, οι οποίοι ξεχείμαζαν τα κοπάδια τους στην περιφέρεια αυτών των πόλεων. Έτσι, τους δόθηκε ή ευκαιρία να γνωρίσουν πολλά χωριά που κατοικούνταν από Γραικούς και Βουλγαρόφωνους και ήταν όλα τσιφλίκια Τούρκων μπέηδων.

Στα χωριά αυτά κάθονταν και οι Βλάχοι κτηνοτρόφοι που ξεχείμαζαν τα πρόβατά τους. Για τις οικογένειές τους νοίκιαζαν από αυτούς ένα δωμάτιο και πλήρωναν για ένοικιο μονάχα μία βελέντζα, της οποίας ή αξία ήταν, για μέν τους κτηνοτρόφους πολύ μικρή, ενώ για τους γεωργούς μεγάλη, γιατί οι γυναίκες τους δεν ήξεραν να τις φτιάξουν.

3. *Η περιοχή Κολινδρού-Ελευθεροχωρίου*

Στη μέση του δρόμου από Βέροια προς Κατερίνη βρίσκεται ο Κολινδρός¹ σε μία θαυμάσια τοποθεσία, με πληθυσμό τρεις χιλιάδες κατοίκους,

1. Βλ. για τον Κολινδρό στο βιβλίο της Κλεοπάτρας Πολυζού-Μαμέλη, 'Ιστορία Κολινδρού, Θεσσαλονίκη 1972. Για την επανάσταση του Κολινδρού στα 1878 βλ. και τα προαναφερθέντα βιβλία των Ευάγγελου Κωφού και Γ.ω. Νοτάρη, δ. π., όπου και βιβλιογραφία. Ο κ. Ευάγγελος Κωφός ετοιμάζει την έκδοση της εξιστορήσεως των γεγονότων από τον επίσκοπο Κίτρους Νικόλαο, που περιέχει πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία. Βλ. Ευάγγελου Κωφού, 'Ο επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος και η επανάσταση του 1878: Τα ανέκδοτα απομνημονεύματά του, «Μακεδονικά» 20 (1980) 193-207. Την πρώτη όμως αφήγησή των γεγονότων, από τον επίσκοπο Νικόλαο, δημοσίευσε ήδη ο Μιλτιάδης Δ. Σεϊτζάνης, δ. π., 164-173. Για τον επίσκοπο Νικόλαο βλ. ακόμα Ευάγγελο Γ. Καμαριανάκη, 'Ηρωικοί και πνευματικοί μορφαί της Θράκης, εκδ. 5η, 'Αλεξανδρούπολις 1974, 123-138, όπου και βιβλιογραφία, Γ.ω. Νοτάρη, 'Ο επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος και η επανάστασις 1878 στη Μακεδονία, «Μνημοσύνη» 1 (1967) 87-99, και 'Ιεζεκιήλ, μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, 'Η έθνικη επανάστασις του 1878 και ο Θραξ επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος, «Θρακικά» 4 (1933) 200-206, και ανάπτυξη, 'Αθήναι 1933, όπου και (αναρίθμητη) πρόσθετη σελίδα, στο τέλος, με άλλες πληροφορίες, όπως και το (εκλαϊκευμένο) άρθρο του Έμμανουήλ Πρωτοψάλτη, 'Ο επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος, περ. «Ό Έλληνισμός του Έξωτερικού», τχ. 254 (Μάρτιος 1974) 7-8. Για τα γεγονότα στην περιοχή Κολινδρού στα 1821-1822 βλ. Γεωργίου Χ. Χιονίδη, 'Η εκστρατεία..., δ. π., 22, 24-26, 28, 32-33, σημ. 2, και 34. Για τον Κολινδρό βλ. και το πρόσφατο βιβλίο του Θ. Παπαζώτου, Κεμήλια του Κολινδρού, Θεσσαλονίκη 1985.

πού ήταν κυρίως Γραικοί και δλίγοι Βλάχοι. Οί κάτοικοι ήσαν γεωργοί και ιδιοκτήτες στά κτήματα πού καλλιεργούσαν, δηλαδή τὸ χωριὸ ἦταν κεφαλοχώρι. Ἡ κομόπολη βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα, γύρω στά 12 χιλιομέτρα ἀπὸ τὴν παραλία. Ἐδῶ ἦταν ἡ ἔδρα ἀρχιερέα.

Ἐτσι, ὁ Κολινδρὸς θεωροῦνταν κατάλληλος γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ σχεδίου γιὰ τὸ μέλλον. Ὅλοι οἱ κάτοικοί του ἦσαν χριστιανοί και δὲν ὑπῆρχε φόβος γιὰ προδοσία, γιατί ὁλος ὁ κόσμος ζητοῦσε νὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὸν ἀγαρηνὸ ζυγὸ.

Οἱ Μπαδραλέξηδες βρῆκαν στὸν Κολινδρὸ και ἀγόρασαν μερικά κτήματα γιὰ νὰ εξασφαλίσουν τὴ χειμερινὴ βοσκή γιὰ τὰ κοπάδια, ἐνῶ γιὰ τὴ θερινὴ πήγαιναν στὴν περιφέρεια τῆς Βέροιας, στὸ βουνὸ Δόξα (Βέρμιο).

Ἀπὸ τὸν Κολινδρὸ μέχρι τὸ Ἐλευθεροχώρι¹ (δπου βρισκόταν τὸ λιμάνι γιὰ καράβια μὲ πανιά) ἡ ἀπόσταση ἦταν 12 χιλιόμετρα και ἀπὸ κεῖ μέχρι τὴ Θεσσαλονίκη ἡ ἀπόσταση μὲ καράβι ἦταν ἔξ ὄρες.

Ὁ Πέτρος και ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης ἔπρεπε νὰ πηγαινουν συχνὰ στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ ἐνημερώνονται γιὰ τὴν πορεία τῆς πολιτικῆς καταστάσεως (γενικὰ στὴν Εὐρώπη και εἰδικὰ στὴ Βαλκανικὴ) πού παρακολουθοῦσαν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Στὸ Ἑλληνικὸ Προξενεῖο τῆς Θεσσαλονικῆς ἦταν ἐπικεφαλῆς ἓνας μεγάλος πατριώτης, πού λεγόταν Ντουμπιγῶτης (sic)². Ἡ πόρτα τοῦ προξενείου ἦταν ἀνοιχτὴ γιὰ αὐτούς, ὅποιαδήποτε ὥρα, μέρα και νύχτα. Πολλὲς φορὲς εἶχαν συμβούλιο μὲ τὸν πρόξενο.

4. Οἱ διαμάχες στὴ Βαλκανικὴ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Σέρβων και τῶν Βουλγάρων

Ἡ Μεγάλὴ Ἰδέα δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ πραγματοποιηθεῖ παρὰ μὲ ἐντατικὴ ἐργασία, στὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐνωμένοι οἱ ἰθύνοντες χριστιανοί (ὄλοι τῆς Βαλκανικῆς). Ἀπὸ καιρὸ, οἱ χριστιανοί διαιρέθηκαν:

Οἱ Σέρβοι ἱδρυσαν δικὸ τους αὐτόνομο κράτος, μὲ γλώσσα, γράμματα και ἐκκλησία σερβικὴ. Οἱ Βούλγαροι ἐργάζονταν ἐπίσης ἐντατικὰ γιὰ νὰ ἱδρῦσουν ἐθνικὸ βουλγαρικὸ κράτος, μὲ γλώσσα, γράμματα και ἐκκλησία δικὴ τους. Ἡ ρῆξη μεταξὺ Βουλγάρων και Ἑλλήνων γινόταν συχνὰ. Οἱ

1. Γιὰ τὸ Ἐλευθεροχώρι βλ. στοῦ Γεωργίου Χ. Χιονίδη, ὀ.π., 21, 24-27, 30, 39 και 60.

2. Πρόκειται γιὰ σύγχυση τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Ἑλλῆνα γεν. προξένου στὴ Θεσσαλονικὴ Κωνσταντίνου Βατικιώτη μὲ τὸν στρατιωτικὸ ἀρχηγὸ τῆς ἐκστρατείας Κοσμὰ Σ. Δουμπιγῶτη. Πολλὰ σχετικὰ βλ. στά βιβλία τῶν Ἰω. Νοτάρη (γιὰ τὴν οἰκογένεια Δουμπιγῶτη βλ. ὄσα γράφονται κυρίως στὴ σημ. 1 τῶν σ. 186-187), Εὐάγγ. Κωφοῦ και Μιλτ. Σετζάνη, ὀ.π. Πρβλ. ἀκόμα (γιὰ τὸν Δουμπιγῶτη) και στοῦ Λεωνίδα Βούλγαρη, ὀ.π., 250.

Βούλγαροι είχαν διώξει πολλούς Έλληνες μητροπολίτες από τις πόλεις που σήμερα κατέχουν με την άνοχη των τουρκικών άρχων, οι όποιες ευνουσαν αυτή την κατάσταση (σύμφωνα με τὸ ἀξίωμα: «Διαίρει καὶ βασίλευε») καὶ δὲν συμπαθούσαν διόλου τοὺς Ἑλληνες μετὴ Μεγάλη Ἰδέα.

Τὸ 1870 οἱ Βούλγαροι, μετὴ σουλτανικό διάταγμα, ἴδρυσαν στὴν Κωνσταντινούπολη τὴ Βουλγαρική Ἐξαρχία.

Πρὸς τὸ παρόν, λοιπόν, γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς Μεγάλης Ἰδέας δὲν ἔμεναν παρὰ οἱ Γραικοί, τὸ βλάχικο στοιχείο (πού ἀποτελοῦνταν ἀπὸ πολλοὺς καὶ δραστήριους) καὶ μερικοὶ ἑλληνίζοντες βουλγαρογλωσσοί, ἐνῶ νορίτερα ἀγωνίζονταν γιὰ τὸν αὐτὸ σκοπὸ (δηλαδή γιὰ τὸ διώξιμο τῶν Τούρκων) ὅλοι μαζί οἱ λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς. Τώρα ὁμως καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνταγωνιστὲς προσπαθοῦσε νὰ ἐπεκτείνει τὴ μορφωτικὴ ἐπιρροή του στὴν ὀθωμανικὴ ἐπικράτεια γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμος τὴ στιγμή πού θὰ κατέρρεε ἡ αὐτοκρατορία, ὥστε νὰ ἀρπάξει ὅσες μποροῦσε περισσότερες ἐπαρχίες.

5. *Οἱ Βλάχοι κτηνοτρόφοι ἐκμεταλλεύονται τὰ βοσκοτόπια τῶν περιοχῶν τῆς Βέροιας, τῆς Κατερίνης καὶ τῶν Γιαννιτῶν*

Μεταξὺ τῶν χωριῶν Κάτω Σέλι (Κάτω Βέρμιο) καὶ Ἄνω Σέλι (Ἄνω Βέρμιο), πού κατοικοῦνταν (τὸ τελευταῖο) ἀπὸ Ἀρβανιτόβλαχους μετὴ σέλιγκα τὸν Βασίλη, καὶ τοῦ χωριοῦ Ξηρολίβαδου ὑπῆρχε ἀγάπη καὶ ὁμόνοια.

Οἱ Κάτοικοι τοῦ Ἄνω Σελίου προερχόνταν ἀπὸ τὴν Ἠπειρο, ἐνῶ τῶν ἄλλων χωριῶν κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀβδέλλα, τὴ Σαμαρίνα καὶ ἀπὸ ἄλλα χωριά τῆς Πίνδου. Αὐτοί, καὶ ἐδῶ συνέχιζαν τὸ σύστημα νὰ συμπεθεριάζουν ἀναμεταξύ τους. Ἔτσι, ἓνα ἀγόρι τοῦ Τσάρα ἀπὸ τὸ Ξηρολίβαδο παντρεύθηκε μετὴ ἓνα κορίτσι τοῦ Μπαδραλέξη ἀπὸ τὸ Κάτω Σέλι καὶ ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης πῆρε γιὰ γυναίκα του κόρη τοῦ Στέργιου Χατζηγῶγου ἀπὸ τὸ Ξηρολίβαδο καὶ τὴν ἄλλη κόρη του τὴν παντρεύτηκε ὁ Γεώργιος (Γίτσης) Τσουμέτης ἢ Παπαδημητρίου ὅπὸ τὸ Σέλι. Τότε ἦλθε ὁ τσελιγκας Καπρίνης ἀπὸ τὴ Σαμαρίνα μετὴ καμιά εικοσαριά οικογένειες, μετὴ τρεῖς χιλιάδες γιδοπρόβατα καὶ μετὴ ἀγέλη ἀπὸ φοράδες.

Τὰ τσελιγκάτα τοῦ Ξηρολίβαδου εἶχαν περισσότερα γίδια, τὰ ὅποια τὰ κρατοῦσαν στὰ ριζὰ τοῦ Βερμίου πρὸς τὴ Βέροια, γιὰτὶ ὑπῆρχαν ἄφθονοὶ θάμνοι ἀπὸ πουνάρι, μετὴ φύλλωμα πού διατηρεῖται χλωρὸ καὶ τὸν χειμῶνα καὶ εἶναι πολὺ καλὴ τροφή γιὰ τὰ γίδια.

Ὅλα τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους τῆς Βέροιας, τῶν Γιαννιτῶν καὶ τῆς Κατερίνης τὰ εἶχαν Βλάχοι καὶ τὰ κατεῖχαν ἔτσι:

Ὁ Τίκας, ὁ Δούμας, ὁ Παπαστεργίου, ὁ Γιάκας, ὁ Πατάξης καὶ ἄλλοι ἦσαν στὰ Γιαννιτῶν.

Στὴ Βέροια τὰ εἶχαν ἔτσι: Ὁ Χατζηγῶγος εἶχε ἰδιόκτητο κτῆμα σιὸν

‘Αηγιάννη¹. ‘Ο Καπρίνης ήταν εγκατεστημένος στην Τόπλιανη (Γεωργιανός), ο Μπουκουβάλας στο Κουμανίτσι (Κομνήνιο). ‘Ο Νικόλαος Θανασιόκας, ο Μπλιλόκας και Σαγρής στο Διχαλεύρι². ‘Ο Γιώτου, ο Ζεάνας Ντάσιου στα Μονόσπιτα και στο Τουρκοχώρι (Πατρίδα). ‘Ολοι ήταν με τις ομάδες τους.

Στην περιφέρεια της Κατερίνης (τά κατείχαν) ως έξη: Στο Κίτρος ήταν ο ‘Αρβανιτόβλαχος Βασίλης, στη Χράνη και στο Νιόκαστρο³ ο Χρήστος Ζέγας, που τὰ είχαν ιδιόκτητα και τὸ καλοκαίρι, με τις διακόσιες οικογένειες, έβγαιναν στο Μορίχοβο. Στο ‘Ελευθεροχώρι ήταν ο Παναγιώτης Βέρος και στην Παλιονέστανη και στα άλλα γύρω μανδριά ήταν ο Μπαδραλέξης με την ομάδα του.

Και μιά και όλοι αυτοί οί κτηνοτρόφοι κατείχαν όλα τὰ βουνά και τούς κάμπους τών περιφερειών της Βέροιας, της Νάουσας, της Έδεσσας, τών Γιαννιτσών και της Κατερίνης και όλος αυτός ο κόσμος ποθοῦσε νά ἀπαλλαγεί ἀπό τὸν τουρκικό ζυγό, ο Πέτρος και ο Παῦλος Μπαδραλέξης, που ήταν επικεφαλής όλης αὐτῆς της κινήσεως, βρήκαν τὸ κατάλληλο ἔδαφος για νά ἐκμεταλλευτοῦν αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάσταση τών ἀνθρώπων αὐτῶν, ὥστε σὲ ὦρα ἀνάγκης νά βροῦν σὲ τούτους ἀποκούμπι. Αὐτὴ ήταν ἡ κατάσταση κατὰ τὸ ἔτος 1871.

6. Προετοιμάζεται τὸ κίνημα

Τὸ κίνημα προετοιμάζαν κρυφά ο Παῦλος και ο Πέτρος Μπαδραλέξης με τούς ἄλλους κορυφαίους της Βέροιας και της Νάουσας, μεταξύ τών οποίων ήταν και ο Περδικάρης⁴.

1. Πρόκειται για τοπωνύμιο της περιοχῆς της Βέροιας, όπου ἄλλοτε ὑπῆρχε μεγάλο χωριό, ὁ ‘Αγιος ‘Ιωάννης («‘Αι-Γιάννης»), τὸ ὁποῖο καταστράφηκε (πυρπολήθηκε) σὲ γεγονότα, μᾶλλον, της ἐπανάστασεως τοῦ 1822. Σχετικὰ στοιχεῖα θὰ δημοσιεύσω στὸν 3ο τόμο τοῦ προαναφερμένου βιβλίου μου.

2. ‘Ηταν ἀξιόλογο χωριὸ στὴν περιφέρεια της Βέροιας, όπου γεννήθηκε και ο Γέρο Καρατάσος. (‘Ο Γ ρ η γ ὀ ρ ι ο ς ‘Α θ. Ν α σ ι κ α ς, δ.π., 16, γράφει ὅτι ἡ Σμίξη κτίστηκε γύρω στὰ 1500-1550 ἀπὸ 14-15 οἰκογένειες, στίς ὁποῖες προστέθηκαν ὕστερα ἄλλες τρεῖς οἰκογένειες, μεταξύ τών οποίων ἡ μία ήταν τοῦ Καρατάσου, ἀπὸ τὴν Τζουντίνα (σημερινὸ Δίκορφο-Δικόρφο) ‘Ιωαννίνων, ὅπως, ὁμως, μοῦ διευκρίνισε (σὲ τηλεφωνικὴ ἐπαφή μας) ὁ συγγραφέας (27-4-1984) δὲν πρόκειται για τὴ γνωστὴ οἰκογένεια τών Μακεδόνων ἀγωνιστῶν). Καὶ τὸ χωριὸ αὐτὸ (δηλαδὴ τὸ Διχαλεύρι) καταστράφηκε στὰ χρόνια της ἐπανάστασεως τοῦ 1822. ‘Εχω συγκεντρώσει και γι’ αὐτὸ ἀρκετὸ ὕλικό, πού θὰ δημοσιευθεῖ στὸ ἴδιο βιβλίο μου.

3. Πρόκειται ἀσφαλῶς για τὸ γνωστὸ χωριὸ Νεόκαστρο, της περιοχῆς Μελίκης ‘Η-μαθίας. Συμμετέτρε στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1878. Βλ. Μ ι λ τ ι ἄ δ ο υ Δ. Σ ε ι ζ ἄ ν η, δ.π., 166 και 174, και Ε ὑ ἄ γ γ. Κ ω φ ο ὕ, δ.π., 311.

4. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ κεμένου τοῦ Παναγιώτη (Γιώτη) Ναοῦμ, ὁ μεταφραστῆς του

Δέν ήταν όμως δυνατό νά έχει καλά αποτελέσματα τὸ κίνημα τοῦτο χωρίς σοβαρὴ ἐνίσχυση ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κράτος. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Ἑλλάδα βρισκόταν σὲ ἐλλεινὴ κατάσταση ἀπὸ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀποψη: Οἱ κυβερνήσεις ἦσαν στὴ διάθεση τῶν καπεταναιῶν, οἱ ὅποιοι ἔκαναν τοῦ κεφαλοῦ τους χωρίς νά ἔχουν συναίσθηση τοῦ ἀληθινοῦ ἔθνικοῦ χρέους. Αὐτοὶ συνεδύαζαν τὸ συναίσθημα αὐτὸ μὲ τὰ συμφέροντα, μὲ τὸ χουζοῦρι καὶ μὲ τὴν καλοπέρασή τους.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οἱ εὐρωπαϊκὲς δυνάμεις πίεζαν τὸ τουρκικὸ κράτος γιὰ νά κάμει ὅσο τὸ δυνατό περισσότερες μεταρρυθμίσεις. Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν σὲ ἀναμονή, μιὰ ἀναμονὴ ἡ ὅποια δέν εἶχε τέλος μέχρις ὅτου ὁ μέγας μεταρρυθμιστὴς Μιδάτ πασάς μὲ τὸ κόμμα του ἀνατρέπει τὸν σουλτάνο Ἀζίζ, τὸ 1876, καὶ τὸν ἀντικατέστησε μὲ τὸν ἀνεψιὸ του, τὸν σουλτάνο Μουράτ, τὸν ὁποῖο όμως δέν κατόρθωσε νά κρατήσει στὸν θρόνο του περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ σουλτάνου Ἀζίζ (τὸ 1876) ἡ Σερβία ἐνωμένη μὲ τὸ Μαυροβούνιο ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν Τούρκων. Τρεῖς στρατιεῖς τουρκικοῦ στρατοῦ κινήθηκαν ἐναντίον τους. Ἄλλες ὀρδὲς μασιμπούζουκιδῶν (ἀτάκτων) Ἀλβανῶν κίνησαν καὶ κατέκλυσαν τὸν κάμπο τῆς Θεσσαλονίκης,

(Γ. Καπρίνης) εἶχε προσθέσει στὸ κείμενο τὰ ἐξῆς, στὰ ἑλληνικά: «καὶ ὁ Γεώργιος Χατζηγῶγος ἀπὸ τῆ Βέροια, ὅπου τὰ μυστικὰ συμβούλια γίνονταν ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸ σπίτι τῶν Χατζηγῶγῶν (νῦν οἰκία Ζάννου) καὶ ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης ἦταν γαμπρὸς ἀπὸ ἀδελφῆ τῶν Χατζηγῶγῶν». Ἐξάλλου, ἔγραψε καὶ τὰ ἐξῆς, στὰ ρουμάνικα (πίσω ἀπὸ τὴν ἀντιστοιχῆ σελίδα τῶν ἀναμνήσεων), ποῦ δέν τὰ μετέφερε όμως στὸ μεταφρασμένο, στὰ ἑλληνικά, κείμενο: «Γιὰ τὸ θέμα τῶν μυστικῶν συμβουλίων ξέρω καλά, γιατί μᾶς τὰ ἱστοροῦσε μία ἀπὸ τίς νύφες τῶν Χατζηγῶγῶν, ἡ γυναίκα τοῦ Ἀποστόλη Χατζηγῶγου, ποῦ ἦταν ἀδελφῆ τοῦ πατέρα μου. Μᾶς διηγόταν, λοιπόν, ὅτι, ὄντας μὲ τίς δύο ἄλλες νύφες τῶν Χατζηγῶγῶν νέες καὶ δουλεύοντας ὅλη μέρα στὴ λάτρα τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὴν περιποίηση τῶν παιδιῶν τους, περιμέναν πότε νά νυχτώσει γιὰ νά ἀναπαυθοῦν. Ὅταν τὸ βράδυ ἐφθάναν ἐπισκέπτες γιὰ συμβούλια αὐτὲς δυσανασχετοῦσαν γιατί πολλὰ φορὲς ἔμεναν ξάγρυπνες ὅλη τὴ νύχτα, ἀφοῦ ἦσαν ὑποχρεωμένες (σύμφωνα μὲ τίς τότε συνήθειες), σὰν νύφες, νά περιποιηθοῦν ἐκεῖνες τοὺς ἐπισκέπτες, μὲ κοφίδες καὶ τσαί καὶ ἔπρεπε νά γεμίζουν συνέχεια τοὺς ναργιλέδες μὲ καπνὸ. "Φανταστεῖτε", μᾶς ἔλεγε ἡ θεία μου, "τί βάσανο ἦταν γιὰ μᾶς νά μᾶς φωνάζουν ἡ ὥρα 2-3 τὰ ξημεράματα γιὰ νά γεμίζουμε τοὺς ναργιλέδες μὲ καπνὸ καὶ νά τοὺς κάνουμε τὸν 5ο ἢ καὶ τὸν 7ο καφέ". Αὐτὰ τὰ γράφω ἐγώ, ὁ Γεώργιος Καπρίνης, γιατί ὁ θεὸς μου Γιώτας (πρωτεξάδελφος τῆς μητέρας σου) δέν τὰ γράφει, εἶτε γιατί δέν τὰ ἤξερε, εἶτε γιατί τὰ λησμόνησε». Ἡ μετάφραση (ἐδῶ) στὰ ἑλληνικά εἶναι τῆς δ. Βιργινίας (Τζίνας) Γ. Καπρίνη, τὴν ὁποία εὐχαριστῶ καὶ ἀπ' ἐδῶ. Ἄσχετα μὲ τὴν ἀλήθεια ἢ τὴν ἀκρίβεια τῆς προσθήκης τοῦ Γ. Καπρίνη τὴν καταχωρῶ, γιατί μᾶς δίνει μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ συγγενικὴ σχέσι μεταξὺ τοῦ Μπαντραλέξη, τοῦ συγγραφέα καὶ τοῦ μεταφραστῆ τῶν ἀναμνήσεων. Ὁ γιὸς τοῦ Γιώργου Χατζηγῶγου Δημοσθένης («Τένης») Χατζηγῶγος ἦταν ὁ ἡγέτης τῶν Βλάχων τοῦ Ξερολιβάδου, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν παρασκευὴ καὶ τὸ ἐμπόριο τυροκομικῶν προϊόντων στὴν Ἑλλάδα καὶ οὗτο ἐξωτερικῶ. Πέθανε τελευταῖα (27-6-1982) καὶ κηδεύτηκε στὴ Βέροια.

τυραννώντας και λεηλατώντας τὸν πληθυσμὸ καὶ μάλιστα μπροστά στα μάτια τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες ἀδυνατοῦσαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν. Πήγαινε ἡ ὁμάδα στὰ τσελιγκάτα, καθόταν, ἔπινε, ἔτρωγε ψημένα ἀρνιά καὶ κριάρια καὶ ὅταν σηκόνονταν νὰ φύγουν ζητοῦσαν νὰ πληρωθεῖ ὁ κόπος τῶν δοντιῶν τους («ντὶς παρασί») σὲ χρῆμα!! Τόσο εἶχε παραγίνει αὐτὴ ἡ κατάσταση, ὥστε καὶ οἱ πιὸ ψύχραιμοι καὶ φιλήσυχοι ἄνθρωποι ἐρεθίστηκαν καὶ ἔπαθαν καὶ τὰ νεῦρα τους.

Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ σερβοτουρκικοῦ πολέμου τὸ ἑλληνικὸ κράτος δὲν κουνήθηκε διόλου, οὔτε μάλιστα καὶ μετὰ τὴν πτώση τοῦ σουλτάνου Μουράτ καὶ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ σουλτάνου Χαμίτ, ὅταν ἡ Ρωσία κήρυξε τὸν πόλεμο.

Ἄδικα ἔτρεχαν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος Μπαδραλέξης, ὁ Παναγιώτης Βέρος, ὁ Σαφαρίκας καὶ οἱ ἐξέχοντες Βεροιώτες καὶ Ναουσαῖοι στὸν Ἑλληνα πρόξενο Ντουμπιάτη, γιὰ νὰ μεσολαβήσει στὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι, γιὰ νὰ τοὺς στείλει ἐνισχύσεις σὲ ὅπλα καὶ στρατό, ὥστε νὰ κηρύξουν τὴν ἐπανάσταση. Τὸ ἑλληνικὸ κράτος, ποὺ τότε διοικοῦνταν ἀπὸ τὸν γέροντα Κανάρη (ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο: «Ἐθνικὸς ἀνὴρ»), κατόπιν παρεμβάσεως τῆς Ἀγγλίας, δὲν θέλησε νὰ ἀναμειχθεῖ σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο, ποὺ ἔκαμε ἡ σλαβικὴ φυλὴ ἐναντίον τῶν Τούρκων. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ πληθυσμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου εἶχε ἐπαναστατήσει, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς Δυτ. Μακεδονίας ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐξεγερθοῦν. Γύρω στὰ τέλη τοῦ 1877 κατάρταξε τὸ σφάλμα τῆς ἡ κυβέρνησι, παραιτήθηκε καὶ ἀνέλαβε ὁ Κουμουνοδότης γιὰ νὰ σώσει ὅ,τι ἔμεινε νὰ σωθεῖ.

7. *Ξεφορτώνεται ὀπλισμὸς (στὸ Ἑλευθεροχώρι)*

Μετὰ τὴν ἐπίμονη παράκλησι τῶν ἀρχηγῶν τῆς κινήσεως τῆς Μακεδονίας, ἡ κυβέρνησι Κουμουνοδότηρου ἔστειλε δύο καράβια μὲ πανιά φορτωμένα μὲ ὅπλα, μπαρούτι καὶ βόλια¹. Δυστυχῶς τὰ ὅπλα ἦσαν «τσακματοῦρες» (ἐμπροσθογεμῆ), ἐνῶ οἱ Τούρκοι εἶχαν ὅπλα «μαρτίνια»².

Τὰ καράβια ἦρθαν στὸ πέλαγος καὶ περίμεναν τὸ σύνθημα νὰ πλευρῖσουν στὴ σκάλα τοῦ Ἑλευθεροχωρίου, ἀλλὰ τοῦτο ἦταν πιά ἀδύνατο, γιατί φύλαγαν ἐκεῖ οἱ Τούρκοι. Κοντὰ ὅμως στὸ Ἑλευθεροχώρι ὑπῆρχε ἄσος

1. Βλ. σχετικὰ στοῦ Μιλιτιάδου Δ. Σετζάνη, ὁ.π., 151 καὶ 165, καὶ στοῦ Ἰωάννου Σ. Νοτάρη, ὁ.π., 343-344 καὶ 338-339.

2. Γιὰ τὰ εἶδη τῶν ὀπλῶν («μαρτίνια», «σασσεπά», τὰ «ἐμπροσθογεμῆ» καὶ τὰ «ὀπισθογεμῆ»), βλ. στοῦ Εὐαγγέλου Κωφοῦ, Ἡ ἐπανάστασις..., σ. 32 σημ. 1, 103, 106, 108, 116, 201, 208, 233, 269, 306, 327, 337 καὶ 342, Ἰω. Νοτάρη, ὁ.π., 57 κ.έ. καὶ Λεωνίδα Α. Βούλαρη, ὁ.π., 172-173 σημ.*, σ. 239 σημ.* καὶ σ. 285.

ἀπὸ δρένια δένδρα, ποὺ ἀπλωνόταν μέχρι τὴν παραλία καὶ κάλυπτε γύρω στὰ 10 χιλιόμετρα. Σὲ αὐτὸ τὸ δάσος ἐργάζονταν Ἀρβανιτόβλαχοι, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν κάρβουνα ἀπὸ δρένια γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Κάθε μέρα φόρτωναν κάρβουνο ἀπὸ τὴ σκάλα σὲ ἓνα ἢ δύο καράβια, τὰ ὁποῖα στέλλονταν στὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ πρόξενος Ντουμπιγιάτης ἔστειλε τὸν γραμματέα του γιὰ νὰ παραγγεῖλει στὸν Παῦλο Μπαδραλέξη (στὸν Κολινδρὸ) καὶ στὸν Παναγιώτη Βέρο (στὸ Ἐλευθεροχώρι) νὰ πάρουν ὄλα τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε νὰ ξεφορτωθοῦν τὰ ὄπλα χωρὶς νὰ γίνεи τοῦτο ἀντιληπτό καὶ νὰ τὰ κρύψουν.

Τὴ φροντίδα αὐτὴ ἀνέλαβε αὐτοπροσώπως γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσει ὁ Παναγιώτης Βέρος. Ὁ τελευταῖος κάλεσε ὄλους τοὺς Ἀρβανιτόβλαχους καρβουνιαραίους καὶ τοὺς διέταξε νὰ σκάψουν λάκκους γιὰ καμίνια ἀμέσως, τὴν ἴδια νύχτα. Κάλεσε ἀκόμα καὶ ὄλους τοὺς τσομπαναραίους καὶ τοὺς ἀγωγιάτες γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν ἐκφόρτωση.

Ἐδῶ θὰ σημειώσω καὶ ἓνα ἀστεῖο ἐπεισόδιο: Ὁ καπετάνιος τοῦ καρβιου πῆγε στὸν Παναγιώτη Βέρο καὶ ἐπέμενε νὰ ξεφορτώσουν τὰ ὄπλα ἐκείνη τὴ μέρα. Ὁ Παναγιώτης Βέρος ὅμως εἶχε ἀντίθετη γνώμη, ὅτι δηλαδὴ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ γίνεи τὸ ξεφόρτωμα στὴ διάρκεια τῆς μέρας, διότι μποροῦσε νὰ γίνουν ἀντιληπτοί. Εἶπε λοιπὸν στὸν πλοίαρχο νὰ παραμείνει ἀνοιχτὰ τὴ θάλασσα καὶ νὰ φέρεи ὕστερα τὸ καράβι, τὴ νύχτα, κοντὰ στὸ δάσος γιὰ νὰ τὸ ξεφορτώσουν. Ὁ καπετάνιος ὅμως ἐπέμενε νὰ ξεφορτώσει γρήγορα καὶ νὰ φύγει, προφασιζόμενος ὅτι τέτοια διαταγὴ εἶχε ἀπὸ τὸν πρόξενον. Ὁ Βέρος ὀργίστηκε καὶ ἔβρισε μὲ πρωτόγονες φράσεις τὶς γυναῖκες τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ προξένου. Μετὰ πολλὰς μέρες ὁ Παναγιώτης Βέρος πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη. Συνάντησε στὸ καφενεῖο τὸν καπετάνιο καὶ πῆγαν μαζί στὸ Προξενεῖο. Ὁ πρόξενος μόλις τοὺς εἶδε, τοὺς κράτησε μὲ χαρὰ στὸ γεῦμα. Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, ἤρθαν στὰ κέφια καὶ ὁ πρόξενος εἶπε στὸν πλοίαρχο νὰ ἐπαναλάβει τὰ ὕβριστικὰ λόγια, τὰ ὁποῖα εἶπε ὁ Παναγιώτης Βέρος γιὰ τὴ γυναῖκα του. Τότε, ὁ πρόξενος φώναξε τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε ὅτι αὐτὸς εἶναι ποὺ τὴν ἔβρισε. Τέτοια οἰκειότητα καὶ θάρρος εἶχαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸν πρόξενον.

Ἡ ἐκφόρτωση ἔγινε κανονικά. Οἱ καρβουνιάρηδες ἔσκαψαν τὶς γοῦρνες. Ἦρθαν καὶ ὄλοι οἱ ἀγωγιάτες καὶ οἱ τσομπάνηδες. Τὰ καράβια ἄραξαν τὴ νύχτα κοντὰ στὸ δάσος καὶ μέχρι τὸ πρωὶ τέλειωσαν ὄλα. Οἱ καρβουνιαραῖοι τὰ ἔβαζαν στὰ καμίνια καὶ τὰ σκέπαζαν μὲ χῶμα, σὰν νὰ ἦσαν καμίνια, ἔτοιμα νὰ τὰ δώσουν φωτιά. Κανένας δὲν ἀντιλήφθηκε τίποτε. Ὑστερα, εἰδοποιήθηκαν οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὰ γύρω χωριά νὰ ἐπισκεφθοῦν, ἓνας ἓνας, τοὺς καρβουνιάρηδες καὶ μόλις ἔφθασαν ἐπὶ τόπου ἐφοδιάζονταν μὲ ὄπλα, βόλια καὶ μπαρούτι καὶ ἔτσι ἀρματώθηκαν ὄλοι, χωρὶς νὰ πάρει κανένας μυρουδιά.

8. *Αρχίζει η επανάσταση*

Τοὺς εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ τοὺς ἔστελναν πέντε χιλιάδες στρατό, ἀλλὰ δὲν ἦρθαν παρὰ μόνο εἴκοσι πέντε ἄνδρες. Ἐκεῖ βρισκόταν καὶ ὁ καπετάν Σπανοβαγγέλης¹ (ὁ ὅποιος ἦταν Σαρακατσιάνος) μὲ τὴν ομάδα του ἀπὸ τριάντα ἄνδρες. Ὑπῆρχαν καὶ κάμποσες, ἄλλες, πιὸ μικρές ομάδες. Ὅλο ὄλο συγκεντρώθηκαν καμιά τριακοσαριά ἄτομα².

Ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης ἐγκατέστησε τὸ στρατηγεῖο του στὸν Κολινδρό, μαζί μὲ τὸν δεσπότη καὶ τὸν Σπανοβαγγέλη. Ἐχοντας στὴ διάθεσή τους γύρω στοὺς τριακόσιους ἄνδρες, ἄρχισαν τὴ δράση τους στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ἀλιάκμονα, στὰ παλιὰ σύνορα, γιατί ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Ἡπειρος εἶχαν ξεσηκωθεί νωρίτερα.

Στὸν ποταμὸ Ἀλιάκμονα ἡ διάβαση γινόταν μὲ καράβια («σάλες») μὲ «σπάρτινα» (= σχοινιά)³. Τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1878 ἔκοψαν τὰ σχοινιά καὶ ἔτσι διακόπηκε ἡ συγκοινωνία, γιατί τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἀνοιξή τὸ ποτάμι κατεβάζει πολὺ νερὸ καὶ ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ ἔλθει ἐνίσχυση ἀπὸ τὴ Βέροια.

Μὲ τὸ πρῶτο δῶσαν φωτιά στὸ κονάκι τοῦ Γιαγιᾶ μπέη ἀπὸ τὸ χωριὸ Μελίκη⁴, ὁ ὅποιος ἦταν Ἀλβανὸς στὴν καταγωγή καὶ ὁ πιὸ τρομερὸς ἐχθρὸς

1. Πρόκειται, ἀσφαλῶς, γιὰ τὸν καπετάνιο Εὐαγγέλη-Βαγγέλη Χοστέβα. Βλ. γιὰ τοῦτον στὰ βιβλία τῶν Εὐδ. α γ γ. Κ ω φ ο ὕ, Ἰ ω. Ν ο τ ἄ ρ η, Μ ι λ τ. Δ. Σ ε ἰ ζ ἄ ν η καὶ Λ ε ω ν. Β ο ὕ λ γ α ρ η, δ.π., σὲ πολλὲς σελίδες τους.

2. Πραγματικά, τόσα ἄτομα ἀποτελοῦσαν τὸ σύνολο τῆς πολεμικῆς δυνάμεως τῶν ἐπαναστατῶν, ὅπως γράφουν (21.2.1878) ὁ μητροπολίτης Κίτρους Νικόλαος καὶ ὁ Παῦλος Δ. Πατραλέξης πρὸς τὸν Πρόξενο τῆς Θεσσαλονικῆς. Βλ. Εὐδ. α γ γ. Κ ω φ ο ὕ, δ.π., 311-312, πρβλ. ὁμοῦ καὶ τὴ σ. 154.

3. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θέση λεγόταν «Καράβι». Βλ. Γ ι ὠ ρ ῶ ο Χ. Χ ι ο ν ἰ δ η, Ἀνέκδοτα ἔγγραφα καὶ ἀγνωστα στοιχεῖα γιὰ κλεφταρματολοὺς καὶ γιὰ τὴν επανάσταση (1821-1822) στὴ Μακεδονία καὶ ἰδιαίτερα στὸν Ὀλύμπο, «Μακεδονικὰ» 20 (1980) 103-165 καὶ ἰδιαίτερα 114. Πρβλ. καὶ 109 καὶ 129. Ἡ κατασκευή γέφυρας ἀποφασίστηκε τὸ 1925. Βλ. σχετικά στοῦ Ἰ ω δ ν ν ο υ Π α π α δ ἄ κ η - Σ τ ἄ ἰ κ ο υ, Μισὸς αἰῶνας πολιτικῶν ἀγώνων καὶ ἔθνικῆς δράσεως, Ἀθῆναι 1974, 154-155. Τὰ πέρα ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ Ἀλιάκμονα (σὲ σχέση μὲ τὴ Βέροια) χωριά λέγονται «περατινά» καὶ οἱ κάτοικοί τους «περατινοί», μέχρι καὶ σήμερα, Βλ. σχετικά σὲ γράμμα τοῦ Κ. Κ. Βατικιώτη (22.2.1878) στοῦ Ἰ ω. Ν ο τ ἄ ρ η, δ.π., 221-224 καὶ συγκεκριμένα τὴ σ. 224.

4. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ τούτου, ὅπως καὶ ἄλλων χωριῶν τῆς περιοχῆς τῆς Βέροιας καὶ τῆς Νάουσας, συμμετείχαν σὲ τούτη τὴν επανάσταση γι' αὐτὸ καὶ ὑπέφεραν πολλὰ. Βλ. Μ ι λ τ. Δ. Σ ε ἰ ζ ἄ ν η, δ.π., 155, 166, 168, 174, 181-185 καὶ 197, Ἰ ω. Ν ο τ ἄ ρ η, δ.π., 113, 224-227, 232 κ.έ., 276, 284, 297, 302, 312, 318 καὶ 365, Εὐδ. α γ γ. Κ ω φ ο ὕ, δ.π., σὲ πολλὲς σελίδες καὶ ἰδιαίτερα στὴ σ. 88 σημ. 4, σ. 101-105, 108, 110, 113, 121, 125, 132, 153, 155, 162, 311, 334-336 καὶ 341, πρβλ. δὲ καὶ 348, ὅπου («ἐφρετήριο τοπωνυμίων») μνημονεύονται οἱ σελίδες· στίς ὁποῖες ἀναφέρεται ἡ συμβολὴ τῆς Βέροιας, πρόσθεσε ὁμοῦ καὶ τίς (παρალიφεθίσας) σελ. 88, 144, 153, 157 καὶ 158, τοῦ Ἰ δ ι ο υ, Ὁ ἐπίσκοπος Κίτρους Νικόλαος,

τῶν χριστιανῶν ἐκεῖνης τῆς περιφέρειας. Τὰ κοπάδια του, ἀπό δύο χιλιάδες πρόβατα, τὰ πῆραν καί τὰ χρησιμοποίησαν γιά τή διατροφή τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἀξανάτονα κάθε μέρα. Τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, καί σέ λίγο διάστημα, ὄλα τὰ κονάκια τῶν Τούρκων μπέηδων ἔγιναν στάχτη γιά ἐκδίκηση γιά ὄσα δεινά ὑπέφεραν ἀπό αὐτοὺς ὀλόκληρους αἰῶνες. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ὄμως δὲν πρόκειταν νὰ κρατήσει πολὺ, γιὰτὶ δὲν ἦλθε ὁ ἔλληνικὸς στρατός, ποὺ τοὺς εἶχαν ὑποσχεθεῖ. Ἡ κυβέρνηση Κουμουνδούρου ἦρθε στὰ πράγματα στὸ τέλος τοῦ 1877, ἀκριβῶς ὄταν ὁ ρωσο-ρουμανο-τουρκικὸς πόλεμος τέλειωνε. Δοκίμασε νὰ ἐπανορθώσει τὰ σφάλματα τῆς προηγούμενης κυβερνήσεως, ἐπιστράτευσε στρατὸ καί τὸν ἔστειλε στὰ σύνορα, μόλις ὄμως ἔφθασε αὐτὸς στὸν Δομοκὸ διατάχθηκε νὰ παραμείνει ἐπὶ τόπου, μετὰ ἀπὸ ἐπέμβαση τῆς Ἄγγλιας.

Τὴν πρώτη Μαρτίου τοῦ 1878, ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης, ὁ δεσπότης, ὁ Παναγιώτης Βέρος, ὁ Σαφάρικας, ὁ καπετὰν Σπανοβαγγέλης, ὁ Πέτρος Μπαδραλέξης καί ἄλλοι κορυφαῖοι Γραικοὶ καί Βλάχοι συγκεντρώθηκαν στὸν Κολινδρό, σήκωσαν τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία καί κήρυξαν τὴν ἔνωση τούτης τῆς περιφέρειας μὲ τὴν Ἑλλάδα. Δῶσαν διαταγή, ὄλα τὰ κοπάδια νὰ ἐνωθοῦν καί νὰ τὰ φυλάξουν μόνο οἱ γέροὶ καί τὰ μικρὰ παιδιὰ καί ὄλοι οἱ ἄλλοι (ὄσοι μποροῦσαν νὰ βαστοῦν ὄπλο) νὰ συσπειρωθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σημαία καί νὰ προστατεύσουν τὴν πατρίδα.

9. Τὰ γεγονότα στὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Πάντων

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο σχηματίστηκε στρατὸς ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἄτομα, ὁ ὁποῖος ἀποσύρθηκε στὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι λέγει¹.

*Φλεβάρης δὲν κουσούργιασε-Καὶ Μάρτης δὲν ἐμπῆκε
"Ὀλ" ἢ Βλαχιά συντάγεται-Νὰ φέροι τὸ Ρωμαῖκο
Στῶν Ἁγίων Πάντων βγήκανε-Ψηλὰ στὸ καρασούλι*

δ.π., 195-196, 200-202, 203 καί 205, καί Νικ. Γκαρμπολά, Πῶς ἡ Μακεδονία παρέμεινε ἑλληνική, Θεσσαλονίκη 1933, 23, 27, 50, 106-107, 110, 116, 153 καί 207-208. Βλ. ἀκόμα καί Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ἡ συμμετοχὴ τῆς περιοχῆς Βεροίας εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1878, «Μακεδονικὴ ζωὴ» τχ. 9 (Φεβρουαρίου 1967) 46. Ὁ Ἰδ. ο.μ. Ν. Στρατηγόπουλος, Ἄναμνήσεις ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπανάστασεως τοῦ 1878, Ἄθηναι 1904, ἀντιγράφι ἀπλῶς (βλ. τίς σ. 16 καί 24-30) τὸ βιβλίον τοῦ Μιλτ. Σετζάνη (βλ. τίς σ. 151, 155, 165-166, 168, 170 καί 172). Πρβλ. καί Ἰεζεκιήλ, μητροπολίτου Θεσσαλιωτίδος καί Φαναριοφερσάλων, δ.π., 203.

1. Τὸ δημοτικὸ αὐτὸ τραγοῦδι δὲν ὑπῆρχε στὴ σ. 37 τοῦ κειμένου τοῦ Παναγιώτη (Γιώτη) Ναοῦμ. Προστέθηκε (στὴ σ. 52 τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεώς του) ἀπὸ τὸν Γ. Καπρίνη.

*Και τὸν Δεσπότη λέγαμε-Και τὸν Δεσπότη λένε
Δεσπότη μ', δὸς μας δύναμη-Δὸς μας τὴν εὐλογία
Τοὺς Τούρκους νὰ βαρέσουμε-Τ' ἄγρια θηρία.*

Ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ ὀχυρώνονται οἱ ἐπαναστάτες γιὰ τὴν ἄμυνά τους. Ἐδῶ, ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης σχημάτισε μία προσωρινὴ κυβέρνηση. Πρόεδρος τῆς ἦταν ὁ ἴδιος¹, ἐνῶ μέλη τῆς ὁ δεσπότης, ὁ Σπανοβαγγέλης καὶ ὁ Σαφारीκας.

Ἐκείνη τὴν περίοδο ὁ Παναγιώτης Βέρος ἔμεινε ἐπιφυλακὴ στὸ Ἐλευθεροχώρι, τὸ ὁποῖο ἦταν πιὸ κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ ἐπικοινωνεῖ πιὸ εὐκόλα μὲ τὸ Προξενεῖο. Ἐνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὶς βλάχικες οἰκογένειες ἀκολούθησε τοὺς ἐπιστρατευμένους ἄνδρες τους καὶ παρέμειναν κοντὰ στὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀπὸ τὴν 1 Μαρτίου μέχρι τὴ 15 Ἀπριλίου τοῦ 1878 δὲν παρέμεινε οὔτε ἓνας Τούρκος στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ Ἀλιάκμονα ποταμοῦ, γιὰτὶ ἀντελήφθησαν τὶς κινήσεις καὶ τὶς ἐτοιμασίες τῶν ἐπαναστατῶν ἐγκαίρως καὶ ἔτσι ἐφυγαν πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Βέροια.

Ἐκείνη τὴν περίοδο ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς Βέροιας, τῆς Νάουσας, τῆς Ἐδεσσας

1. Δὲν εἶναι τοῦτο ἀληθινὸ. Τὸ λάθος εἶναι τοῦ συγγραφέα καὶ γράφεται στὴ σελίδα 37 τοῦ κειμένου του, καὶ ὀφείλεται, εἴτε σὲ ἄγνοια του, εἴτε στὴν προσπάθειά του νὰ ὑπερτονίσει τὴ συμβολὴ τοῦ συγγενοῦ του. Πρόεδρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἦταν —ὅπως εἶναι γνωστὸ καὶ ἀναμφισβήτητο— ὁ Εὐάγγελος Κοροβάκος, ἀπὸ τὸ Λιτόχωρο. Βλ. Ἰω. Ν. ο τ ἄ ρ η, ὁ.π., σὲ πολλὰς σελίδες καὶ ἰδιαίτερα 41 κ.ε. καὶ 194 κ.ε., τοῦ Ἰ δ ι ο υ, Ὁ ἐπίσκοπος Κίτρος Νικόλαος, ὁ.π., 89 καὶ 93, Ε ὑ ἄ γ γ. Κ ω φ ο ὑ, ὁ.π., 31, 35 καὶ 100. Ἄλλωστε στὴ σχετικὴ προκήρυξη τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως ὑπογράφει τοῦτος ὡς πρόεδρος, ἐνῶ δὲν ἀναφέρεται κἀν ὁ Π. Μπαδραλέξης-Πατραλέξης. Βλ. φωτοτυπία τούτης στὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου τοῦ Εὐαγγ. Κωφοῦ καὶ φωτοτυπία τῆς ὡς δέκατο πίνακα στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, ὅπου (εἰκ. 9η) καὶ φωτογραφία τοῦ Εὐαγγ. Κοροβάκου. Τὸ κείμενο δημοσίευσε πρῶτος (σὲ βιβλίον) ὁ Μιλιτιάδης Δ. Σεϊτζάνης, ὁ.π., 155-156, καὶ ὕστερα ἄλλοι. Βλ. Ἰω. Ν. ο τ ἄ ρ η, ὁ.π., σημ. 2 τὸν σ. 225-226. Ὁ Παῦλος Μπαδραλέξης-Πατραλέξης ἦταν βέβαια σπουδαῖος πρωτεργάτης τῆς ἐπαναστάσεως στὴν περιοχὴ Κολινδρό-Σελίου καὶ σωστὰ χαρακτηρίζεται, ἀπὸ τὴ Μακεδονικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν, «πρωτογὸς τοῦ κινήματος ἐν Πιερῶν». Βλ. Ἰω. Ν. ο τ ἄ ρ η, ὁ.π., 342-343, σημ. 5. Πρβλ. Μιλιτιάδου Δ. Σεϊτζάνη, ὁ.π., 151, 165, 183 καὶ 187. Ἄλλωστε, ὁ Πατραλέξης συνυπέγραψε καὶ ἔγγραφο μὲ τὸν ἐπίσκοπο Κίτρος Νικόλαο πρὸς τὸν Ἐλληνα γ. πρόξενον στὴ Θεσσαλονίκη. Βλ. Ε ὑ ἄ γ γ. Κ ω φ ο ὑ, ὁ.π., 312-313. Ἐξάλλου, τὰ «Καλύβια Μπαδραλέξη» ἦσαν τὸ ὀρμητήριον καὶ τὸ καταφύγιον τῶν καπετάνιων Παναγιώτη Καλογήρου καὶ Βαγγέλη Χοστέβα, οἱ ὁποῖοι ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Προξενεῖο μέσῳ τοῦ Παύλου. Βλ. Ε ὑ ἄ γ γ. Κ ω φ ο ὑ, ὁ.π., 332-333. Ὁρθῶς γράφει ὁ Σωκρ. Ν. Α τ ἄ κ ο ς, Σύντομη ἐπισκόπησι, ὁ.π., 3, ὅτι ὁ Παῦλος ἦταν «... ἓνας ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878». Ἡ συμβολὴ τῶν «Βλαχοποιμένων» τοῦ Σελίου καὶ τῶν ἄλλων χωριῶν τοῦ Βερμίου ἦταν πολὺ σημαντικὴ, ὅπως προκύπτει ἀπὸ πολλὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται στὰ πιὸ πάνω βιβλία.

καί τών Γιαννιτσών, δέν μπορούσε νά εκδηλωθεί παρά μόνο όταν θά εφθανε ό στρατός από τήν Έλλάδα καί, μιá πού ό στρατός δέν ήρθε, δέν κινήθηκε.

Κατά τήν 3 Μαρτίου 1878 ύπογράφηκε ή ειρήνη μεταξύ τής Ρωσίας καί τής Τουρκίας καί σύμφωνα με τή συνθήκη αὐτή ή Μακεδονία, ή Θεσσαλία καί ή Ήπειρος, έμειναν στήν Τουρκία. Καί επειδή οί περιοχές αὐτές είχαν επαναστατήσει έπρεπε ό σουλτάνος νά στείλει ένα σώμα στρατού γιά νά ειρνεύσει τόν τόπο. Ή Άγγλία, ή όποία είχε έμποδίσει τήν προέλαση του έλληνικού στρατού, επενέβηκε στίς τουρκικές άρχές καί ζήτησε ό στρατός, πού θά πήγαινε εκεί, νά κρατά λευκή σημαία, τής ειρήνης. Ό στρατός αποβιβάστηκε στο Έλευθεροχώρι καί άπ' εκεί άρχισε τήν πορεία του.

Ό Παναγιώτης Βέρος, ό όποίος περίμενε μέχρι τήν τελευταία στιγμή νά έλθει ό έλληνικός στρατός, όταν είδε νά αποβιβάζεται τουρκικός στρατός καί νά προχωρεί πρós τά πλάγια καί πρós τίς ρευματιές τών Πιερίων με λευκή σημαία, δέν ήξερε τί νά κάνει. Μιά όμως πού ήταν άνθρωπος έξυπνος καί άποφασιστικός, σκέφθηκε πώς ήταν δυνατό νά σώσει τήν κατάσταση καί ιδιαίτερα τά γυναικόπαιδα, τά όποία είχαν βγει στο βουνό. Ήπειδή, λοιπόν, γνώριζε τήν τουρκική γλώσσα πολύ καλά, άν καί ήταν άγράμματος, καί μόνο τήν ύπογραφή του ήξερε νά βάζει έλληνικά, παρουσιάστηκε στόν διοικητή τών στρατευμάτων καί κατόρθωσε νά τόν πείσει ότι ό λαός είναι ήσυχος, αλλά οί «κλέφτες» τόν ξεσήκωσαν με τή βία καί τόν ανέβασαν στο βουνό. Παρεκάλεσε τόν πασά νά φροντίσει νά σώσει τά γυναικόπαιδα, με όποιο τρόπο ήξερε αὐτός. Τέλος, ό διοικητής έδωσε διαταγή σέ όλα τά στρατεύματα, σύμφωνα με τήν όποία όπου βρίσκαν οικογένειες έπρεπε νά τίς προστατεύσουν καί νά τίς οδηγήσουν στά σπίτια τους. Στο μεταξύ όμως ό στρατός είχε προχωρήσει καί σέ μιá χαράδρα (κοντά στούς Άγιους Πάντες), πού ονομαζόταν «Γαλακτό»¹, καί δημιουργήθηκε σύγχυση. Στο σημείο αὐτό ό στρατός έπεσε κατά τόν έλιγμό του τυχαία σέ μιá ομάδα από γυναικόπαιδα, πού ήταν κρυμμένα.

Ή προφορική παράδοση μᾶς πληροφορεῖ², ότι ρίχτηκαν στόν γκρεμό έπτά γυναίκες, δηλαδή: 1) ή Μαρία Μητηρητόνη, 2) ή Κυράτσα Γκουδουβάνου, 3) ή Έλένη Τούλη, 4) ή Βαγγελή Σάντου, 5) ή Σουλτάνα Μαρτίση, 6) ή Μαρία Σνούλα καί 7) ή Κατερίνα Νιώπα, πού ρίχτηκε στόν γκρεμό με τό μωρό της, πού λεγόταν Γιάννης, τό όποιο όμως δέν σκοτώθηκε καί όταν πή-

1. Βλ. ΜιλτιάδουΔ. Σετζάνη, δ.π., 172-173 καί 183, Γιω. Νοτάρη, δ.π., 230, του Γδιου, Ό έπίσκοπος Κίτρους Νικόλαος, δ.π., καί συγκεκριμένα τή σ. 92, Γεωργίου Χ. Χιονίδη, Ή συμμετοχή..., δ.π. Φωτογραφία τής τοποθεσίας βλ. στο περ. «Μακεδονική ζωή» τχ. 45 (Φεβρουαρίου 1970) 2 καί 5.

2. Ή παράγραφος αὐτή δέν ύπρχε στο κείμενο του Π. Ναούμ. Είναι προσθήκη του μεταφραστή του Γ. Καπρίνη.

γαν να τους πάρουν βρήκαν το παιδάκι να βυζαίνει από τη νεκρή μητέρα του. 'Ο Γιάννης έζησε μέχρι το 1930. 'Η παράδοση λέγει ότι φονεύθηκαν δύο γυναίκες, από τον Κολινδρό, με όπλο, δέν ξέρομε όμως τα όνόματά τους.

'Ο τουρκικός στρατός έφθασε στην περιοχή των 'Αγίων Πάντων, όπου ήταν εγκατεστημένο το στρατηγείο και η Προσωρινή Κυβέρνηση. Οί 'Ελληνες είχαν όχρωθει με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι ελεύθερα τὰ μετόπισθέν τους για να μπορέσουν στην ανάγκη να άποσυρθούν.

Στους 'Αγιους Πάντες¹ η Προσωρινή Κυβέρνηση με έπικεφαλής τον Παύλο Μπαδραλέξη και με τον στρατό εφοδιασμένο όπως όπως πολέμησε δύο μέρες, παρόλο ότι οί Τούρκοι πρόβαλαν τη λευκή σημαία. Κατάλαβαν οί επαναστάτες ότι ήταν άδύνατη η αντίσταση, γιατί ήσαν άρματωμένοι με όπλα, με τσακματούρα, τὰ όποια μπουκωναν μετά από λίγα βόλια, ενώ οί Τούρκοι είχαν όπλα πισωγεμή, «μαρτίν». Γι' αυτό το βράδυ τής δεύτερης μέρας δόθηκε το σύνθημα τής ύποχωρήσεως. Οί οικογένειες, που βρέθηκαν στο μοναστήρι, παραδόθηκαν στον τουρκικό στρατό και οί Τούρκοι τις όδήγησαν στα σπίτια τους, χωρίς να πάθει κανένας τίποτε. Στη μάχη σκοτώθηκαν τέσσερεις Βλάχοι: 'Ο Γεώργιος Χρήστου η Τανέκας, ό Δημήτριος Σαραπτοής, ό 'Αποστόλης Μόκανος και ό Στέργιος Τεγουσης.

10. Το άτυχο τέλος και η άναχώρηση για την 'Αθήνα. 'Η έπιστροφή στη σλαβομένη Μακεδονία

Μετά την ύποχώρηση τής κυβερνήσεως στο βουνό, διαπιστώνοντας

1. Για τις μάχες και τα γεγονότα στο μοναστήρι αυτό του νομού 'Ημαθίας βλ. στού Μιλτιάδου Δ. Σεϊζάνη, δ.π., 170, 172-174, 181 κ.έ. και 193, 'Ιω. Νοτόρη, 'Ανέκδοτα έγγραφα..., δ.π., 200, 237, 247, 250, 273, 284, 286 και 293-295, Εύαγγ. Κωφού, 'Η επανάστασις..., δ.π., 113, του Ιδίου, 'Ο έπίσκοπος Κίτρους Νικόλαος..., δ.π., 91-93, Νικ. Γκαρπολά, δ.π., 116. Πρβλ. ακόμα Κλ. Τσουρκα, Προσκύνημα στούς 'Αγιους Πάντας, τό Ζάλογγο τής Μακεδονίας, περ. «Μακεδονική ζωή» τχ. 45 (Φεβρουάριου 1970) 1-11, όπου και πολλές φωτογραφίες, 'Ιεζεκιήλ, μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, δ.π., 202-203, και 'Ηλία Παυ. Γεωργίου, 'Η πολιτική τής Γαλλίας κατά τās εν Θεσσαλία, 'Ηπειρώ, Μακεδονία και Κρήτη επαναστάσεις του 1877-1878, 'Αθήναι 1969, 114-115 και σημ. 30 (σ. 167), όπου και παραπομπή σε εφημερίδες τής εποχής. Για τὰ γεγονότα στον Όλυμπο, πιδ γενικά, βλ. και 107, 119, 157, 160, 172, 226, 229-230, 239, 246, 256 και 260-261, ενώ για όσα συνέβηκαν στο Λιτόχωρο βλ. και 72, 101, 130 και 232. 'Εξάλλου, άναφέρεται (σ. 66-67) ότι στο γενικότερο κίνημα μετείχε (1877) και ό Ναουσαίος όπλαρχηγός Ν. Στόικος. Για τὰ γεγονότα του 1878 ύπάρχει και η (έκλεικτεμένη μὰ πολύ χρήσιμη και στηριζόμενη σε πλούσια βιβλιογραφία) εργασία του Στεφάνου Ι. Παπαδοπούλου, Οί επαναστάσεις του 1854 και 1878 στην Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1970, 59-129. (Για τις μάχες στο μοναστήρι τούτο γράφει στις σ. 88-91 και 98).

ο Παύλος Μπαδραλέξης, ότι όλα πάνε χαμένα, διέταξε τον στρατό, που αποτελείτο στον κανόνα από κτηνοτρόφους, να σκορπίσει και ένας ένας να περάσουν ανάμεσα από τους Τούρκους και να επιστρέψουν στα σπίτια τους, το όποιο και έγινε. Παρέμειναν μόνο οι ομάδες των κλεφτών, που έλαβαν μέρος στη μάχη. Ο Παύλος Μπαδραλέξης με τον Σπανοβαγγέλη, τον Πέτρο Μπαδραλέξη, τον δεσπότη του Κολινδροῦ, τον Σαφαρίκα και άλλους, καμιά εξηνταριά (που δεν δέχθηκαν να γυρίσουν στα σπίτια τους) ξεκίνησαν άρματωμένοι προς τη Θεσσαλία (ή όποια ήταν και αυτή επαναστατημένη) και μετά από πορεία δέκα ημερῶν ἔφθασαν στην Ἀθήνα.

Στόν δρόμο είχαν και ένα επεισόδιο: Σέ μία γέφυρα, στόν Σαλαμπριά (=Πηνεῖο), φύλαγε ἀπόσπασμα τουρκικοῦ στρατοῦ και ἦταν δύσκολο νά περάσουν. Ὁ Παύλος Μπαδραλέξης διάλεξε τρεῖς σκοπευτές (ἀπό τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἦταν ὁ Γεώργιος Μισιακούλης) και τοὺς διέταξε νά βαδίσουν με προφύλαξη, ὥστε νά μὴ τοὺς πάρει εἶδηση ὁ σκοπός, νά ρίξουν και οἱ τρεῖς μαζί και νά τὸν σκοτώσουν. Και πραγματικά τοῦτο ἔγινε: Κινήθηκαν με πολλές προφυλάξεις και σέ τοῦτο διευκολύνθηκαν ἀπό τὸ γεγονός ὅτι ἦταν νύχτα. Πλησίασαν, ἔριξαν και οἱ τρεῖς μαζί και σκότωσαν τὸν σκοπό. Τὸ τουρκικό ἀπόσπασμα, πού κοιμόταν σέ σκηνές, μόλις ἄκουσε τὴν ὁμοβροντία, ξαφνιάστηκε και οἱ ἄντρες τὸ ἔβαλαν στα πόδια. Ἐφυγαν. Ἀμέσως ὅλοι, ὅσοι ἀποτελοῦσαν τὴ συνοδεία, πέρασαν γρήγορα τὴ γέφυρα και τελικά ἔφθασαν στην Ἀθήνα χωρίς ἄλλο επεισόδιο.

Μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα παραμονὴ ὄλων στην Ἀθήνα, ὁ Παύλος Μπαδραλέξης τοὺς συγκέντρωσε και τοὺς εἶπε: «Τώρα πλέον δὲν ἔχομε τίποτε νά κάμουμε ἔδῳ, γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νά φύγετε ὅλοι και νά πᾶτε στα σπίτια σας. Ἐάν σᾶς συλλάβουν οἱ Τούρκοι, νά ἰσχυρισθεῖτε ὅτι σᾶς πήραμε με βία ἐγὼ και ὁ Σπανοβαγγέλης». Και ἔτσι ἐπέστρεψαν ὅλοι μαζί με τὸν Πέτρο Μπαδραλέξη.

Ὁ Παύλος Μπαδραλέξης ἐπικηρύχθηκε ἀπὸ τὶς τουρκικὲς ἀρχές και παρέμεινε στην Ἀθήνα δέκα ὀκτῶ δλόκληρα χρόνια. Ἐπιδοτοῦνταν ἀπὸ τὸ ἑλληνικό κράτος με ἐξήντα δραχμὲς τὸν μῆνα. Στὸ τέλος ἀπέκαμε ἀπὸ τὴ μεγάλη νοσταλγία και ἔτσι, μετὰ ἀπὸ πολλὲς ἐνέργειες και πάρα πολλὰ ρουσφέτια, κατόρθωσε νά πάρει ἀμνηστία ἀπὸ τὸν σουλτάνο και νά γυρίσει στην πατρίδα γιὰ τὴν ὁποία τόσο ἀγωνίστηκε!

1. Ἐδῶ τέλειωνε τὸ κείμενο τοῦ Παναγιώτη (Γιώτη) Ναοῦμ. Ἡ τελευταία παράγραφος, στὸ δημοσιευμένο, ἔδῳ, κείμενο, εἶναι προσθήκη μου, με βάση πληροφορίες τῆς δ. Βιργινίας (Τζίνας) Γ. Καπρίνη. Ὁ μεταφραστὴς Γ. Καπρίνης εἶχε προσθέσει ἀκόμα δύο παραγράφους γιὰ τὸν συγγραφέα Παναγιώτη (Γιώτη) Ναοῦμ και γιὰ τὴ συγγενεία του με τὸν Μπαδραλέξη, πού θεώρησα πῶς ὠφέλιμο νά μεταφερθοῦν και νά χρησιμοποιηθοῦν στὰ «Ἐισαγωγικά προλεγόμενά» μου (ὅπως εἶχε κάμει, ἄλλωστε, και ὁ πρῶτος ἐπιμελητὴς τοῦ δα-

‘Από τὰ ἀγόρια τοῦ Παύλου Μπαδραλέξη τὸ ἓνα, ὁ Δημητράκης, ἔγινε διευθυντὴς στὸ (Βλάχικο) Δημοτικὸ Σχολεῖο τῆς Βέροιας, ἐνῶ τὸ ἄλλο, ὁ

κυκλογραφημένου, πρώτου κειμένου, κ. Ἀλέξανδρος Παπαβασιλείου), γιὰ νὰ προσοικειωθεί ὁ ἀναγνώστης καὶ νὰ γνωρίζει προκαταβολικὰ ὅσα σχετίζονται μὲ τὸν συγγραφέα του. Ἡ ἐνθόμηση τῶν Μπαντραλέξηδων καὶ τῆς ζωῆς τῶν Βλάχων στὸν 19ο αἰ. διατηρήθηκε στὰ δημοτικὰ τραγοῦδια τοὺς καὶ μέχρι σήμερα. Ἔτσι ξέρομε (βλ. Εὐαγγέλου Στεφανοπούλου, Ράχη-Ραχιά-Ράχον, ἱστορία-λαογραφία, ἀνέκδοτο χειρόγραφο, 253) δημοτικὸ τραγοῦδι, ποῦ ἔχει ὡς ἐξῆς:

*Τὸ μάθατε τὸ χαμπέρι;
Βγήκαν οἱ Μακοῦδες κλέφτες
Στὴν Κρανιά μέσ’ τὸ μπινογάζι.
Πάτησαν ἓνα καρβάνι
Τοῦ Μπάτρα-λέξη ἀπ’ τὸ Σέλι.
Πῆραν ἄσπρα, πήραν γρόσια
Πῆραν κίτρινα φλωράκια
Πῆραν καὶ μιὰ Βλαχοπούλι
Πούτσον ἄσπρη σὰν τὸ γάλα
κόκκινη σὰν τὸ πιπέρι
καὶ ψηλὴ σὰν κυπαρίσσι
Κοὶ τὴ βγάλαν στὸ χαρτίτσι.
Χίλια δὴν’ ὁ καπετάνιος
Κι ἄλλες δύο ὁ ψηχογιὸς του
Κι ἓνας ἔμπορος λεβέντης
Ρίχνει κάτω τὸ κιμέρι.*

Ἐξάλλου, ὁ Βεροιώτης λογοτέχνης κ. Στέλιος Σβαρνόπουλος, δημοσίευσε (βλ. «Τ’ Ἀη-Γιαννιοῦ οἱ φωτιᾶς κι’ ὁ κλήδονας», ἔφ. «Βέροια», τῆς 4-6-1982, τὸ ὁποῖο (κεῖμενο) ἀναδημοσίευσε τελευταῖα στὸ βιβλίο του, Πατριδογνωσία τῆς Βέροιας, Βέροια 1984, σ. 64-66) ἄλλη παραλλαγὴ τοῦ ἴδιου τραγοῦδιου (ποῦ ὀνομαζόταν «Γ’ κλιάτα»), τὴν ὁποία τραγουδοῦσαν οἱ Βλαχοπούδες, ὅταν γιορταζόταν ὁ «Κλήδονας», δηλαδὴ «οἱ φωτιᾶς τ’ Ἀι-Γιαννιοῦ». Οἱ σχετικοὶ στίχοι τῆς ἔχουν ὡς ἐξῆς:

*... Ἄντι ταρινὰ ταρινὰ νινὰ
κίνησε τὸ καρβάνι
τὸ καρβάνι τοῦ Μπαντραλέξη
ἄντι ταρινὰ ταρινὰ νινὰ...
Πῆραν ἄσπρα πήραν γρόσια
πῆραν καὶ μιὰ βλαχοκόρη
ἄντι ταρινὰ ταρινὰ νινὰ
ποῦ ἦταν ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι
κόκκινη σὰν τὸ πιπέρι
καὶ λιγνὴ σὰν τὸ καλάμι.
Πάτησαν κι’ ἓνα καρβάνι
τὸ καρβάνι τοῦ Μπαντραλέξη
Ἄντι ταρινὰ ταρινὰ νινὰ...*

Ἄλέκος, τέλειωσε νομικά και ἐξάσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου στὴν Κωνσταντζα (τῆς Ρουμανίας).

Βέροια

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

Παρόμοια τραγούδια ἀκούσθηκαν καὶ στὴν πρώτη χορευτικὴ ἐκδήλωση (κινηματογράφος Καπρίνη, τῆς Βέροιας), τὴν 3-4-1982, τοῦ νεοσύστατου «Λαογραφικοῦ συλλόγου τῶν Βλάχων τῆς Βέροιας».

Γιὰ τίς μετὰ τὸ 1940 συνθήκες γιὰ τὴ ζωὴ τῶν Βλάχων τῆς Βέροιας βλ. τοῦ Σ τ έ λ ι ο υ Χ ρ. Σ β α ρ ν ό π ο υ λ ο υ, Γλωσσάριο τῆς Βέροιας, Βέροια 1973, 128-130.

SUMMARY

George Ch. Chionidis, The unpublished Memoirs of Giotis (Panagiotis) Naoum about the Walachs of Epirus and Macedonia in the 19th C and the 1878 revolution in Macedonia.

Here are published the Memoirs (manuscript) of the Greek Walach Giotis (Panagiotis) Naoum (1874-1966), born at Veroia and died in Bucharest where he had emigrated.

The text of the Memoirs is in Roumanian and was translated in Greek by Georgios Ad. Caprinis (1895-1971), born and died in Veroia, also a Walach and relative of the author.

Giotis Naoum's Memoirs are based on narrations by people who lived during the immigrations of the Walachs from the villages of Pindos—Avdela, Samarina, Gramosta, Smixi, Perivoli etc.—which were the result of the persecutions and unbearable oppression by Ali-Pasha Tepelenlis of Ioannina.

The text is very interesting and is presenting new information about the Walachs of Pindos, displacements, history, way of life, economy etc., and about the administration, security and other subjects concerning the Ottoman Empire during the 19th C.

The family (falkari) Badralexis is playing a leading role in all the events.

In the second part of the Memoirs, there is information about the contribution of the Koutsowalachs in the revolutionary movements of Macedonia in 1878 (Litohoro, Kolindros, monastery of Aghioi Pandes).

In this revolution, the contribution of Pavlos Badralexis and other Koutsowalachs was very important and Giotis Naoum, relative of Badralexis, gives new details about the events.

The publisher of the Memoirs is considering the problems the text is presenting and is commenting on it giving at the same time Greek and foreign bibliography.